Nr. 11. **Lublin, dnia 28 czerwca 1927 r.** **Rok VIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Cena niniejszego numeru wynosi 1 zł. 50 gr. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu zaliczki na prenumeratę za II półrocze 1927 r. w kwocie 6 zł. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, zaś od osób prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce wynosi 50 groszy, za szpaltę 30 zł., za stronę 60 zł. Za ogłoszenia o zagubionych dokumentach liczy się 10 groszy od jednego wyrazu. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja i Administracja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi 29 (I p.)

Niniejszy numer poświęcony jest w szczególności sprawie daniny lasowej i akcji odbudowy.

TREŚĆ:

A.

196.

Okólnik № 96
Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego i Prezydentów miasta Lublina i Siedlec *w sprawie akcji meldunkowej.*

L. 5523/II.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, że akcja meldunkowa rezerwistów zaliczonych do pospolitego ruszenia nie została dotychczas postawiona na tym poziomie, ażeby mogła w zupełności odpowiadać nałożonym na nią zadaniom. Doznaje ona załamania na tym punkcie, że obowiązani do zgłaszania zmiany miejsca zamieszkania względnie pobytu, zaniedbują obowiązek w meldowaniu się. W związku z powyższem, na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja b.r. Nr. Wojsk. 1884-27 zarządzam co następuje:

Urząd Gminny względnie meldunkowy, przyjmując zgłoszenia meldunkowe, winien sprawdzić, czy dana osoba dopełniła obowiązku wymeldowania się w poprzedniem miejscu zamieszkania lub pobytu. W wypadkach negatywnych urząd ten, niezależnie od doniesienia karnego, przewidzianego w §§ 48 i 49 instrukcji dla urzędów gminnych względnie meldunkowych o prowadzeniu meldunków z roku 1926, winien zawiadomić o tem właściwy urząd gminy względnie meldunkowy poprzedniego miejsca pobytu, celem uskutecznienia odpowiedniej adnotacji w księgach meldunkowych.

Zarządzenie powyższe ma moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia w „Dzienniku Urzędowym Woj. Lub".

Panowie Starostowie przy sposobności przeprowadzenia wizytacji Urzędów gminnych i Magistratów względnie urzędnicy delegowani przez Panów Starostów dla lustracji odnośnych związków samorządowych, winni sprawdzać, czy przepisy meldunkowe są przez wym. Urzędy jaknajściślej przestrzegane.

Wojewoda Lubelski
(—) *A. Remiszewski.*

Lublin, dn. 9 czerwca 1927 r.

197.

ODPIS.

Rzeczpospolita Polska. Minister Spraw Zagranicznych wiadomem czyni wszem wobec i każdemu z osobna, iż otrzymawszy listy komisyjne, wystawione w Moskwie dnia 2 marca 1927 roku, którymi Komisarz Ludowy Spraw Zagranicznych Związku Socjalistycznych Republik Rad upełnomocnił Pana Semena Kiryczenko jako Konsula Związku Socjalistycznych Republik Rad na obszar Województw: Lwowskiego, Wołyńskiego, Tarnopolskiego, Stanisławowskiego, Krakowskiego i Lubelskiego z siedzibą we Lwowie, uznali uznaje w Imieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, w charakterze Konsula Związku Socjalistycznych Republik Rad we Lwowie pana Semena Kiryczenko jego listom komisyjnym udziela exequatur, polecając zarazem władzom państwowym polskim użyczanie mu wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Zaleski.*

Warszawa, dn. 30 marca 1927 r.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie exequatur dla P. Semena Kiryczenko.*

L. 3115/Pr.

Powyższe udzielam Panom Starostom do wiadomości.

Wojewoda Lubelski
w/z (—) *Szaynowski.*

Lublin, dn. 20 czerwca 1927 r.

198.

Okólnik № 108.
Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie wykazu obowiązujących przepisów z zakresu zdrowotności publicznej.*

L. 2589/IV.

Przy realizowaniu wydanych przezemnie zarządzeń dotyczących akcji asenizacyjnej na terenie Województwa Lubelskiego niezbędna jest dokładna znajomość obowiązujących przepisów zarówno co do treści stawianych wymagań jak i co do sankcji karnych.

Celem łatwiejszego orjentowania się lekarzy powiatowych przy stosowaniu właściwych przepisów, podaję do wiadomości wykaz ustaw, rozporządzeń i okólników z wymienionego zakresu.

Wojewoda Lubelski
(—) w/z *Karasiński.*

Lublin, dn. 14 czerwca 1927 r.

SPIS
obowiązujących przepisów z zakresu zdrowotności publicznej.

1. Ustawa z 19 lipca 1919 r. (Dz. U. № 63 poz. 371 (M. P. Nr. 181), zasadnicza ustawa sanitarna.

2. Ustawa z dnia 25 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 67 poz. 402 w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Rozp. Wyk. z dn. 24 września 1919 r. Monitor Polski Nr. 224 z 1919 r.)

3. Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 28 lipca 1919 r. Nr. 24889 Dz. Ust. Nr. 71 poz. 421 w przedmiocie badania żywności i przemiotów użytku publicznego.

4. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 24 września 1919 r. Monitor Polski Nr. 224, wydane w porozumieniu

z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zwalczania chorób zakaźnych.

5. Ustawa z dnia 14 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 61 poz. 388 (M.P. Nr. 173) o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczalnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącemi Państwu klęską powszechną.

6. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemją z dn. 25 października 1920 r. Dz. Ust. Nr. 112 poz. 677 w przedmiocie budowy i utrzymania studzien.

7. Okólnik Min. Zdr. Publ. z dn. 30.IV.21 r. o pobieraniu prób wody celem badania (Biuletyn M. Z. P. Nr. 1/22).

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 6.XII.24 (Dz. U. 8/25 p. 60) o obrocie szmatami.

8. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 26 lutego 1921 r. Dz. Ust. № 26 p. 151 w przedmiocie urządzenia i utrzymywania piekarń i sklepów z pieczywem, oraz wypieku chleba.

9. Okólnik Min. Zdrowia Publ. z 11.IV.21 № VI.11100/200 w sprawie sanitarnego nadzoru nad piekarniami (Biul. Min. Zdr. Publ. z r. 1921 Nr. 5). Okólnik Min. Zdr. Publ. Org. 39593/4371/22 na zasadzie rozporządzenia Ministra Kolei, wydanego w porozumieniu z N. N. K. z dnia 21.I.21 L. dz. 2450/2 o utrzymaniu warunków higjenicznych w bufetach kolejowych. (Pismo okólne Woj. do Starostów z dn. 22.I.1923 r. L. 310 (WUZ) z dn. 3.XI 1924 r. L. 2930 (W.U.Z.)

10. Rozporządzenie Min. Zdrowia z dnia 7 marca 1921 r. Dz. Ust. Nr. 29 poz. 167 w przedmiocie używania domieszek do mąki i chleba.

11. Rozporządzenie Nacz. Nadzw. Komisarza do walki z epidemjami z dnia 10 czerwca 1921 r. Dz. Ust. Nr. 55 poz. 376, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie utrzymania porządku w domach, na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w gminach miejskich.

12. Rozporządzenie N. N. K. z dnia 19 lipca 1924 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 70 poz. 679 w przedmiocie utrzymania w domach porządku, na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w gminach miejskich.

13. Rozporządzenie N. N. K. z dnia 1 stycznia 1922 r. Dz. Ust. Nr. 9 poz. 63 w przedmiocie korzystania z urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych.

14. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 23 stycznia 1922 r. Dz. Ust. Nr. 10 poz. 78, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów (M. P. Nr. 49) i Dz. U. Nr. 23 poz. 142.

15. Okólnik Min. Zdr. Publ. z 18.II.22 w sprawie nadzoru sanitarnego nad hotelami, pokojami umeblowanemi i pensjonatami. (Okólnik Wojewody Lubelsk. dn. 19.IV 1922 r. Nr. 1175 (WUZ).

16. Rozporządzenie Min. Spraw Wewn. i N. N. K. z dn. 13.III.1926 r. (Dz. U. Nr. 27, poz. 165) w sprawie dezynfekcji hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

17. Rozporządzenie Min. Zdr. Publ. z dnia 6 marca 1922 r. Dz. Ust. Nr. 40 poz. 337, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich i Dz. U. Nr. 42.26 poz. 261.

18. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 12 lipca 1922 roku Dz. Ust. Nr. 77 poz. 698, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urządzeniu i utrzymywaniu zakładów kąpielowych publicznych i Dz. Ust. Nr. 44 poz. 276/26.

19. Rozporządzenie N.N.K. z dn. 3 sierpnia 1923 r. Dz. Ust. R.P. Nr. 79 poz. 629 w przedmiocie utrzymania czystości w teatrach świetlnych.

20. Rozporządzenie Min. Zdr. Publ. z dnia 25 lipca 1923 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 84 poz. 653 w przedmiocie ochrony czystości powietrza w urzędach, biurach, sklepach, magazynach i wszelkich innych pomieszczeniach publicznych.

21. Okólnik Min. Spraw Wewn. z dn. 13-go marca 1924 r. Nr. Hsp. 658/24 w sprawie przeprowadzenia rewizji sanitarnych na letniskach — pismo okólne Wojew. Lubelsk. z dn. 7.IV 1924 r. L. 1857.

22. Okólnik Min. Spraw Wewn. z dnia 18 kwietnia 1924 r. Nr. ZH. 1257/24 w sprawie instrukcji dla lekarzy powiatowych w przedmiocie dokonywania rewizji w letniskach (Instr. Wojew. Lub. z dn. 2.V 1924 r. L. 2523 (W.U.Z.).

23. Postanowienia ustawy wodnej z dnia 19.IX.1922 r. (Dz. U. Nr. 102 poz. 936) ze sprostowaniem tej ustawy (Dz. U. 112/1923 poz. 1372) pkt. 1.

24. Punkt b. i m. art. 216/24 ustawy z dnia 2 marca (19 lutego) z r. 1864 o samorządzie gminnym w Królestwie Polskiem, dotyczący obowiązków wójta gminy troskliwego utrzymania porządku w miejscach publicznych i czuwania nad dobrem utrzymywaniem w gminie dróg, mostów, grobli, przewozów itp.

25. P. 8 i 9 ogólnych przepisów sanitarno-policyjnych dla władz administracyjnych i policyjnych w Królestwie Polskiem, zatwierdzonych 5 (7) czerwca 1839 r. przez b. Głównego Dyrektora Komitetu Rządzącego spraw wewnętrznych i duchownych, tudzież oświecenia publicznego zamieszczone w podręczniku p.t. „Gmina i wójt“, wydanie z r. 1901 przez N. Majewskiego w Warszawie.

199.

Rozporządzenie

w sprawie pryszczycy w pow. Puławskim.

L. 8050/VI.

Z powodu wybuchu pryszczycy w os. Kurów gminy Kurów powiatu Puławskiego, na podstawie art. 1133, 1139 i 1142 Ustawy Lekarskiej (Zb. Pr. b. Ces. Ros. tom. XIII z 1905 r. (oraz § 11 postanowień obowiązujących z 1908 r., zarządzam co następuje:

Celem powstrzymania dalszego szerzenia się zarazy pryszczycy i rychłego jej stłumienia, ogłaszam, jako obszar zapowietrzony tą chorobą, wszystkie miejscowości gminy Kurów powiatu Puławskiego.

W obszarze tym wprowadzanie, wyprowadzanie i przeprowadzanie zwierząt racicowych (bydła rogatego, owiec, kóz i świń), paszy objętościowej (słomy, siana), odbywanie targów i wystaw na te zwierzęta, jako też ich ładowanie i wyładowywanie na stacjach kolejowych, leżących w obrębie obszaru zapowietrzonego **jest wzbronione aż do odwołania.** Wyjątek stanowi bydło rzeźne z zagród, wolnych od zarazy, kryte prócz świadectw pochodzenia świadectwem lekarskiem, wyprowadzane na natychmiastowy ubój do rzeźni pozostającej pod nadzorem lekarza weterynaryjnego.

Sprzedaż i użycie mleka w stanie surowym od zwierząt z zagród zapowietrzonych, a w razie silnego szerzenia się pryszczycy w całej wsi zapowietrzonej, jest wzbronione. Mleko może być sprzedawane i używane jedynie w stanie przegotowanym.

Niezależnie od powyższego w celu rychlejszego stłumienia zarazy pryszczycy, a tem samem zmniejszenia spowodowanych tą zarazą strat materjalnych dla gospodarstw, wskutek zmniejszenia się wydajności mleka, wychudzenia zwierząt i t.p. wskazanem jest poddawanie zwierząt szczepieniu tą zarazą na ryzyko właściciela.

Ponadto wywóz zwierząt racicowych zagranicę z całego powiatu Puławskiego jest wzbroniony.

Przekroczenie rozporządzenia karane będzie na zasadzie art. 138 K. K.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) *Rachwald.*

Lublin, dnia 13 czerwca 1927 r.

200.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego i i Magistratów m. Lublina i Siedlec *w sprawie opłat stemplowych od zezwoleń na przywóz i przewóz zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego.*

L. 7767/VI.

Podania o zezwolenie na przywóz lub wywóz zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, podlegają w myśl art. 145 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ust. Rz. P. № 98 poz. 570) opłacie w wysokości 3 złote i po 50 gr. od każdego załącznika.

W razie przychylnego załatwienia takiego podania zezwolenie na przywóz, względnie wywóz podlega w myśl art. 154 powołanej ustawy opłacie w wysokości 3 złote.

Stosownie do powyższego proszę Panów Starostów o zawiadomienie zainteresowanych firm i osób, że każde podanie wnoszone w tym przedmiocie do Ministerstwa Rolnictwa lub Urzędów Wojewódzkich winno być **ostemplowane znaczkiem 3 zł.** i winien być do podania **dołączony znaczek 3 zł.** do mającego się wydać zezwolenia.

W razie niedołączenia znaczków stemplowyh podania będą zwracane wskutek czego cała procedura wydania zezwolenia przedłuży się.

Nadmieniam jednocześnie, że Ministerstwo Rolnictwa w przyszłości będzie wydawało zezwolenia dla każdego kraju odrębnie i to osobno:

1) na przywóz lub przewóz zwierząt żywych,
2) na przywóz lub przewóz mięsa,
3) na przywóz lub przewóz innych produktów, pochodzenia zwierzęcego.

O powyższem proszę bezwłocznie poinformować zainteresowanych.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) *Rachwald.*

Lublin, dn. 11 czerwca 1927 r.

201.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego oraz Pana Prezydenta m. Lublina *w sprawie świadectw pochodzenia zwierząt domowych.*

L. 6258/VI.

Na skutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25.IV b. r. Nr. OB. 1617/27 komunikuję, że świadectwa pochodzenia zwierząt domowych, jako druk o charakterze dokumentu urzędowego, **wykonywane są wyłącznie przez Drukarnię Państwową** w Warszawie.

O ile zdarzył się fakt nabycia tych druków przez urzędy gminne z innych źródeł, **to druki te należy zniszczyć** gdyż pod żadnym pozorem nie mogą być dopuszczone do użytku.

Nadmieniam jednocześnie, że sposób zaopatrywania w omawiane druki urzędów samorządowych został unormowany pismem okólnem z dnia 24.II b. r. Nr. 2022/VI.

Wojewoda Lubelski
w. z. *Karasiński.*

Lublin, dn. 27 maja 1927 r.

202.

Pismo okólne Wojewody Lubelskiego do Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie wydawania pokwitowań na kwoty wpłacane za pośrednictwem P. K. O.*

L. 7951/V.

Ministerstwo Skarbu rozporządzeniem z dn. 22 kwietnia b. r. L. DK 1219/W.A.K. zarządziło co następuje:

Formalne pokwitowania na specjalnych blankietach (wzór № 8 do § 47 Instr. dla kas skarb.) kasa skarbowa obowiązaną jest wystawić tylko w tych wypadkach, jeżeli płatnik wyrazi żądanie pisemnie na odwrotnej stronie odcinka blankietu nadawczego P.K.O., tak zw. „dowodu wpłaty" lub w osobnej deklaracji, przesłanej do kasy **równocześnie** z nadaniem pieniędzy za pośrednictwem P. K. O.

Wystawione w tych wypadkach pokwitowa-

nia obowiązaną jest kasa przesłać pocztą pod wskazanym przez płatnika adresem i na jego koszt, w sposób, unormowany w § 3 (ustęp 2-a) rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 sierpnia 1924 r. (Dz. Ust. R. P. № 76 poz. 749) t. j. umieszczając ponad adresem uwagę: „Urzędownie — opłatę pocztową uiści adresat“.

W razie późniejszego zgłoszenia przez płatnika żądania wystawienia formalnego pokwitowania, żądanie takie winno być zgłoszone w formie podania, opłaconego stemplem w kwocie 3 zł., w myśl art. 145 punkt 1 ustawy z dnia 1-go lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ust. R. P. № 98 poz. 570).

W tych wypadkach kasa skarbowa potwierdza (zaświadcza) wpłatę na podaniu względnie na odwrotnej stronie odcinka blankietu nadawczego P.K.O. t. zw. „potwierdzenia dla wpłacającego“, jeżeli „potwierdzenie“ to płatnik dołączy do podania, i zwraca je płatnikowi lub przesyła za pośrednictwem poczty w sposób, wyżej wskazany.

Jeżeli podanie, o którem mowa, wpłynie do kasy po odesłaniu odnośnych dowodów przychodowych do władz względnie urzędów, administrujących przychodami i wpłata dotyczy sum budżetowych, względnie sum obrotowych, na które kasy nie prowadzą ksiąg rachunkowych, wówczas podanie to kasa przesyła tej władzy (urzędowi), która jest w posiadaniu odnośnych dowodów przychodowych lub, ksiąg rachunkowych, celem potwierdzenia (zaświadczenia) wpłaty w sposób unormowany wyżej.

Powyższe zasady odnoszą się także do wpłat uskutecznionych za pośrednictwem Banku Polskiego i jego Oddziałów.

Należy wydać stosowne zarządzenia kasom skarbowym i polecić im, aby wywiesiły odpowiednie pouczenia w lokalu kasowym.

Powyższe podaję P.P. Starostom do wiadomości stosownie do reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18-go maja 1927 roku Nr. O.B. 1684/27.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Z. Ostrowski.

Lublin, dn. 10 czerwca 1927 r.

203.

Okólnik № 105
Wojewody Lubelskiego do wszystkich Panów Starostów Województwa Lubelskiego *w sprawie daniny lasowej i akcji odbudowy.*

L. 4743/II.

Okólnik niniejszy ma na celu ujęcie w jednolitą całość wszystkich podstaw prawnych i wydanych na ich zasadzie rozporządzeń i zarządzeń, mających jeszcze w obecnem stadjum akcji daninowej i odbudowy aktualne znaczenie.

W uzupełnieniu niniejszego pouczenia znajdą PP. Starostowie nadto praktyczne wskazówki, zmierzające do ułatwienia wykonania ustawy i rozporządzenia o poborze daniny lasowej i odbudowy, oraz usprawnienia szybkości ich wykonania, oraz odnośne wzory i schematy sprawozdań, zestawień, załatwień i wystąpień.

A. Danina lasowa.

I. Ustawa z dnia 6.VII.23 r. (D. U. 87 poz. 676) i rozporządzenie wykonawcze z dn. 25.IX.23 (D. U. 105 poz. 823) o poborze daniny lasowej włożyły na państwowe władze administracyjne obowiązek wymierzenia i pobrania z lasów prywatnych i komunalnych środków gotówkowych i w naturze (drzewa budulcowego i sosnowego) na akcję odbudowy.

Ponieważ skutki z n i s z c z e ń wyrządzonych przez wojnę nie zostały dotychczas ostatecznie zlikwidowane, pobór daniny winien być jaknajintensywniej dokonywany, aby kwoty daninowe wpływały terminowo do Kas Skarbowych, co umożliwi czynnikom miarodajnym planowy i zgodny z zapotrzebowaniem podział kredytów na akcję odbudowy.

1) Wymiar daniny lasowej. Definitywny wymiar daniny lasowej został dokonany ostatecznie w styczniu 1925 r., a wszystkie 3 raty daniny wymierzone w terminach: w styczniu 1924 r. (I rata prowizoryczna), w styczniu 1925 r. (II rata), w styczniu 1926 r. (III rata) i w chwili bieżącej są w stadjum ściągania.

2) Postacie wymiaru i poboru daniny lasowej. Wymiar i pobór daniny lasowej odbywa się w dwóch postaciach:

1) W równoważniku gotówkowym od tej ilości masy drzewnej, która nie była przydatna na cele odbudowy ze względu na to, że drewna tego nie używa się na budowę (dąb, buk, grab, lipa i t. p.) i od drzewa sosnowego względnie jodłowego, które się znajduje w lasach odległych od rejonów zniszczeń i dlatego nie może być wydane poszkodowanym.

2) W naturze — wyłącznie w drzewie sosnowem lub jodłowem, które władze administracyjne wydają poszkodowanym w miejscowościach, leżących w pobliżu lasów, mających zapas tego drewna w dostatecznej ilości.

II. **3) Ulgi dla płatników w uiszczeniu daniny lasowej.** Ministerstwo Robót Publicznych biorąc pod uwagę możliwe trudności finansowe płatników rozporządzeniem z dn. 17.X 25 r. (Dz. U. 109 poz. 777) zapowiedziało, że w wypadkach uwzględnienia godnych będzie się zgadzać indywidualnie na wnioski Wojewodów, ażeby płatność daniny lasowej, wymierzonej w równoważniku gotówkowym, a nieuiszczonej do dn. 28.II 26 r. przesunąć na okres czasu późniejszy **z rozłożeniem na raty,** nie dalej jednak jak do dn. 1.V 29 r. za opłaceniem odsetek 1% sumy dłużnej za każdy miesiąc odroczenia. Przypominam, że powyższe zarządzenie Ministerstwa Robót Publicznych podałem do wiadomości P. P. Starostom pismem okólnem z dn. 14.XI 25 r. L. 14885/II na skutek reskryptu M. R. P. z dnia 2.XI 25 r. L. 3327/Od, przyczem zaznaczyłem, że odnośne wnioski przedkładane mi przez Panów Starostów na skutek podań płatników mogą

dotyczyć tylko II i III raty, względnie części niezapłaconych tych rat, a zatem prawo do ubiegania się o tę ulgę w spłacie przysługuje jedynie tym płatnikom, którzy już całkowicie pierwszą ratę uiścili.

Wnioski takie należy mi przedkładać w3 egzemplarzach w/g ustalonego przez Ministerstwo wzoru (patrz zał. Nr. 1).

O odpowiednich w tym przedmiocie decyzjach (zgody lub odmowy) Ministerstwa otrzymują Panowie Starostowie właściwe zawiadomienia. W razie zatwierdzenia przez Min. wniosku winni **PP. Starostowie bezwzględnie dopilnować, aby płatnik w terminach wskazanych przez Ministerstwo uiszczał odpowiednie raty** (miesięczne, kwartalne, lub półroczne).

4) Skutki wynikające dla płatników z nieprzestrzegania warunków udzielonych ulg. **Gdyby po uzyskaniu odroczenia dwie raty miesięczne, względnie jedna kwartalna lub jedną półroczna—nie zostały w terminie uiszczone, odroczenia automatycznie traci moc, a Panowie Starostowie są obowiązani podówczas ściągnąć całą zaległość,** a w razie ujawnionego oporu, mającego na celu uchylenie się od uiszczeń daniny zastosować grzywnę w wysokości od 2—10-krotnej wartości zaległej daniny (art. 13 ustawy). Prócz kary powyższej na wypadek dalszego uchylania się winni Panowie Starostowie zakazać opornemu płatnikowi wszelkiego wywozu drewna i produktów leśnych z lasu (§ 31 rozp.), nie wyłączając nawet objęcia lasu pod zarząd państwowy (art. 12), na koszt właściciela i z dochodów lasu pokrywać zaległości daninowe, sprzedawać drzewo w drodze publicznej licytacji, aż do pokrycia niezapłaconej daniny, odsetek zwłoki, nałożonych grzywien i kosztów postępowania.

Dlatego też polecam PP. Starostom uprzedzić o powyższem wszystkich płatników, korzystających z odroczeń płatności daniny na mocy indywidualnych zezwoleń Ministerstwa. Zarazem upoważniam PP. Starostów do dalszego przedkładania przychylnych wniosków na odroczenie lecz tylko w tych wyjątkowych wypadkach, w których krytyczny stan majątkowy płatnika nie ulega żadnej wątpliwości i może być przez Panów dowodnie uzasadniony.

5) Ściąganie daniny lasowej. W ubiegłych dwóch kwartałach na zarządzenie moje z dnia 18.I 27 r. L. 15710/II 26 r. ściągnęli Panowie Starostowie wprawdzie znaczne kwoty daninowe, których płatnicy nie korzystali z odroczeń Ministerstwa.

Jednakże okazało się, że istnieją jeszcze płatnicy, którzy nie mając zezwolenia Ministerstwa na odroczenie i rozterminowanie, zalegają dotychczas z wpłatą kwot, które winny były wpłynąć do Kas Skarbowych do dnia 1.XII.26 r.

Kwoty te należy ściągnąć bezwzględnie do dnia 15 lipca br., względnie jeżeli ściągnięcie ich nie jest możliwe w najbliższej przyszłości z jakichkolwiek powodów, należy do tego terminu wyczerpać wszystkie ustawowe represje karne, a przedewszystkiem wydać zarządzenia, celem należytego zabezpieczenia należności skarbowych z tego tytułu przez wzbronienie wszelkiego wywozu produktów z lasu, a nawet objęcia lasu pod przymusowy zarząd.

III.

6) Prawidłowe potrącanie odsetek zwłoki. Ważną jest rzeczą, na którą zwracam specjalną uwagę Panów Starostów, aby **potrącanie odsetek** za zwłokę przy dokonywaniu wpłat przez podatników było należycie obliczane, ponieważ z tego tytułu Skarb ponieść może dotkliwe straty w razie niedokładności i przeoczeń pod tym względem.

Zasada obliczeniowa potrącania odsetek została podana w mojem piśmie ogólnem z dnia 25.V.25 r. L: 7228/II na podstawie reskryptu Min. Rob. Publ. z dn. 13.V.25 r. L: 1730/od. Mimo to zdarzają się częste wypadki, że Kasy Skarbowe mylnie obliczają i ściągają odsetki zwłoki.

Ponieważ wymiar, pobór i obliczenia daniny lasowej zostały powierzone władzom administracyjnym, należy w wypadkach nieodpowiedniego zaliczenia odsetek zwłoki przez Kasę Skarbową przeliczyć dokładnie potrącenia odsetek i wciągnąć do księgi definitywnego wymiaru.

Sposób przeprowadzenia takiego obliczenia ilustruje poniższy przykład:

Płatnikowi wymierzono: **I ratę w wysokości 2000 zł.** przyczem nakaz płatniczy na tę sumę doręczono mu w dn. 20 stycznia 1924 r. **II ratę w wysokości 2700 zł.**, a nakaz doręczono 2 lutego 1925 r., **III ratę w wysokości 2200 zł.**, a nakaz doręczono 3.III.26 r.

Płatnik uiścił na poczet powyższych wymiarów dn. **12.II.25 r. 1000 zł., dnia 30.V,25 r. — 2100 zł., dnia 30.XII.25 r. 500 zł. i dn. 16.VII 26 r. 2500 zł.**

Wpłacone kwoty należy rozdzielić na 2 części: 1) na kwoty stanowiące pokrycie wymiaru i 2) na kwoty stanowiące potrącone odsetki.

Ponieważ płatnik otrzymał nakaz na I ratę daniny w dn. 20.I.24 r. winien był uiścić całą I ratę do końca stycznia lub w lutym 1924 r. (miesiąc ulgowy). Skoro wniósł pierwszą kwotę 12.II 25 r., zatem winien uiścić odsetki za 12 miesięcy (od 1 marca 24 r. do 28 lutego 25 r. włącznie) czyli 12% od całej I raty tj. 240 zł. z wpłaty zatem z dn. 12.II 25 r. należy potrącić 240 zł. na odsetki, a reszta tj. 760 zł. stanowi częściowe pokrycie wymiaru I raty. Płatnik zalega więc w I-ej racie po dokonaniu wpłaty w dniu 12.II 25 r. z kwotą (2000 zł. — 760 zł.) = 1240 zł.

Z następnej wpłaty z dn. 30.V 25 r. należy przedewszystkiem potrącić odsetki zwłoki od zalegającej kwoty z I raty (od 1240 zł.) od dnia 1 marca 1925 r. do dnia 31.V 25 r., a więc za 3 mies. (3%) tj. 37.20 zł., a pozostała kwota z wpłaty z dn. 30.V 25 r. (2100 zł. — 37.20 zł.) tj. 2062.80 zł. pokrywa całkowicie zaległość z I raty (1240 zł.), a nadmiar (2062.80 zł. — 1240 zł.) tj. 822.80 zł. pozostaje na częściowe pokrycie II-ej raty i należnych od niej odsetek zwłoki.

Z kwoty zatem 822.80 zł. należy przedewszystkiem odliczyć odsetki zwłoki od II raty za 2 miesiące (od 1 kwietnia 25 r. do 31 maja 25 r.), a więc 2% od 2700 zł. tj. 54 zł., przeto na pokrycie częściowe wymiaru II-ej raty wypada (822.80 zł.

— 54 zł.) = 768.80 zł. zaległość z II-ej raty po wpłacie z dnia 30.V 25 r. wyrazi się zatem w wysokości (2700 — 768.80) = 1931.20 zł.

Z następnej wpłaty z dn. 30.XII 25 r. należy potrącić odsetki od 1.VI 25 r. do 31.XII 25 r. a więc za 7 miesięcy (7%) od 1931.20 zł. (zaległość z II-ej raty) tj. 135.17 zł. Na poczet wymiaru zatem z wpłaty z dn. 30.XII 25 r. zalicza się (500 — 135.17 zł.) = 364.83 zł.

Zaległość zatem z II-ej raty po wpłacie z dn. 30.XII 1925 rok wynosi (1931.20 zł. — 364.83 zł. = 1566.37 zł.

Z wpłaty z dnia 16.VII 1926 roku należy potrącić odsetki od ostatniej zaległości = z II-ej raty za 7 miesięcy (od 1-go stycznia 1926 roku do dnia 31.VII 1926 roku włącznie) tj. 7% od 1566.37 zł. a więc 109.64 zł., a pozostała z wpłaty z dn. 16.VII 26 r. kwota (2500 zł. — 109.64 zł.) = 2390.36 zł. pokrywa całkowicie zaległość z II-ej raty, a na częściowe pokrycie III-ej raty i należnych od niej odsetek wypada (2390.36 zł. — 1566.37 zł.) = 823.99 zł.

Odsetki od III-ej raty do wpłaty z dn. 31.VII 26 r. wynoszą 3% (od 1.V 26 r. do 31.VII 26 r.) od 2200 zł. t. j. 66 zł. zatem na pokrycie wymiaru III-ej raty wypada (823.99 zł. — 66 zł.) = 757.99 zł. Płatnik zalega zatem w dn. 1.VIII 26 r. w III-ej racie (2200 — 757.99 zł.) = 1442.01 zł.

Prawidłowe obliczanie odsetek zwłoki należy dokonywać w sposób powyższy, potrącając z wpłaty odsetki zawsze od zalegającej sumy podatku.

IV.

7) Zadeklarowanie przez płatników drzewa w naturze w myśl art. 8.

Część płatników, którym został wymierzony równoważnik gotówkowy od drzewa skorzystała z postanowień art. 8-go ustawy o poborze daniny lasowej i nie godząc się na ceny jednostkowe w/g których było przeliczone drzewo na daninę, oddała je w naturze.

Jakkolwiek część takiego drzewa została wydana przez Poż. Kom. Odb. poszkodowanym na odbudowę i sprzedana przez licytacje przez Panów Starostów, to jednak znaczna część jeszcze w obecnej chwili pozostaje niezużytkowana w dyspozycji władz.

Ze względu na stale poprawiającą się konjunkturę na rynku drzewnym wielu płatników cofa złożone w swoim czasie deklaracje i wyraża chęć zapłaty wymierzonego im w swoim czasie równoważnika gotówkowego, prosząc jednocześnie o rozterminowanie tego równoważnika na raty.

Mając na uwadze dobro Skarbu nie zawsze można uznać za korzystne zgodę na taką zmianę oświadczenia płatnika. Dlatego też wskazałem P. P. Starostom w mojem piśmie okólnem z dn. 10 marca br. L: 2221/II wydanem na podstawie reskryptu Ministerstwa R. P. z dn. 21.II 27 r. L: II-571/27, że wspomnianą zmianę oświadczenia płatników należy rozpatrywać pod kątem widzenia interesów Skarbu Państwa i sprawy takie kierować do Urzędu Wojewódzkiego z odpowiednim wnioskiem.

V.

8) Wydzielenie działek w lasach, gdzie drzewo zostało oddane w naturze.

Pismem okólnem z dnia 20.XII 26 r. L: 14937/II wydanem na skutek reskryptu M. R. P. z dn. 30.XI 26 r. L. 3283/Od poleciłem Panom Starostom przedłożyć mi wykazy lasów, gdzie znajduje się i jaka ilość drzewa oddanego do dyspozycji władz polecając jednocześnie zwrócić się do Komisarzy Ochrony Lasów, celem wyznaczenia działek w lasach, skąd drzewo ma być pobrane z chwilą sprzedaży go przez licytację.

W związku z powyższem **polecam przedłożyć mi odpisy przedstawionych Panom Starostom protokułów K. O. L. o wydzieleniu odpowiednich działek do dnia 15.VIII b. r.**

Ci z Panów Starostów, którzy otrzymali już indywidualne polecenia nadesłania odpisów takich protokułów w ściśle określonych terminach, winni wykonać to w terminach oznaczonych w tych indywidualnych zarządzeniach.

Jednakże akcja ta mająca na celu sprzedaż drzewa przez licytację nie może w niczem ograniczać możliwości wydania tego drzewa poszkodowanym, jeżeli tacy wniosą podania do Poż. Kom Odbudowy o wydanie drzewa sosnowego z tych lasów na odbudowę zniszczonych przez wojnę osiedli.

Z chwilą gdy ukaże się, że drzewo takie może być wydane poszkodowanym winni Panowie Starostowie bezzwłocznie mi o tem donieść celem skreślenia go z listy, w/g której mam zamiar ogłosić sprzedaż drogą przetargu.

9) Licytacja drzewa daninowego.

Na podstawie przesłanych mi już wykazów lasów, w których znajduje się drzewo do dyspozycji władz i odpisów protokułów K. O. L. o wydzieleniu działek ogłoszę w sierpniu przetarg ofertowy na to drzewo z terminem wnoszenia ofert do dnia 25 września b. r.

Protokuły K. O. L. mają służyć do dokładnego informowania reflektantów, którzy zechcą sprawdzić jakość materjału na gruncie. Niezależnie od powyższego należy informować reflektantów o warunkach, na jakich mogą nabyć drzewo z daniny. Tekst warunków przesłałem P. P. Starostom przy piśmie okólnem z dn. 20.XII 26 r. L: 14937/II (załącznik Nr. 2).

Zarządzać ścinkę drzewa oddanego przez płatników na podstawie art. 8 kategorycznie wzbraniam, bowiem mogą zajść wypadki, że drzewa takiego nie będzie można sprzedać z jakichkolwiek powodów przez licytację, a wówczas może ono uledz zepsuciu, skutkiem czego Skarb poniósłby dotkliwą stratę.

10) Realizacja drzewa na asygnaty.

Przechodząc do omawiania sprawy wydawania drzewa, które Panowie Starostowie wymierzyli w naturze zauważam, że częstokroć nie jest wiadomem Panom Starostom, czy drzewo to faktycznie zostało przez płatników wydane poszkodowanym, aczkolwiek ci ostatni otrzymali asygnaty na pobór drzewa, bowiem płatnicy asygnat nie zwrócili.

W wypadku jeżeli zrealizowane asygnaty nie zostały przedstawione przez właścicieli lasów,

celem wyliczenia się z oddanej w naturze daniny, polecam PP. Starostom wysłać kategoryczne wezwanie, celem przedstawienia asygnat, oznaczając ściśle termin. W wypadku niezastosowania się płatnika do określonego terminu, należy powołując się na postanowienia § 10 rozporządzenia z dn. 25.IX.23 r. (D. U, 105 poz. 823) uznać asygnaty za niezrealizowane i wydać nowe innym pożyczkobiorcom.

VI.

11) Stosowanie rygorów karnych dla wymuszenia daniny. Zauważyłem, że Panowie Starostowie, celem ściągnięcia zaległych kwot daninowych nie stosują względem płatników środków represyjnych przewidzianych art. 12, 13 ustawy i § 31 rozp. wykonawczego, natomiast chętnie przekazują ściągnięcie daniny Urzędom Skarbowym w myśl art. 9 Ustawy.

Jednakże środek ten okazuje się nie zawsze skutecznym wobec oporniejszych płatników, a ściąganie daniny przez Organa Skarbowe postępuje niekiedy nader powoli.

W podobnych wypadkach wskazane i celowe jest wykorzystanie silniejszych represyj, wymienionych w art. 12 i 13 ustawy o poborze daniny t.j. zamykanie lasów do wszelkiego użytkowania przez właściciela, a dalej wymierzanie w postępowaniu administracyjno-karnem grzywien w wysokości od 2 do 10 krotnej niezapłaconej daniny.

VII.

12) Aktualne zadania celem realizacji daniny. Reasumując powyższe wskazuję, że dla jaknajracjonalszego likwidowania należności daninowych w chwili obecnej niezbędnem jest:

1) Bezzwłoczne ściągnięcie równoważnika gotówkowego na rozterminowanie którego płatnicy nie posiadają zezwolenia Min. Rob. Publ.

2) Dopilnowanie, aby płatnicy, korzystający z zezwolenia Ministerstwa Robót Publicznych na rozterminowanie kwot daninowych, wpłacali odnośne raty punktualnie.

3) Jaknajszybsze przesłanie mi odpisów protokułów K.O.L. o wydzieleniu działek z drzewem, które płatnicy zadeklarowali w naturze, co umożliwi mi szybką likwidację takiego drzewa przez sprzedaż w drodze przetargu.

13) Wykaz o stanie realizacji w dn. 1.VII.27 r. Jednocześnie zarządzam nadesłanie mi wykazu o stanie realizacji daniny lasowej w dn. 1.VII 27 r.

Wykaz taki winien mi być przedłożony do dnia 1.VIII b.r. w/g wzoru wskazanego w załączniku Nr. 3, a wykonany w myśl wskazówek, zawartych w uwagach, zamieszczonych w tym załączniku. Wykaz ten winien być wykonany z całą skrupulatnością i dokładnością.

14) Księga definitywnego wymiaru. Ponieważ płatnicy uiszczają daninę lasową niezgodnie z planem umorzenia w dość licznych częściowych wpłatach, rubryki 16-24, księgi definitywnego wymiaru daniny nie mogą pomieścić wszystkich wpłat i potrąconych odsetek.

Dla szybszej orjentacji PP. Starostów w obliczeniach zaległości z poszczególnych lasów polecam w terminie do dnia 15.VIII b.r. założyć sposobem gospodarczym nowe książki definitywnego wymiaru w/g wzoru podanego w zał. Nr. 4, którego rubryki odpowiadają rubrykom przepisowej księgi. Na każdej stronicy, nowozałożonej książki winien figurować tylko jeden płatnik.

Ze względu na niewielką ilość płatników sporządzenie takiej książki nie nastręczy większych trudności.

15) Uporządkowanie akt wymiaru daniny lasowej. Ponieważ podczas lustracji referatów daniny lasowej przez Wojewódzkiego referenta zauważone zostało, że akta wymiarowe daniny niekiedy nie są zebrane w jedną całość, polecam akta odnoszące się do każdego objektu leśnego skupić i zszyć. Zwracam uwagę, że akta wymiarowe każdego lasu winny dawać całkowite podstawy wymiaru, oraz obraz zmian, jakie zachodziły w wymiarze i zawierać następujące zasadnicze dokumenty: 1) zeznanie 2) protokół K. O. L. opinjujący wysokość definitywnego wymiaru, 3) odpisy nakazów płatniczych wszystkich 3-ch rat daniny lasowej, 4) dowody doręczeń nakazów płatniczych, 5) a w wypadku, gdy właściciel lasu odwoływał się od wysokości wymiaru—decyzje Urzędu Wojewódzkiego, 6) zrealizowane przez właściciela lasu asygnaty na wydane drzewo, jako dowód wyliczenia się z oddanej daniny lasowej w naturze, 7) poddzienniki Kasy Skarbowej jako dowody wpłat gotówkowych na poczet wymierzonego równoważnika pieniężnego.

Jeżeli w jednym poddzienniku Kasy Skarbowej figuruje kilku płatników, to poddziennik taki należy włączyć do akt jednego z objektów wymiarowych, a do odnośnych aktów wymiarowych innych lasów włączyć notatkę uwidoczniającą objekt leśny, w aktach którego jest dowód zapłaty.

Z uwagi na to, że definitywne wymiary daniny lasowej są już prawomocne, to pozostałe pisma okólne w sprawach wymiaru daniny lasowej w niniejszem pouczeniu pominięte, są już nieaktualne.

Polecam PP. Starostom dokładnie zaznajomić odnośnych referentów z treścią niniejszego pisma okólnego, które ujmuje wszystkie zasadnicze postulaty wymagane w chwili obecnej ustawą i rozporządzeniem o poborze daniny lasowej.

4 zał.

Załącznik № 1 do L. 4743/II.

Wniosek na odroczenie daniny lasowej.

Województwo:

Starostwo:

Imię i nazwisko płatnika:

Właściciel lasu (kupiec):

Definitywny wymiar daniny lasowej . . m z czego przypada:

I rata (w naturze . . . . m³ wartości . . . zł.
(w ekw. got. . . . „ „ . . . „

II rata (w naturze . . . . „ „ . . . „
(w ekw. got. . . . „ „ . . . „

III rata (w naturze . . . . „ „ . . . „
(w ekw. got. . . . „ „ . . . „

uiścił I ratę (w naturze . . . . „ „ . . . „
(w ekw. got. . . . „ „ . . . „
II ratę (w naturze . . . . „ „ . . . „
(w ekw. got. . . . „ „ . . . „

Oddał do dyspozycji władz administracyjnych na podstawie art. 8 ustawy:

I raty . . . m^3
II raty . . . m^3

Władze sprzedały w drodze licytacji
z I raty . . . m^3 . . . . . zł.
z II raty . . . „ . . . . . „

Gwarancja ściągnięcia daniny w razie udzielenia odroczenia może być:

1) majątek nieobdłużony, ewentualnie zabezpieczenie hipoteczne lub

2) list gwarancyjny Banku Gospodarstwa Krajowego lub

3) gwarancja dana kupcowi przez właściciela lasu, posiadającego odpowiedni majątek nieobdłużony, głównie na majątku leśnym lub

4) gwarancja Zrzeszenia Właścicieli Lasów, lub też

5) gwarancja Związku Przemysłowców drzewnych

Wnioski Starosty:

Zaległe raty II i wymierzona III w sumie . . . . winny być wpłacone.

w ratach miesięcznych
kwartalnych | do miesiąca . . . . . rok
rocznych

. . . . dnia . . . . . 1926 r.

Starosta

Wnniosek Starosty popieram:
lub zmieniam
w następujący sposób:

Zaległa II rata i wymierzona III w sumie . . . . winny być opłacone:

w ratach miesięcznych
kwartalnych | do miesiąca . . rok 192
rocznych

. . . . dnia . . . . . 1926 r.

Wojewoda:

Załącznik № 2 do L. 4743/II.

Warunki

dotyczące kupna drewna użytkowego, pochodzącego z I, II i III raty daniny lasowej z licytacji w dniach . . . .

1) Wadja będą pobierane przy przetargach w wysokości 5% ceny ofertowej i mogą być składane: a) w czekach z dołączeniem listu banku, stwierdzającego, że pokrycie czeków zostanie zatrzymane przez cały czas aż do chwili zwrotu bankowi czeku, b) w papierach państwowych, obliczonych na kursie giełdowym, c) w listach gwarancyjnych, Banku Gospodarstwa Krajowego.

2) Wadja złożone w Komisji przetargowej lub też wpłacone do Kasy Skarbowej, zwrócone zostaną wszystkim tym, którzy drewna nie nabyli niezwłocznie po zakończeniu licytacji.

3) Drewno, wystawione na licytację, sprzedaje się całemi partjami, zgodnie z obwieszczeniem według poszczególnych objektów leśnych, sprzedaż oddzielnych partji drewna nie może mieć miejsca.

4) Zasadniczy przedmiot sprzedaży stanowią dłużyce użytkowe do 16 cm. średnicy w górnym obrębie (czubie) dla drzew grubszych, wszelkich gatunków i 8 cm. średnicy dla kopalniaków (świerk i sosna). Bliższe określenie użytku omawia art. 10-ty.

5) Nabywca oświadcza, że gatunek, jakość oraz wartość techniczna, znajdującego się na zrębach drewna użytkowego, podlegającego sprzedaży, sprawdził na gruncie i z tego tytułu żadnych pretensji do Skarbu Państwa rościć nie będzie i nie może.

6) Kupujący nabywa drewno użytkowe na wyznaczonych przez Starostę działkach na podstawie asygnacji którą się przed właścicielem lasu legitymuje. Obowiązek wydania drewna ciąży w myśl § 9 ustęp 2 rozp. z dn. 25.IX 25 r. D. U. R. P. Nr. 105, na właścicielu lasu drzewostanu lub masy drewna, znajdującego się jeszcze w lesie.

7) Kwota, przypadająca do wypłacenia za nabyte drewno może być wpłacona ratami, najwyżej w 4-ch ratach,

8) Pierwszą ratę 25% ceny kupna nabywca wpłaca bezwzględnie w dniu kupna, najpóźniej jednak w ciągu dni 6-ciu od dnia licytacji, do Kasy Skarbowej na przychód Ministerstwa Robót Publicznych dział III § 10.

9) Po wpłaceniu połowy ceny kupna lub złożeniu odpowiednich zabezpieczeń, przewidzianych w § 1, nabywca ma prawo przystąpić do eksploatacji poszczególnych gatunków kupionego drewna użytkowego, jednak bez prawa wywozu towaru z lasu.

W tym celu nabywca zgłasza się do właściciela lasu, względnie jego pełnomocnika, okazuje im wtórnik asygnacji i przystępuje do eksploatacji działek nabytych. a wyznaczonych przez Starostę za pośrednictwem Komisarza Ochrony Lasów.

10) Nabywca eksploatuje na wyznaczonych działkach wszelkie drewno użytkowe tamże znajdujące się, a określone w § 4 pozostawiając jednak ustaloną przez Komisarza Ochrony Lasów ilość nasienników oraz nie naruszając podrostu jak również pozostawiając drzewo opałowe na pniu i drzewo innych gatunków, czy to rosnące, czy to leżące, a nie objęte umową niniejszą. Do drzewa opałowego zaliczają się gałęzie i wierzchołki, pozostałe po ścince i wyrobieniu drewna, oraz o znacznej krzywiźnie, stojące na pniu, drzewa spróchniałe, czy też zgniłe, opanowane przez hubkę (trametes pini) jak również i pował.

Natomiast drzewa uszkodzone, lub świeże wywroty o ile okażą się na działce, a posiadają wartość techniczną drewna użytkowego, nabywca obowiązany jest przyjąć tak jak i pozostałe zakupione drewno.

11) Termin wyrobienia i wywozu materjałów drzewnych z lasu upływa z dniem 31 grudnia

1928 r. może być jednak dłuższy zależnie od warunków ilości zakupionego drewna.

12) Kontrola nad ścinką drewna użytkowego z pnia, jak również i nad wywozem, należy do właściciela lasu lub drzewostanów, bez żadnego współdziału Starosty. Właścicielowi drzewostanów nabywca kwituje odbiór wyrobionego i wywiezionego drewna na wtórniku asygnacji.

13) Po zrealizowaniu złożonych zabezpieczeń ceny kupna i uregulowania przez nabywcę całkowitej należności na zakupione drewno, Starosta wydaje zezwolenie na wywóz z lasu towaru.

14) Wszelkie prace, związane z oczyszczeniem lasu, wskutek dokonanej eksploatacji, jak uprzątnięcie wiórów gałęzi i wszelkiego rodzaju drewna opałowego — obowiązują właściciela lasu.

15) Nabywcy przysługuje prawo korzystania w lesie z wszelkich istniejących tam dróg lądowych i wodnych trelów i przejazdów, placów i stoczni (rumów), oraz polanek potrzebnych do trelowania drewna.

16) W razie niewpłacenia należności za nabyte drewno w terminach określonych akt licytacji będzie przez Starostwo unieważniony, kwoty wpłacone przedtem przepadają na własność Skarbu a drewno może być sprzedane innej osobie, nabywca zaś nie może z tego powodu rościć do Skarbu pretensji.

17) Złożone przy licytacji wadjum może być zaliczone nabywcy do ostatniej raty ceny kupna w gotówce.

18) Wszelkie zatargi, wynikające z tytułu eksploatacli drzewostanu, jak np. że wskutek nieostrożnego obchodzenia się z ogniem administracja nabywcy, lub jego robotnicy, spowodowali pożar w lesie, a tem samem poczyniono straty właścicielowi lasu lub drzewostanów, albo, że wycięto, czy też przez nieostrożność, czy też z braku dozoru wyznaczone nasienniki i t. p. należą dosporów o charakterze prywatno-prawnym pomiędzy nabywcą a właścicielem lasu lub drzewostanów.

Następują podpisy reflektantów

Zał. № 3 do L. 4743/II.

Starostwo . . . .

Stan realizacji daniny lasowej w dn. 1 lipca 1927 r.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
Definitywny wymiar w m^3 (bez kontyngentu)	Z tego					Zrealizowano dnia 1-VII 1927 roku				Pozostaje do zrealizowania w dniu 1-VII 1927 r.						
												Z ekwiwalentu gotówkowego wskazan. w rubr. 12				
	W naturze m^3	W ekwiwalencie gotówk. m^3	Wartość drzewa z rubr. 3 w zł.	Oddano do dyspoz. na podstawie art. 8 w m3^3	Wartość drzewa z rubr. 5 po cenach III-ej raty w zł.	W naturze m^3	W ekwiw. gotówk. za drzewo z rubr. 3 w zł.	Sprzedano z art. 8 przelicyt. w m^3	Za jaką sumę sprzedano drzewo z rubr. 9 w zł.	W naturze m^3	W ekwiwal. gotówk. za drzewo z rubr. 3 w zł.	Kwoty nie rozterminowane zalegające w zł.	Kwoty rozterminowane do zapłaty w II półr. 1927 r. w zł.	Kwoty rozterminowane do zapł. w 1928 r. w zł.	Kwoty rozterminowane do zapł. w 1929 r. w zł.	Do sprzedaży z art. 8 m^3

Uwagi: 1) Rubryka 1 wykazuje definitywny wymiar daniny po odjęciu kontyngentu oddanego organom odbudowy.

2) Rubryka 1 = sumie rubr. 2 + 3 + 5.

3) Jeżeli drzewo było wydawane poszkodowanym z partji oddanej do dysp. na podstawie art. 8 należy je dołączyć do drzewa w rubr. 2, a nie zamieszczać takiego drzewa w rubr. 5.

4) Jeżeli płatnicy cofnęli deklarację oddania drzewa w naturze za zgodą Urzędu Woj. należy ilość tego drzewa umieścić w rubr. 3, a wyłączyć z rubr. 5.

5) W rubr. 5 winna figurować ilość drzewa będąca w dn. 1.VII r. b. w dyspoz. władz.

6) Rubr. 2 = sumie rubr. 7 + 11, rubr. 4 = sumie rubr. 8 + 12, rubryka 5 = sumie rubryk 9 + 17, rubr. 12 = sumie rubr. 13 + 14 + 15 + 16.

7) Należne ekwiwalenty zwrotne za kontyngent należy doliczyć do rubr. 4.

8) Wpłacone ekwiwalenty zwrotne za kontyngent należy doliczyć do rubr. 8.

9) Zalegające ekwiwalenty zwrotne za kontyndent należy doliczyć do rubryki 12.

Za № 4 do L. 4743/II.

Nazwa lasu .... Własność ....

Ilość masy drzewnej etatów rębnych m³	Ilość masy drzewnej użytkowej 10 letnich wzgl. 5 letnich etatów rębnych m³	30% masa drzewna użytkowego z etatów rębnych m³	Oddano kontyngentu 30% budulca m³	I rata tymczasowe wymierzenie 1/3 daniny	II rata wymiar w roku 1924/25	III rata wymiar w roku 1925/26
				I gr. . . . . . m³ II gr. . . . . . m³ III gr. . . . . . m³ IV gr. . . . . . m³ Od tej ilości masy wymierzono ekwiwalent gotówkowy . . . . zł. i zwrot sum pobranych za kontyngent . . . . zł. i w naturze wymierzono . . . . m³	I gr. . . . . . . m³ II gr. . . . . . . m³ III gr. . . . . . . m³ IV gr. . . . . . . m³ Od tej ilości masy wymierzono ekwiwalent gotówkowy . . . . zł. i zwrot sum pobranych za kontyngent . . . . zł. i w naturze wymierzono . . . . m³	I gr. . . . . . . m³ II gr. . . . . . . m³ III gr. . . . . . . m³ IV gr. . . . . . . m³ Od tej ilości masy wymierzono ekwiwalent gotówkowy . . . . zł. i zwrot sum pobranych za kontyngent . . . . zł. i w naturze wymierzono . . . . zł.

	UISZCZONO					
	Na wymiar	%	Na wymiar	%	Na wymiar	%
1) Obszar całego majątku leśnego w ha podlegającego daninie. . . . . 2) Czy las jest obciążony służebnościami, czy też nie . . . . 3) Powierzchnia 10-cio względnie pięcio-letnich etatów rębnych w ha . . . . 4) Rodzaj drzew etatów rębnych . . . . 5) Zwarcie drzewostanów etatów rębnych . . . . 6) Odległość etatów rębnych od stacji kolejowej rzeki spławnej w klm. . . . . UWAGI: np. definitywny wymiar daniny ustalono decyzją Urz. Wojewódzkiego z dn. . . . . 192 . r. L. . . . . ./II.						

B. Akcja pożyczkowa na odbudowę.

I) Dotychczasowe kredyty na akcję odbudowy na terenie Woj. Lubelsk. Jak zaznaczyłem przy omawianiu sprawy poboru daniny lasowej, równoważniki gotówkowe, wymierzane płatnikom od drzewa, zbędnego na akcję odbudowy z daniny lasowej, winny zasilić fundusz odbudowy, który Ministerstwo Robót Publicznych rozdziela między poszczególne Województwa stosownie do ilości zniszczonych budynków podczas wojny. Dotychczasowa akredytywa, przydzielona na akcję odbudowy na terenie Województwa Lubelskiego, wynosi 1.800.000 zł. Kwota ta została rozdzielona między poszczególne Pożyczkowe Komisje Odbudowy. Uchwałami tych Komisji rozporządzalny kredyt winien był być rozdysponowany między poszkodowanych, którzy wnieśli podania do Pożyczkowej Komisji Odbudowy, w postaci pożyczek, wypłacanych na zlecenie Panów Starostów przez Państwowy Bank Rolny w Warszawie.

2) Podstawy prawne akcji odbudowy. Ustawa z dn. 6.V 24 r. (D. U. 49 poz. 492) i rozp. wyk. do tej ustawy z dn. 28.VII 24 r. (D. U. 70 poz. 680) wskazują, kto jest uprawniony do otrzymania pożyczki i że do przyznania pożyczki upoważniona jest Pożyczkowa Komisja Odbudowy.

Tryb urzędowania Pożyczkowej Komisji Odbudowy ściśle określa Regulamin dla Pożyczkowej Komisji Odbudowy zamieszczony w Monitorze Polskim Nr. 200 z dnia 1.IX.24 r. poz. 625, a sposób wypłaty (zrealizowania pożyczki) jest określonym Regulaminem dla Państwowego Banku Rolnego (Monitor Nr. 224 z dn. 30.IX.24 roku poz. 687).

Zauważam jednocześnie, że § 17 regulaminu dla Pożyczkowych Komisyj Odbudowy w drugim ustępie poleca Komisjom rozpatrywanie wystarczalności zabezpieczenia pożyczki, przedstawionego w podaniu przez petenta (p. 27 podania), zaznacza, jednak równocześnie, że ma się to odbywać stosownie do postanowień statutu i regulaminu Państwowego Banku Rolnego. Ponieważ regulamin tego Banku (Mon. P. Nr. 224 ex 1924 r.) nie przewiduje zabezpieczenia, które określa p. 27 podania, przeto wypełnianie tego punktu podania przez petentów, jakoteż rozpatrywanie tego punktu podania przez Komisję jest zbędne.

O wyjaśnieniu powyższem, udzielonem przez Ministerstwo Robót Publicznych reskryptem z dn. 20.I 25 r. № 160/Od (moje pismo okólne z dnia 29.I 25 r. L. 1251/II) polecam Panom Starostom poinformować jaknajszersze rzesze poszkodowanych za pomocą Urzędów Gminnych, gdyż częstokroć jeszcze daje się zauważyć, że Urzędy Gminne przy wypełnianiu p. 27 w podaniu o pożyczkę żądają wskazania przez poszkodowanego 2-ch poręczycieli, odpowiedzialnych majątkowo w razie przyznania pożyczki, co utrudnia niekiedy poszkodowanemu wyszukania takich poręczycieli, a zatem i odwleka odesłanie podania do Starostwa.

Z powyższego wynika, że i w orzeczeniu Pożyczkowej Komisji Odbudowy miejsca o solidarnej poręce winny być wykreskowane (niewypełnione).

Na skutek reskryptu Ministerstwa Robót Publicznych z dn. 22.I.25 r. Nr. 132/Od celem ułatwienia wnoszenia podań o pomoc w odbudowie upoważniam P.P. Starostów do przyjmowania formularzy podań (wzór № 1 do regulaminu Pożyczkowych Komisji Odbudowy, Monitor Polski Nr. 200 poz. 625 z dnia 1 września 1924 r.), spisanych w Urzędzie gminnym po przesłuchaniu poszkodowanego, przez co odpadnie potrzeba dołączania poświadczeń gminy, wymaganych w uwadze pod p. 2.

W powyższych wypadkach wypełniania formularzy po przesłuchaniu poszkodowanego w Urzędzie gminnym zamiast „Zaświadczenie przez Radę Gminną wiarogodność podania" należałoby dodać na końcu klauzulę: „Urząd gminny stwierdza po przesłuchaniu petenta prawdziwość zeznania i zaświadcza, że petent należy do poszkodowanych pod a, albo b, albo c i. t. d. punktu 2 **uwagi**".

Wzór zmienionego w powyższy sposób formularza [podania] o pożyczkę podaję w załączniku Nr. 5.

Wymienione powyżej: ustawa i rozporządzenie, oraz oba regulaminy wraz z pouczeniem, co winien zrobić poszkodowany, by mógł otrzymać pożyczkę, jako pomoc państwową na odbudowę zniszczonych przez działania wojenne budynków, oraz wzory podań o pożyczkę zostały ujęte w specjalną broszurę p. t. „Odbudowa", którą przesłałem w wystarczającej ilości do użytku Panom Starostom i dla celów informacyjnych Urzędom Gminnym przy piśmie mojem z dnia 27.IV 25 r. L. 5927/II.

3) Zarządzenie ogólne, celem ułatwienia poszkodowanym ubiegania się o pożyczkę. Celem wyczerpującego poinformowania i pouczenia najszerszych mas poszkodowanych, którzy uprawnieni są do otrzymania pożyczki, o sposobie ubiegania się o pomoc państwową na odbudowę polecam:

1) zbadać, czy wymieniona broszura p. t. „Odbudowa" została w swoim czasie przesłana Urzędom Gminnym.

2) na najbliższej odprawie obznajmić dostatecznie z treścią tej broszury Wójtów i Sekretarzy Gminnych i polecić im obwieścić przy pomocy sołtysów, że poszkodowani, którzy się nie odbudowali, mogą składać podania o pożyczki na ręce Urzędów Gminnych. Urzędy Gminne winny bezzwłocznie podania takie odsyłać do Starostw.

3) z uwagi na to, że poszkowani winni składać podania o udzielenie im pożyczek na przepisowych formularzach (załącznik № 5), których zapasy w Starostwach wyczerpały się, wskazuje, że zapotrzebowanie na wszelkiego rodzaju druki (podania, skrypty dłużne, wykaz majątku nieruchomego, notatka statystyczna) winni P. P. Starostowie kierować do drukarni Sejmikowej w Łukowie, która takie druki wykona i prześle w/g zapotrzebowania, a koszty związane z wykonaniem druków i przesyłką ich pokryją P.P. Starostowie po ściągnięciu należności od poszkodowanych.

W sprawie przyjmowania zamówień na wykonanie druków odnoszę się jednocześnie do Starosty Łukowskiego, jako Przewodniczącego Wydziału Powiatowego.

4) wydać ponadto do wszystkich Urzędów Gminnych pismo okólne polecając dokładnie informować poszkodowanych o sposobie ubiegania się o pożyczkę, przyjmować składane przez poszkodowanych badania i przesyłać je bezzwłocznie do Starostwa.

4) Operaty b. Komisji Szacunkowych, jako podstawa do stwierdzenia strat. Podstawowym materjałem do ustalenia strat i uprawnień poszkodowanego są Operaty Komisji Szacunkowych określające straty poniesione przez petentów podczas wojny. Odpowiednie uporządkowanie i przechowywanie operatów b. Komisji Szacunkowych polecam szczególniejszej opiece Panów Starostów, na co zwracałem już uwagę pismem okólnem № 245 z dn. 23.IV 23 r. L. 3942/II.

5) Obowiązek prowadzenia dwóch list petentów. Po dołączeniu do podań poszkodowanych wspomnianych operatów odnośny referent winien u-

stalić listę tych poszkodowanych, którym pomoc winna być udzielona w pierwszym rzędzie (mieszkający w baraku, ziemiance, komornem). Pozostałe podania winny być wciągnięte na drugą listę.

Celem najbardziej oszczędnego rozdysponowania kredytów gotówkowych w tem zrozumieniu, aby pożyczka była udzielona jedynie najbardziej potrzebującym i w kwocie nie przekraczającej wysokości niezbędnych kosztów na odbudowę koniecznem jest, aby referent odbudowy zbadał na miejscu stan odbudowy petentów z 1-ej listy i wtedy dopiero umieszczał sprawę na posiedzeniu Pożyczkowej Komisji Odbudowy.

Zasadniczo w chwili bieżącej pożyczki gotówkowe należy przyznawać tylko poszkodowanym z 1 ej listy (najbiedniejszym, najbardziej potrzebującym, mieszkającym w ziemiankach, barakach, komornem itp.).

Pożyczki poszkodowanym z 2-ej listy mogą być udzielane tam, gdzie istnieją zapasy drzewa z daniny lasowej, pozostające jako niezużytkowane po uwzględnieniu podań z 1-ej listy.

6) Książka protokułów Pow. Poż. Kom. Odb. Protokół z posiedzenia Pożyczkowej Komisji Odbudowy winien być starannie sporządzony, a kwoty udzielonej pożyczki wypisane słownie, wszelkie zaś poprawki poczynione w brzmieniu protokułu należy omówić na końcu protokułu.

7) Księga kontowa pożyczkobiorców i usystematyzowanie akt poszkodowanych. Wszyscy poszkodowani, których podania rozpatrzyła Pożyczkowa Komisja Odbudowy, winni być wciągnięci do księgi kontowej pożyczkobiorców, wzór której przesłałem Panom Starostom przy piśmie okólnem z dn. 11.IV 27 r. L. 3736/II i załączam do obecnego okólnika (załącznik 6).

Założenie tej księgi ściśle ujmie ewidencję poszkodowanych, którym przyznano pożyczki, ułatwi w każdej chwili zorjentowanie się o wysokości rozdysponowanego kredytu gotówkowego i w naturze, oraz zgrupuje pożyczkobiorców w/g gmin, co umożliwi referentom odbudowy planowe ujęcie kontroli celowego zużycia pożyczek.

Przed wypełnianie powyższej księgi należy uporządkować: 1) akta poszkodowanych w/g posiedzeń Poż. Kom. Odb. (akta poszkodowanych z każdego posiedzenia Pożyczkowej Kom. Odb, winny być zawarte w jednej teczce), 2) jeżeli protokuły posiedzeń Poż. Kom. Odb. były pisane na oddzielnych arkuszach, należy je zszyć z dodaniem czystych arkuszy na protokuły dalszych posiedzeń, w jedną książkę, przesznurować ją, końce sznurka opieczętować lakiem i opatrzeć zapiskiem o ilości stronic i podpisem P. Starosty, 3) wtórniki (odpisy) asygnat, wydanych poszkodowanym na pobór drzewa, o ile są na oddzielnych kartkach, należy zszyć w książki z kolejnym ułożeniem wtórników w/g NN. bieżących.

8) Czynności referatu odbudowy po każdem posiedzeniu Poż. Kom. Odb. Poszkodowanym, którym na Komisji przyznano bądź to budulec z daniny lasowej lub lasów państwowych, lub też pożyczki gotówkowe, należy bezzwłocznie po posiedzeniu Komisji przesłać do doręczenia za pośrednictwem Urzędu Gminnego: orzeczenie Pożyczkowej Komisji Odbudowy (wygotowane na druku wzór № III—str. 56 broszury „Odbudowa), pismo ustalające plan spłaty pożyczki ratami i określające termin odbudowy, druk odpowiedniego skryptu dłużnego do wypełnienia (według treści orzeczenia i pisma ustalającego podział na raty) i podpisania, oraz druk na wykaz majątku nieruchomego, a poszkodowanym, którym przyznano budulec, ponadto asygnatę na pobór drzewa, przyczem na asygnacie prócz ilości budulca winna być uwidoczniona cena jednostkowa za 1 m^3 i wartość ogólna drzewa w zł.

W związku z tem, że poszkowani przeważnie zwracają się o pomoc do Urzędów Gminnych przy wypełnianiu skryptów dłużnych i wykazów majątku nieruchomego, należy pouczyć i polecić Urzędom Gminnym, aby pomagały poszkodowanym w dopełnianiu formalności przy zaciąganiu pożyczek, wypełniając skrypty dłużne w/g treści orzeczenia i pisma do poszkodowanego, zaświadczając własnoręczność podpisu petentów na skryptach dłużnych i potwierdzając wypełniane wykazy majątku nieruchomego.

9) Błędne sporządzanie dowodów pożyczkobiorców dla P. Banku Rolnego. Podkreślam, że niedokładne wypełnienie dowodów dłużnych pożyczkobiorcy opóźnia wypłatę pożyczki, gdyż Państwowy Bank Rolny zwraca wadliwie sporządzone dowody do uzupełnienia bez realizacji I-ej raty pożyczki.

Obserwując najczęściej, popełniane błędy w wypełnianiu dowodów dłużnych pożyczkobiorców zwracam uwagę P.P. Starostów że: a) wszystkie dowody dłużne jednego petenta winny opiewać na to samo imię i nazwisko (a nie Koczerba-Koczebura, Charkuła-Charchuła), b) stwierdzenie własnoręczności podpisu poszkodowanego przez Urząd Gminny na skrypcie dłużnym winno zawierać pełne imię i nazwisko pożyczkobiorcy, c) jeżeli poszkodowany jest niepiśmienny, winien przesłać Starostwu akt notarjalny sporządzony w formie skryptu dłużnego. Skryptów dłużnych, podpisanych przez inne osoby za niepiśmiennego pożyczkobiorcę, P. Bank nie przyjmuje, d) jeżeli pożyczkobiorcą jest kobieta, to Urząd Gminny prócz stwierdzenia własnoręczności jej podpisu na skrypcie dłużnym winien jednocześnie stwierdzić jej stan cywilny (panna, zamężna, wdowa). Nadto w wypadku zaciągania pożyczki przez kobietę zamężną, na skrypcie dłużnym winno być piśmienne zezwolenie jej męża na zaciągnięcie pożyczki z własnoręcznym jego podpisem stwierdzonym przez Urząd Gminny, e) wszelkie poprawki na skrypcie dłużnym winny być omówione na końcu skryptu dłużnego i podpisane przez pożyczkobiorcę.

10) Jakie dowody winny być przesłane P. Bankowi Rolnemu. Po otrzymaniu z Urzędu Gminnego w powyższy sposób sporządzonych: **skryptu** dłużnego i **wykazu majątku nieruchomego** (załącznik № 7), referent odbudowy dołącza do tych dowodów **duplikat orzeczenia** pożyczkowej Komisji Odbudowy, (załącznik № 8), **odpis pisma Starosty do poszkodowanego** o podziale przy-

znanej pożyczki na raty i ustalającego termin odbudowy, oraz sporządzoną przez siebie na podstawie akt **notatkę statystyczną** (zał. № 9) i wysyła je (5 dowodów) do P. Banku Rolnego z prośbą o realizację I-ej raty pożyczki (§ 13 Regulaminu dla Państwowego Banku Rolnego).

Jeżeli zaś poszkodowany otrzymuje drzewo budulcowe z daniny lasowej lub z lasów państwowych to w skrypcie dłużnym winna być wypisana ilość drzewa w m^3 i wartość tego drzewa, oraz uwidoczniony № asygnaty, za którą poszkodowany otrzymał drzewo.

Zwracam uwagę P.P. Starostów, że referenci odbudowy winni z całą skrupulatnością sprawdzać formalną stronę wypełnionych dowodów dłużnych, bowiem najmniejsze usterki w tym względzie powodują zwrot dowodów z Banku, odwlekają wypłatę pożyczki, skutkiem czego poszkodowani nie mogą dokończyć odbudowy w terminie zakreślonym im przez P.P. Starostów.

O dokonanej wypłacie Bank Rolny powiadamia P. P. Starostów.

Zachodzą jednak wypadki, że poszkodowany zrzeka się pożyczki i odmawia przyjęcia pieniędzy przesłanych przez Bank na ręce Urzędu Gminnego, który odsyła je Bankowi po pewnej dłuższej zwłoce.

Przetrzymywanie pieniędzy Bankowych przez Urzędy Gminne nie może być praktykowane, dlatego też polecam wydać zarządzenia, aby nieprzyjęte przez poszkodowanych pieniądze odwrotnie były zwracane Bankowi.

Na usterki te i uchybienia zwracałem uwagę P.P. Starostów w piśmie okólnem z dn. 18.II 25 r. L: 2489/II, wydanem na skutek pisma P. Banku Rolnego z dn. 10.II 25 r. № 5528/F. A.

Prócz wymienionych wyżej zasadniczych dokumentów należy nadsyłać do Banku wszelkie dokumenty, które w pewnych wypadkach mogą się okazać potrzebnymi dla stwierdzenia uprawnień osób podpisanych na skryptach dłużnych.

Niżej przytaczam najbardziej typowe z tych wypadków.

1) Gdyby w imieniu zaciągającego pożyczkę działał jego pełnomocnik, do skryptu dłużnego należy załączyć upoważnienie, w którem wyraźnie muszą być określone uprawnienia pełnomocnika czy to do zaciągnięcia pożyczki i wystawienia skryptu dłużnego, czy to tylko do podjęcia pożyczki, jeżeli dłużnik sam wystawił skrypt dłużny. Pełnomocnictwo może być nadesłane w należycie zaświadczonym odpisie.

2) W wypadku wystawienia skryptu dłużnego przez opiekuna należy załączyć do skryptu zezwolenie właściwego Sądu na zaciągnięcie przez opiekuna pożyczki w imieniu pupila.

3) W tym wypadku, kiedy pożyczka zostaje przyznaną osobie prawnej należy nadesłać do Banku wszystkie dowody, stwierdzające, że osoba lub osoby fizyczne, które podpisały skrypt dłużny, posiadają uprawnienia do działania w imieniu osoby prawnej. Uprawnienia te muszą być oparte na obowiązujących przepisach prawodawstwa albo na brzmieniu właściwych statutów zależnie od tego, jaki charakter posiada zaciągająca pożyczkę osoba prawna — publiczno—prawny czy też prywatno-prawny, naprzykład:

a) Jeżeli udziela się pożyczkę na odbudowę szkoły lub innych budynków, należących do powiatowego związku komunalnego, gminy miejskiej lub wiejskiej, należy załączać zaświadczony odpis uchwały sejmiku, zgromadzenia gminnego, czy też rady miejskiej, którą to uchwałą zezwala się na zaciągnięcie pożyczki w pewnej wysokości i na pewien cel. Uchwała taka winna być zatwierdzona przez władzę nadzorczą w myśl art. 33, 37 i 71 Ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o finansach komunalnych (Dz. Ust. 1923 r. № 94 poz. 747). Odnośny skrypt dłużny ma być podpisany przez osoby, legalnie reprezentujące dany związek komunalny, lub przez osoby specjalnie do tego, upoważnione uchwałą związku komunalnego.

b) Jeżeli pożyczkę zaciąga pewne zrzeszenie lub towarzystwo działające na podstawie zatwierdzonego statutu, należy nadesłać do Banku odpis tego statutu tudzież inne dowody, wynikające z treści statutu i świadczące, że osoby podpisane na skrypcie dłużnym mają prawo do zaciągnięcia pożyczki i wystawienia zobowiązania dłużnego w imieniu tego zrzeszenia lub towarzystwa.

4) W sprawie udzielania pożyczek na odbudowę kościołów wyjaśniam, że ponieważ na członkach danego wyznania ciąży obowiązek zebrania funduszów potrzebnych na budowę świątyni, przeto odpowiedzialność za opłatę pożyczki, uchwalonej na odbudowę kościoła, spada na członków parafji.

Opierając się na opinji Min. Robót Publicznych, oraz na obowiązujący na obszarze b. Królestwa Kongresowego przepisach, pożyczki na odbudowę kościołów należy przyznawać właściwym parafjom. Zebranie parafjan, miarodajne dla wyboru Dozoru Kościelnego, uchwali większością głosów potrzebę zaciągnięcia pożyczki w pewnej sumie, poruczy zajęcie się sprawą pożyczki członkom Dozoru Kościelnego i upoważni ich do podpisania skryptu dłużnego i podjęcia pieniędzy. Uchwała zebrania parafjalnego musi być zatwierdzoną przez Min. Wyznań Religijnych.

Do Banku razem ze skryptem dłużnym, podpisanym przez upoważnionych członków Dozoru Kościelnego należy nadesłać odpis uchwały zebrania parafjalnego, sporządzone jak podano wyżej.

II) Tryb starania się przez poszkodowanego o wypłatę II i III-ej raty pożyczki.

Celem ujednostajnienia i uproszczenia sposobu starania się przez poszkodowanych o wypłatę im II i III-ej raty pożyczki polecam przyjąć następujący tryb załatwienia, pouczając o tem poszkodowanych za pomocą Urzędów Gminnych.

Poszkodowani, którzy zużyli na odbudowę I ratę pożyczki powinni zwracać się bezwłocznie do Urzędów Gminnych celem wystawienia im zaświadczenia o celowem wyrozchodowaniu otrzymanej z Banku I-ej raty pożyczki.

Zaświadczenie takie, Urząd Gminny przesyła natychmiast Starostwu, które wystąpi bez zwłoki do Polskiego Banku Rolnego ze zleceniem wypłaty dalszej rasy pożyczki.

12) Zabezpieczenia hipoteczne przy wypłacie II-ej raty poszkodowanym posiadającym uregulowaną hipotekę.

§ 9 Regulaminu dla Państwowego Banku Rolnego wymaga, aby przed wypłatą II-ej raty poszkodowanym, właścicielom realności, mającej uregulowaną hipotekę, był uczyniony wpis stwierdzający, że właścicielowi danej nieruchomości orzeczeniem właściwej Komisji odbudowy z oznaczonej daty została przyznana pożyczka na odbudowę w określonej wysokości, której na mocy art. 12 ustawy z dn. 6.V 24 r. (Dz. U. 49) przysługuje prawo zastawu na całym ruchomym i nieruchomym majątku, dłużnika z pierwszeństwem przed wszelkiemi innemi wierzytelnościami prywatnemi.

Ponadto obowiązany jest poszkodowany przed wypłatą II-ej raty przedłożyć Bankowi zaświadczenie władzy hipotecznej o dokonaniu takiego wpisu do ksiąg hipotecznych.

Czynniki współdziałające przy przeprowadzaniu pożyczek i ich intabulacji nie zawsze należycie orjentują się w wymaganej treści rzeczonych wniosków i zaświadczeń hipotecznych, skutkiem czego przesyłane są do Banku np. świadectwa hipoteczne o dokonanym wpisie pożyczki na odbudowę bez powołania się na ustawę z dn. 6 maja 1924 r. albo bez wymienienia w treści wpisu uprzywiljowanego pierwszeństwa hipotecznego, lub też bez klauzuli o zatwierdzenie wniosku przez wydział hipoteczny. Okoliczności te powodają zbędną korespondencję Banku z dłużnikami i pp. Starostami, zwłokę w wypłacie i zbędne koszty hipoteczne.

Celem uwzględnienia wymagań Banku, oraz na życzenie notarjuszów i pisarzy hipotecznych życzących sobie ustalenia jednolitego wzoru zaświadczeń hipotecznych Ministerstwo Robót Publ. reskryptem z dn. 21/V 27 L. II 1491/27 ustaliło wzory wniosków, z których jeden (zał. № 10) odnosi się do zapisania kaucji hipotecznej na zabezpieczenie pożyczki będącej w stadjum realizacji, drugi (zał. № 11) odnosi się do zahipotekowania czystym wpisem sumy pożyczki całkowicie wypłaconej.

Wszystkie wnioski hipoteczne dokonywane być powinny ściśle wg. załączonych wzorów.

Nadto załączam wzór zaświadczenia hipotecznego o dokonaniu wpisu (załącznik № 12).

Zwracam jednocześnie uwagę pp. Starostów że obowiązek hipotecznego zabezpieczenia nie dotyczy omawianych poszkodowanych, którym pożyczki zostały przyznane w wysokości nieprzekraczającej pięciuset złotych, co podałem do wiadomości w piśmie okólnem z dn. 21/V 26 r. L. 4711/II na podstawie reskryptu Min. Robót Publ. z d. 12/IV 26 r. № 967/Od(Mon. Polski z d. 7/IV 26 r. № 79).

3) Kontrola celowego zużycia rat pożyczkowych przez poszkodowanych.

W stadjum realizacji dalszych rat pożyczek na odbudowę winna być bezwarunkowo dokonana przez referenta na miejscu kontrola celowego zużycia pożyczki przez poszkodowanych. Kontrola taka przewidziana jest art. 7 ustawy z dn. 6.V 24 r. (D. U. Nr. 49 poz. 492) i ustępie 2 § 5 rozp. wyk. z dn. 28.VII 24 r. (D.U. Nr. 70).

Jeżeli w ten sposób zostanie stwierdzone, że interesowany użył pożyczkę na inny cel, aniżeli wskazywało jej przeznaczenie, lub nie prowadzi odbudowy bez dostatecznych powodów zwłoki, należy skierować sprawę do właściwego sądu po myśli art. 7 powołanej ustawy.

Z uwagi na to, że po uprawomocnieniu się skazującego wyroku sądowego może wytworzyć się niejednolita praktyka w trybie postępowania określonym w art. 7 ustawy w związku z § 22 regulaminu dla Pożyczkowych Komisji Odbudowy (M. P. Nr. 200 z 1.IX.1924 r.) i § 11 regulaminu dla Państwowego Banku Rolnego (M. P. Nr. 224 z 30.IX.1924 r.), a traktującym o ściąganiu pożyczek z powodu przekroczenia ustawy zaznaczam, że powołane wyżej przepisy uzupełniają się wzajemnie. Prawomocny wyrok Sądu w sprawie karnej z art. 7 ustawy przesyła Starosta Państwowemu Bankowi Rolnemu, który dokona obliczenia należytości powstałej z tutułu udzielenia pożyczki i przekaże Staroście odpowiednio sporządzony wykaz tej należności, poczem dopiero Starosta zarządzi wdrożenie egzekucji przez właściwy organ władzy w drodze administracyjnej i zawiadamia o tem jednocześnie Pożyczkową Komisję Odbudowy.

W sprawie powyższej udzieliłem Panom Starostom identytycznych wskazówek w swoich pismach okólnych z dn. 9.XII.26 r. L. 14846/II i z dn. 19.I.27 r. L. 165/II na skutek reskryptu Min. Rob. Publ. z dn. 31.XII.26 r. Nr. 3702/od.

Zauważam, jednakże, na podstawie wyjaśnienia M R.P. z dn. 8.II.26 r. Nr. 273/od (pismo okólne z dn. 13.II.26 r. L. 1846/II), że aczkolwiek pomoc państwowa jest udzielana w pierwszym rzędzie na odbudowę domów mieszkalnych, to ta ostatnia okoliczność nie może stać na przeszkodzie, ażeby korzystający z pożyczki udzielonej na odbudowę domu mieszkalnego, nie zaczął ze względów osobistych, wcześniejszej budowy innych objektów gospodarczych, chociażby mniej wartościowych niż objekt na który opiewa treść zobowiązania (skryptu dłużnego), tembardziej, że ustawa o pomocy państwowej (art. 7 ust. 4) przewiduje nawet możność wykorzystania przez poszkodowanego nieużytej części pożyczki na nabycie niezbędnych dla odbudowy narzędzi pracy.

Wobec powyższego w wypadkach zużycia pierwszej raty pożyczki na odbudowę budynku gospodarczego zamiast mieszkalnego — dopuszczalna jest wypłata następnych rat pożyczek na dalszą odbudowę pozostałych nieodbudowanych a zniszczonych przez wojnę budynków.

W razie stwierdzenia, że pierwsza rata pożyczki wystarczyła do ukończenia odbudowy i w całości zużyta na nią została, w następstwie czego wypłata dalszych rat została wstrzymana, zmiana skryptu dłużnego na inny, wystawiony na niższą kwotę jest niepotrzebna.

Gdy poszkodowany na odbudowę zużył tylko część pierwszej raty i dalszej odbudowy zaniechał winien nieużytą część pierwszej raty pożyczki zwrócić.

14) Tryb postępowania przy likwidacji nadużyć poszkodowanych podczas obowiązywania dawnej ustawy o pomocy państwowej na odbudowę.

Podczas badania podań poszkodowanych przez referenta przed umieszczeniem na porządku dziennym posiedzenia Poż. Kom. Odb. względnie podczas wizji na miejscu mogą zajść wypadki ujawnienia faktów że:

po zwinięciu Powiatowych Komisji Zapomogowych, które przyznawały bezzwrotne zapomogi dla poszkodowanych działaniami wojennemi na odbudowę gospodarstwa po myśli ustawy z 18.VII 1919 r. D. U. № 63 i po zgaśnięciu mocy obowiązującej tejże ustawy pozostały niezałatwione sprawy, w których Skarb Państwa może domagać się zwrotu udzielonych zapomóg dlatego, że zostały użyte na inny cel niezgodny z jej przeznaczeniem, albo też, że udzielono ją osobie nieuprawnionej, albo wreszcie, iż wyłudzono ją w sposób podstępny. Wątpliwą była kwestja, jaki należy stosować tryb postępowania w tego rodzaju sprawach, w których Powiatowa Komisja Zapomogowa nie wydała orzeczenia o zwrocie zapomogi.

Wątpliwości te wyjaśniło Ministerstwo Rob. Publ. reskryptem z dnia 16/V 25 r. № 1739/Od (moje pismo okólne z dn. 2/VI 25 r. L. 7509/II). powołując się na opinję Prokuratorji Generalnej z dnia 11/V 25 r. L. 4222/1176/V F. 52/448, którą przytaczam w dosłownem brzmieniu:

Ustawa z dnia 6 maja 24 r. Dz. U. № 49 poz. 492 uchyliła moc obowiązującą ustawy z dnia 18/VII 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 63 poz. 368 oraz ustawą z dnia 21/I 21 r. D. U. R. P. Nr. 13, poz. 72 a temsamem zgasła moc obowiązująca rozporządzenia do ustawy z dn. 18/VII 19 roku z dn. 12/I 20 r. Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 88. Wobec tego zachodzi pytanie natury zasadniczej, czy podlegają nowej ustawie już istniejące stosunki lub już zaszłe zdarzenia prawne. Wobec milczenia ustawy z dnia 6/V 24 r. w jaki sposób należy postąpić z wytworzonemi przez dawną ustawę z 18/VII. 1919 r. stosunkami prawnemi, a mianowicie czy stosunki te mają być likwidowane przez obecnie obowiązującą ustawę z dn. 6 maja 1924 r. i w sposób przez tę ostatnią ustawę określony, kwestję tę rozstrzygnąć należy na podstawie ogólnych zasad prawnych.

Zasadą jest, że ustawa nowa nie działa wstecz (lex retro non agit), to znaczy, że nie wywiera wpływu ani na zdarzenia prawne, które już nastąpiły, ani na prawa, które strony już nabyły.

Ustawie nowej zatem nie podlegają ani uprzednie zdarzenia prawne ani stosunki prawne, które powstają przez takie zdarzenia prawne, ani prawa nabyte (jura quaesita), między innemi i takie prawa, któreby z powodu terminu lub warunku jeszcze nie były skuteczne. Skoro więc ustawa z dnia 6 maja 1924 r. nie wspomina o swojem działaniu wstecznem i nie każe stosunków wywołanych dotychczasową ustawą z dnia 18/VII 1919 r. likwidować w myśl zasad nową ustawą przepisanych, dotychczasowy modus procedenti do likwidacji stosunków wywołanych ustawą z dnia 18/VII 1919 r. zastosowany być nie może i likwidacja tych stosunków odbywać się nie może według dotychczasowych zasad tejże ustawy z 18/VII 1919 r. gdyż zniknęła dla nich podstawa na której się opierały. Ponieważ rozwikłania stosunków wywołanych ustawą z dn. 18-VII 1919 r. oddane było w drodze postępowania administracyjnego, a to dopuszczalne jest tylko jako wyjątek od zwyczajnej drogi postępowania sądowo-cywilnego i tylko wówczas, kiedy ustawa takie postępowanie administracyjne przewiduje—przeto w myśl teorji prawa administracyjnego, gdy podstawa prawna na której to postępowanie administracyjne się opierało—znikła —siłą rzeczy postępowanie sądowo-cywilne automatycznie wypełnia próżnię stworzoną uchyleniem ustawy powołującej do życia toż postępowanie administracyjne.

Powstanie nowych stosunków i ich likwidacja odbywać się będzie wedle ustawy nowej z 6 maja 1924 r. w myśl ogólnej zasady prawnej, że lex posterior derogat prori, zasady mającej bezwzględnie znaczenie a wypowiedziane w nowej ustawie wyraźnie zniesieniem dawnych ustaw, dotychczas obowiązujących.

Skoro więc, jak pismo tamtejsze zaznacza, nasuwają się wątpliwości do kogo i do jakiej władzy należy obecnie orzekanie o zwrocie zapomogi bezzwrotnej z ustawy z dnia 18.VII. 1919 r. a w szczególności, czy odbywać się to ma w drodze postępowania administracyjnego, czy ściąganie zapomóg ma być dokonywane na podstawie egzekucji administracyjnej, odpowiedź na te kwestje w myśl powyższych zasad będzie jasna. Ponieważ ustawa nowa z dn. 6 maja 24 r. nie stworzyła organu likwidującego stosunki prawne wywołane ustawą z dnia 18.VII 1919 r., ani też nie przekazała spraw tych nowopowołanym organom z ustawy z dnia 6 maja 24 r. przeto rozwikłanie dawnych stosunków i ich modus procedenti musi się odbywać według zasad postępowania sądowo-cywilnego i należeć do organów sądowych, likwidujących stosunki prywatno-prawne, a nie do organów administracyjnych, gdyż osobowość prawna dotychczasowych organów prawno-publicznych zgasła z uchyleniem źródła, które powoływało je do życia. Wszystkie więc dotychczas niezałatwione stosunki prawne powstałe z ustawy z dnia 18.VII 1919 r. muszą być skierowane dla rozwikłania ich na drogę zwyczajną sądowo-cywilną. Nowe stosunki rodzić będzie nowa ustawa z dnia 5 maja 24 r., a likwidować je będą nowe organa ustawą tą powołane do życia, czynności zaś zgasłych osobowości prawno-publicznych, jakiemi były Komisje Zapomogowe z ustawy z 18.VII.19 r. nie można przenosić na nowe Komisje Pożyczkowe z ustawy z dnia 6 maja 24 r. (wyjątek art. 15), gdyż tego rodzaju interpretacja ostatnio wymienionej ustawy, byłaby interpretacją rozszerzającą, co byłoby sprzeczne z ustawą powyższą, która zakres działania nowych Komisyj Pożyczkowych zwęziła. Komisje te ostatnie, w odróżnieniu od Komisyj Zapomogowych decydują tylko o udzieleniu pożyczki, a nie o zwrocie tejże, w razie bezprawnego jej użycia, gdyż obecnie zwrot pożycki następuje jako reflex skazania sądowego prawomocnym wyrokiem, podczas gdy w myśl ustawy z dnia 18.VII.19 r. i rozp. z 12.I.20 r. niezależnie od samodzielnej i mogącej biec równolegle strony karno-sądowej — Komisje orzekały

zwrot zapomogi, choćby nawet droga sądowo-karna nie doprowadziła do rezultatów skazania sprawcy. Nie można również zastosować ustawy z dn. 6 maja 1924 r. do zdarzeń wynikłych z ustawy z dnia 18.VII.19 r. i z tej przyczyny, że ustawa z dnia 6 maja 24 r. stosuje karę, daleko surowszą do sprawców bezprawnego użycia pożyczki łącząc ze zwrotem pożyczki i karą grzywny ewentualnie aresztu, jako karą główną, jeszcze karę dodatkową na rzecz funduszu odbudowy, równającą się $^1/_5$ części pobranej pożyczki, karę nieznaną ustawie z dnia 18.VII 1919 r. Sama też istota ustawy z dnia 18.VII 1919 r. uległa zmianie, kiedy bowiem ustawa ta wprowadziła pomoc państwową na odbudowę w formie zapomogi bezzwrotnej, to nowa ustawa z dnia 6 maja 24 r. ustanawia tylko pożyczkę.

Nie ulegają natomiast żadnej zmianie sama egzekucja bezprawnie użytej pożyczki, gdyż egzekucja ta nadal pozostała w rękach władzy administracyjnej. Egzekucja ta jednak może nastąpić w myśl ustawy z dn. 6 maja 24 r. dopiero po prawomocnem skazaniu sprawcy (art. 7 ustęp 3). Wobec tego w myśl art. 7 ustawy z dnia 6 maja 24 r. odnośnie do pożyczek tylko, proceder będzie następujący: Sądy Pokoju ewentualnie sądy powiatowe decydować będą o winie, stwierdzając bezprawne użycie pożyczki a sprawcę udowodnionej winy ukarzą stosownie do ustępu 1 tegoż artykułu.

Z chwilą uprawomocnienia się wyroku władza administracyjna przystąpi do egzekucji kwot w ustępie 3-im art. 7 wymienionych bez uciekania się do drogi sądowo-cywilnej. Dotychczasowy zaś stan prawny z art. 20 rozp. z dnia 12-I 20 r. Dz. U. № 18 a odnośnie do zapomóg bezzwrotnych był tego rodzaju, że egzekucja administracyjna wyprzedzała drogę karno-sądową i władza administracyjna nie potrzebowała wyczekiwać prawomocnego wyroku sądowego.

Zarówno w myśl ustawy z dnia 18-VII 1919 r. i art. 20 rozp. z 12-I 20 r. do powyższej ustawy jak i w myśl ustawy z dnia 6 maja 1924 r. powództwo cywilne w sprawie karnej o zwrot zapomogi lub pożyczki, ewentualnie samodzielne powództwo cywilne przed sądem cywilnym, jest wykluczone wobec wyraźnego przekazania egzekucji zwrotu zapomogi czy pożyczki władzom politycznym. Odnośnie zaś do stosunków powstałych z ustawy z dnia 18.VII.1919 r. lecz niezlikwidowanych za jej panowania, ilekroć władza posiadająca akta odnośnej sprawy poweźmie wiadomość o występnem uzyskaniu zapomogi przez petenta — sprawę skierowuje na drogę sądowo-karną, co się zaś tyczy szkód i strat poniesionych przez Skarb Państwa, to tych dochodzić będzie trzeba albo w procesie karnym w powództwie cywilnym, albo wytoczyć samodzielne powództwo cywilne przed sądem cywilnym.

Opinją powyższą Prokuratorja Generalna wyczerpuje wszystkie poruszane w piśmie tamtejszem wątpliwości.

Sciągnięte zapomogi z powyższego tytułu należy wnosić do Kas Skarbowych na przychód Min. Rob. Publ. Dział III § 8.

15) Materjalne środki na akcję odbudowy. Mając na uwadze powyższe prawne podstawy akcji odbudowy i wskazane zasadnicze formalne ujęcia tych spraw zechcą Panowie Starostowie zastosować się do wyłuszczonych poniżej wytycznych, dążąc do wyczerpania w najszerszym zakresie materjalnych środków na odbudowę będących w dyspozycji Panów Starostów z następujących źródeł: a) akredytywę gotówkową rozdzieloną przezemnie z funduszu dysponowanego przez Min. Rob. Publ. w Państwowym Banku Rolnym, b) drzewo z daniny lasowej, wymierzone w naturze oraz drzewo sosnowe z tegoż źródła, znajdujące się w partjach masy drzewnej oddanej przez płatników w myśl art. 8 Ustawy o poborze daniny lasowej c) drzewo z lasów państwowych.

a) **Kredyty gotówkowe.** Jak zaznaczyłem już na wstępie ogólna akredytowa na potrzeby odbudowy na terenie Województwa Lubelskiego została dotychczas udzielona przez Min. Rob. Publ. w wysokości 1.800.000 zł.

Kwotę powyższą w końcu 1924 r. i w I-ej połowie 1925 r. rozdzieliłem proporcjonalnie do ilości zniszczonych budynków w powiatach i odwrotnie proporcjonalnie do ilości drzewa wymienionego w naturze z daniny lasowej w następujący sposób:

Na potrzeby odbudowy powiatu:

Biłgorajskiego	30.000 zł.
Bialskiego	232.000 „
Chełmskiego	208.000 „
Garwolińskiego	50.000 „
Hrubieszowskiego	200.000 „
Janowskiego	60.000 „
Konstantynowskiego	60.000 „
Krasnystawskiego	80.000 „
Lubelskiego	128.500 „
Lubartowskiego	50.000 „
Łukowskiego	20.000 „
Puławskiego	120.500 „
Radzyńskiego	50.000 „
Siedleckiego	76.500 „
Sokołowskiego	40.000 „
Tomaszowskiego	170.000 „
Węgrowskiego	— „
Włodawskiego	200.000 „
Zamojskiego	25.000 „
Razem	1.800.000 zł.

Z uwagi na treść mego pisma okólnego z dn. 9 czerwca 1927 r. L. 6208/II proszę p.p. Starostów o wydanie bezzwłocznych zarządzeń, aby dotychczasowa akredytowa gotówkowa była w najszybszym czasie to jest w ciągu najbliższego miesiąca w całości rozdysponowana uchwałami Poż. Kom. Odbudowy między poszkodowanych, a odnośne dowody (skrypty dłużne z duplikatami orzeczeń i pism do poszkodowanych o podziale pożyczki na raty i o ustalonych terminach odbudowy, wykazem majątku nieruchomego, no-

tatkami statystycznemi, oraz w razie potrzeby i z innemi dowodami) przesłane P. Bankowi Rolnemu do realizacji pożyczek. Oczywiście wysłane dowody do Banku nie powinny przekroczyć przydzielonej akredytywy.

Nadmieniam, że przydział nowej akredytywy gotówkowej warunkuję pokryciem skryptami dłużnemi w Banku dotychczasowej rozporządzalnej przez Panów Starostów akredytywy.

Ze względu na zapowiedziany przez Min. Rob. Publ. wkrótce przydział nowej akredytywy polecam Panom Starostom do dnia 1.VIII r. b. przedstawić mi ściśle sprecyzowane wnioski, oparte na znajomości zniszczeń powiatów i ilości podań niezałatwionych w obecnej chwili przez poż. kom. odb. z braku kredytów, o wysokości potrzebnej gotówki na udzielenie pożyczek na odbudowę tym poszkodowanym.

b) **Drzewo z daniny lasowej.** Aczkolwiek znaczna ilość drzewa wymierzonego w naturze z daniny lasowej została rozdana poszkodowanym, to jednak zaszło kilka wypadków, że drzewo wymierzone w naturze nie mogło być wydane poszkodowanym z braku podań, względnie dlatego, że poszkodowani prosili tylko o pożyczkę gotówkową.

Drzewo takie z konieczności będzie trzeba sprzedać w drodze przetargu publicznego. Jednakże mając na względzie, że wydatek tego drzewa poszkodowanym na odbudowę byłby wskazany w pierwszym rzędzie, proszę Panów Starostów o objaśnienie tych poszkodowanych, mieszkających w pobliżu lasów, gdzie znajduje się drzewo z daniny wymierzonej w naturze, względnie oddane w naturze przez właścicieli na podstawie art. 8 Ustawy o poborze daniny lasowej, że Państwo z powodu ograniczonych kredytów gotówkowych, jest w stanie zaspokoić ich potrzeby na odbudowę przedewszystkiem przez rozdanie drzewa budulcowego, które w danej chwili posiada w wystarczającej ilości, bowiem drzewem z daniny lasowej, pożyczkowe kom. odb. mogą dysponować poza ramami kredytu gotówkowego, przydzielonego na ten cel.

Jeżeli drzewa takiego nie można wydać petentom własnego powiatu, należy porozumieć się ze Starostami sąsiednich powiatów wskazując na ilość zbędnego drzewa.

Na powyższy sposób uzgadniania akcji odbudowy zwróciło już uwagę Ministerstwo Rob. Publ. reskryptem z dn. 15.I 25 r. Nr. 114/od/pismo okólne z dn. 23.I 25 r. L. 957/II, zarządzając ażeby z powiatów, posiadających nadmiar budulca dla siebie, odstępowano go sąsiednim powiatom o ile w tych powiatach sąsiednich będzie mógł być wydany budulec poszkodowanym na pniu, i o ile poszkodowani będą mogli ze względu na niewielką odległość wyrobić go sobie w lesie i przewieść do siebie.

Postępowanie w powyższych wypadkach winno być następujące:

Starosta powiatu, w którym jest brak budulca, porozumie się w krótkiej drodze z sąsiednim Starostą, gdzie jest nadmiar tegoż, względnie zapyta się, czy niema pewnej ilości drzewa które mogłoby być odstąpione.

Po ustaleniu ilości prześle Starosta, który ma zapotrzebowanie, wykaz uprawnionych do otrzymania budulca i gotowe asygnacje do podpisu Starosty, mającego nadmiar.

Na podstawie asygnacji z podpisem Starosty dysponującym daniną w swoim powiecie, będą mogli poszkodowani pobrać budulec z sąsiedniego powiatu.

Zwracam uwagę pp. Starostów, że przy oznaczaniu terminów wywozu drzewa na wystawianych asygnatach poszkodowanym na pobór drzewa, należy termin taki określić stosownie do warunków w jakich ma się odbywać wywóz z lasu, a więc odległości lasu od osiedli poszkodowanych, trudności wywozu i t. p. przez co uniknie się kłopotliwego dla petentów zwracania się do Starostwa o przedłużanie terminów wywozu.

Ponadto P. P. Starostowie winni dołożyć wszelkich starań, aby w wypadkach wydawania asygnat na budulec poszkodowani wskutek działań wojennych, którym zostały wydane asygnacje, budulec ten w jakości zdatnej do budowy, bez przeszkód ze strony wydających daninę lasową otrzymali, w razie trudności ingerowali i użyli wszelkich środków możliwych dopuszczalnych, któreby umożliwiły wykorzystanie otrzymanych asygnacji.

A więc przy wydawaniu drzewa z daniny lasowej na odbudowę PP. Starostowie winni korzystać z uprawnień §. 8 rozp. wyk. z 25/9 1923 r. D. U. R. P. № 105 i wydawać drewno z eksploatowanych cięć położonych najbliżej zniszczeń i dostępnych do wywozu.

Drewno wydawane poszkodowanym winno odpowiadać właściwościom drewna użytkowego, oraz być zdrowem i przydatnem dla odbudowy. Nie mogą pod żadnym pozorem mieć miejsca wypadki, ażeby właściciele lasów względnie masy drzewnej wydawali poszkodowanym drewno spróchniałe, krzywe i t. p.

W związku z powyższem przypominam, że winni niewykonania obowiązków ciążących na nich w myśl przepisów ustawy z 6.VII 1923 roku D. U. R. P. № 87 podlegają karze ustanowionej w art. 12 i 13 pomienionej ustawy względnie w § 31 rozp. wyk. z 25.IX 1923 r. D.U.R.P. № 105.

Przeto w wypadkach słusznych zażaleń poszkodowanych polecam energiczną ingerencję i stosowanie w razie potrzeby rygorów przewidzianych ustawą.

Za skrupulatne wypełniane powyższego polecenia czynię PP. Starostów osobiście odpowiedzialnym.

Drzewo wydawane poszkodowanym w chwili obecnej należy liczyć po cenach III-ej raty daniny lasowej.

Zauważam, że zrealizowane asygnaty winny być zwrócone przez właścicieli lasów P. P. Starostom w ciągu dni 30 od daty ostatecznego terminu wywozu drzewa przez poszkodowanych. W wypadku przekroczenia tego terminn proszę PP. Starostów o ścisłe zastosowanie się do przepisów § 10 rozp. z dn. 25.IX 23 r. (Dz. U. 105 poz. 823), który postanawia, że asygnaty niezwrócone w tym terminie należy uważać za niezrealizowane, co w następstwie upoważnia P. P. Staro-

stów do wystawienia ponownych asygnat innym poszkodowanym na pobór należnego drzewa z daniny lasowej w naturze z tego samego objektu leśnego.

Skrypty dłużne poszkodowanych, którzy pobrali drzewo należy bezzwłocznie przesyłać Państwowemu Bankowi rolnemu, co w praktyce idzie bardzo powoli sądząc z półrocznych wykazów P. Banku Rolnego, który stwierdza przyjęcie b. małej ilości takich skryptów w porównaniu z ilościami wydanego drzewa przez Poż. Kom. Odb. uwidocznionemi w raportach składanych mi obecnie kwartalnie (przedtem miesięcznie). Na powyższy fakt zwracam szczególną uwagę P. P. Starostów, gdyż w razie zaniedbania w odesłaniu takich skryptów Bankowi, Skarb mógłby ponieść dotkliwe straty nie mając możności ściągnięcia od poszkodowanych sum dłużnych za wydane drzewo, pochodzące z podatku państwowego, jakim jest danina lasowa.

c) Drzewo z lasów państwowych.

Ponieważ jednym z najważniejszych materjałów budowlanych jest drzewo, którego zapasy z daniny lasowej w niektórych powiatach okazały się niewystarczające, Min. Rob. Pub. w porozumieniu z Min. Rol. i D. P. zadecydowało, że w razie potrzeby będzie mogło być wydawane drzewo z lasów państwowych, położonych w pobliżu zniszczonych przez wojnę osiedli.

Wskazówki w sprawie przydziału drzewa z lasów państwowych zawarte zostały w mojem piśmie okólnem z dn. 18.II 25 r. L. 2299/II na podstawie reskryptów Min. Rob. Publ. z dn. 3 i 7.II 25 r. № 355/od i 435/od.

Przypominam, że celem uzyskania przydziału drzewa z lasów państwowych winni Panowie Starostowie bezzwłocznie porozumieć się co do ilości i miejsca wydawania drzewa z Nadleśnictwami Państwowemi, które w tym względzie otrzymały odpowiednie zarządzenia, wydane przez Dyrekcję Lasów Państwowych na podstawie reskryptów Min. Rolnictwa i D. P. z dn. 30.I 25 r. L. 406 i z dn. 13.XI 26 r. L. 5443/L.A. Gdy w lasach sąsiadujących z miejscami zniszczeń drzewostany są wyczerpane, należy poszkodowanych skierowywać do lasów dalszych, zasobniejszych, naturalnie w razie uzyskania na to zgody samych poszkodowanych.

Zapłata za ten budulec, będzie uregulowana Ministerstwu Rolnictwa i D. P. przez Min. Rob. Publicznych za pośrednictwem P. Banku Rolnego.

Wydawanie asygnat na pobór drzewa przez poszkodowanych winno odbywać się w podobny sposób, jak na budulec z daniny lasowej. Asygnata winna być terminowana, przy czem na asygnacie należy podawać ilość budulca w metrach sześciennych, cenę jednostkową (za 1 m^3 drzewa) i sumę stanowiącą wartość drzewa.

Za wydane dotychczas z lasów państwowych drewno na cele odbudowy kraju pobierane były odpowiednie ceny, określone przez Urzędy Wojewódzkie w listopadzie 1923 r., 1924 r. i 1925 r. dla przeliczenia daniny lasowej na ekwiwalent gotówkowy.

Ponieważ Komisje Wojewódzkie nie wyznaczają już więcej cen dla daniny lasowej Ministerstwo Rob. Publ. po porozumieniu się z Ministrem Rolnictwa zawiadomiło mię reskryptem z d. 21/VI 27 r. L. VIII-1318/OD., że za wszelkie drzewo wydawane na cele odbudowy kraju z przydziałów ustalonych na podstawie poprzedniego porozumienia się poszczególnych nadleśnictw ze Starostami, Dyrekcje Lasów Państwowych poczynając od dnia 15 czerwca 1927 r. będą stosowały ceny taksy (a więc nie ceny z III-ej raty daniny lasowej), zatwierdzone przez Ministerstwo Rolnictwa, a obowiązujące w dniu wystawienia poszkodowanemu odpowiedniego uprawnienia, czyli t. zw. asygnaty, przez właściwego Starostę.

Ponieważ jednak wśród poszkodowanych, którym już przyznane zostało drewno na podstawie uchwał pożyczkowych Komisji Odbudowy, znajduje się pewien procent takich, którzy nie otrzymali jeszcze dotychczas od P. P. Starostów asygnacji na prawo poboru drzewa z lasów państwowych, wskutek czego zastosowanie do tej kategorji poszkodowanych cen taksy spowodować by musiało konieczność zmiany uchwał Poż. Komisji Odbudowy, ewentualnie także skryptów dłużnych, na podstawie których niektórym poszkodowanym dokonany został wpis do ksiąg hipotecznych w sprawie zabezpieczenia pożyczki, Ministerstwo Rolnictwa postanowiło jeszcze do takich poszkodowanych nie stosować za wydane drzewo cen obowiązującej taksy, lecz ceny Wojewódzkie dla III-ej raty daniny.

Celem uniknięcia ewentualnych nieporozumień Nadleśnictwa Państwowe zażądają od Panów Starostów wykazów wyżej wymienionych poszkodowanych.

Wobec istnienia w poszczególnych nadleśnictwach, względnie leśnictwach różnych cen drewna tych samych rozmiarów i gatunków z racji przydziału poszczególnych oddziałów lasu do odpowiednich klas wartości, co wywołuje niejednokrotnie znaczne różnice w cenach w jednem i temsamem leśnictwie, to celem uniknięcia wydatku poszkodowanym drewna po cenach wydatnie się różniących, nadleśnictwa będą przeznaczały drewno na odbudowę, w miarę posiadanych zapasów zasadniczo z tych oddziałów, które zostały zaliczone do jednej i tej samej klasy wartości.

Ceny taksy dla drewna przeznaczonego na odbudowę będą komunikowane Panom Starostom przez nadleśnictwa w odpowiednim czasie.

Powyższe wytyczne odnośnie cen drewna na odbudowę z lasów państwowych zakomunikowało Ministerstwo Rolnictwa Dyrekcjom lasów państwowych reskryptem z d. 31.V.1927 r. Nr. 2912/L.A.

Celem ułatwienia poszkodowanym otrzymania drewna w formie pożyczki ustalam następujący porządek:

Nadleśnictwo podaje Panom Starostom do wiadomości, na podstawie uprzedniego porozumienia, ilości drzewa różnej jakości i wartości. Na podstawie uchwał Poż. Komisji Odbudowy Panowie Starostowie wydają poszkodowanemu asygnatę z wyszczególnieniem na niej ilości drzewa w m^3., ceny jednostkowej oraz sumy. Poszkodowany podpisuje równocześnie skrypt dłużny i udaje się z asygnatą do lasu, gdzie otrzymuje drzewo wyszczególnione na asygnacji. Nadmie-

niam, że Panowie Starostowie winni bezwarunkowo przy wydawaniu asygnat stosować się do specyfikacji i ilości drzewa, zapodanej przez nadleśnictwo.

W skryptach dłużnych przesyłanych do P. Banku Rolnego należy zaznaczać, że budulec został wydany poszkodowanemu z lasów państwowych, uwidaczniając № asygnaty i wartość drzewa, będącą wysokością zaciągniętej pożyczki przez poszkodowanego.

Zwracam uwagę Panów Starostów, że wydanie asygnat poszkodowanym na większą ilość budulca, niż ustalona została w wyniku porozumienia się z Nadleśnictwem jest niedopuszczalne.

Jeżeli dotychczasowe przydziały drzewa z lasów państwowych na zaspokojenie wszystkich uprawnionych do otrzymania pożyczki poszkodowanych nie wystarczyły, należy bezwarunkowo przed przyszłym sezonem rębnym ustalić wysokość zapotrzebowania drzewa i porozumieć się z odpowiedniemi Nadleśnictwami Państwowemi, bowiem przydziały takie Nadleśnictwa dokonują z zachowaniem wszelkich zasad racjonalnej gospodarki leśnej.

Zaznaczam, że w partjach przydzielonego drzewa przez Nadleśnictwo będzie się znajdować niekiedy i drewno posuszowe iglastych gatunków lecz zupełnie zdatne na budowę domów mieszkalnych i budynków gospodarczych.

W przysyłanych mi przez P. Bank Rolny półrocznych wykazach o ilości otrzymanych dowodów (skryptów dłużnych i t. p.) na wydane drzewo z lasów państwowych wynika, że Panowie Starostowie wysłali do Banku nieliczne tylko dowody pożyczkowe. W związku z powyższem polecam bezwzględnie przyspieszyć wysyłkę takich dowodów do Banku z uwagi na motywy wymienione w niniejszym okólniku, w p. 2 w ustępie traktującym o przyśpieszeniu wysłania dowodów do Banku za drzewo wydane poszkodowanym z daniny lasowej.

16) Stosowanie oszczędności w rozdawnictwie drzewa. Ministerstwo Robót Publicznych, reskryptem z dn. 15.VII 26 r. № 2004/od/moje pismo okólne z dn. 22.VII 26 r. L. 8419/II/ zwróciło uwagę, że przy rozdawnictwie drzewa tak z lasów państw. jak też i prywatnych (z daniny lasowej) należy postępować bardzo skrupulatnie, kierując się jaknajbardziej posuniętą oszczędnością i uwzględniać tylko najkonieczniejsze potrzeby budowlane, a to dlatego, że po pierwsze Państwo Polskie w stosunku do normalnych potrzeb ma wogóle nieduże zapasy drzewa, które stale maleją, oraz dlatego, że za drzewo pobrane z lasów państw. M. R. P. musi płacić z funduszów odbudowy, a nadmierne szafowanie drzewem, nadmiernie obciąży fundusz skromny odbudowy, pochodzący z wpływów z daniny lasowej.

Pozatem nadmieniam, że gdzie to tylko jest możliwe, winni PP. Starostowie propagować przy użyciu całego swego autorytetu budownictwo z innych materjałów, jak kamień, glina, surówka it.p. aby przyzwyczaić ludność do używania drewna, jako materjału dodatkowego, a nie głównego i jedynego.

17) Plan ujęcia pożyczkowej akcji odbudowy. Stosowanie wszystkich przytoczonych powyżej podstaw prawnych i wskazówek praktycznych dotyczących akcji pożyczkowej na odbudowę musi być oparte na dokładnej znajomości statystycznych niezlikwidowanych jeszcze zniszczeń powiatu i warunków transportowo-komunikacyjnych (przewozowych i drogowych).

Dlatego też polecam PP. Starostom bacznie śledzić za rozwojem akcji odbudowy na terenach powierzonych Panom powiatów na podstawie spostrzeżeń poczynionych przez referentów odbudowy podczas objazdów służbowych w sprawie kontroli celowego zużycia wydanych pożyczek, memorjałów instytucyj społecznych i samorządowych, oraz skarg i zażaleń wnoszonych przez samych poszkodowanych oraz spostrzeżeń osobistych Panów Starostów, dokonanych podczas wyjazdów inspekcyjnych na powiat.

Wszelkie niedokładności i niedomagania w akcji odbudowy winni PP. Starostowie bezwzględnie w miarę możności usuwać, ewentualnie zwracać się do mnie o interwencję.

18) Przedkładanie wykazów z czynności Poż. Kom. Odb. Dla umożliwienia mi należytej kontroli użycia rozporządzalnych środków na odbudowę winni mi Panowie Starostowie przedkładać w dalszym ciągu kwartalne wykazy czynności Pow. Pożyczkowej Komisji Odbudowy na podstawie reskryptu Min. Rob. Publ. z d. 19.V 26 r. № 1328/od/moje pismo okólne z dn. 23.VI 26 r. L. 6214/II w/g szematu podanego w załączniku Nr. 13.

Niezależnie od obowiązku przedkładania mi bieżących kwartalnych wykazów czynności Pow. Poż. Kom. Odb. proszę P.P. Starostów w terminie do dnia 1.VIII b. r. przesłać mi w/g. tegoż szematu wykaz obejmujący całokształt takich prac za cały czas ubiegły (od początku funkcjonowania Poż. Kom. Odb. do dnia 1.VII b. r.), przyczem w wykazie tym winna być uwzględniona data każdego efektywnego (na którym uchwalono pożyczki) posiedzenia Poż. Kom. Odb. i ilość gotówki, drzewa z daniny i lasów państwowych rozdysponowanych na każdem posiedzeniu oddzielnie. Wszystkie rubryki wykazu winny być podsumowane. W rubryce 3-ej (ilość uchwał) nie należy uwzględniać uchwał odmownych. Rubryka 10-ta winna wykazywać ilość drzewa faktycznie pobranego w/g. asygnat zrealizowanych przez właścicieli lasów z daniny lasowej i w/g zawiadomień Nadleśnictw Państwowych, o ilości budulca wydanego poszkodowanym.

Jeżeliby okazało się, że niektórzy poszkodowani zrzekli się pożyczek bądź gotówkowych lub też w drzewie, nie należy danych dotyczących takich poszkodowanych uwzględniać w żadnej z rubryk wykazu.

Jednocześnie podkreślam, że dowodem zrzeczenia się pożyczki gotówkowej, bądź też w drewnie, służyć winno oświadczenie piśmienne poszkodowanego, względnie doniesienie Urzędu Gminnego, że poszkodowany odmówił podpisania skryptu dłużnego i zrzeka się pożyczki.

Dowody świadczące o zrzeczeniu się zaciąg-

nięcia pożyczki winien referent odbudowy włączyć do odnośnego aktu poszkodowanego.

19) Przedkładanie statystyki o ilości budynków odbudowanych w roku sprawozdawczym i pozostałych do odbudowy.

Na podstawie reskryptu Min. Rob. Publicznych z dnia 10.IX 24 r. № 4279/od/pismo okólne U. W. z dn. 17.IX 24 r. L, 10238/II/ poleciłem Panom Starostom przedkładać mi corocznie w terminie do dnia 10 stycznia sprawozdanie statystyczne z odbudowy, ujęte w dwa szematy z których jeden (załącznik № 14) winien zestawiać wyniki postępu odbudowy w roku sprawozdawczym, a drugi (załącznik Nr. 15) przedstawiać wykaz budynków pozostałych do odbudowy w ostatnim dniu roku sprawozdawczego.

Jako kryterjum do zestawienia statystyki służyć ma zasada, że budynki uważa się za odbudowane, które zostały zamieszkane lub oddane do użytku bez względu na to, czy koszty odbudowy pokrył właściciel (odbudował się samorzutnie), czy też komitet jakiejś instytucji z własnych funduszów, czy też odbudowa została dokonana przy pomocy państwowej.

Zbieranie materjałów do sprawozdania statystycznego należy podejmować już we wrześniu każdego roku i opierać się na danych posiadanych w referacie odbudowy i sprawozdaniach Urzędów Gminnych.

20) Rekapitulacja. Reasumując w krótkości powyższe wywody zaznaczam, że wszystkie zagadnienia akcji pożyczkowej na odbudowę sprowadzają się w chwili obecnej do następujących niecierpiących w wykonaniu zwłoki zadań:

1) Pouczyć na najbliższej sesji względnie specjalnie w tym celu zwołanej sesji Wójtów i Sekretarzy Gmin, że winni wezwać względnie zachęcić poszkodowanych, posiadających poniżej 15 ha gruntu, a którzy się nie odbudowali, do składania podań o pożyczkę na odbudowę oraz, że Urzędy Gminne winny ułatwiać petentom wnoszenie podań przez wypełnianie formularzy i odsyłać takie podania do Starostwa. Ograniczanie przyjmowania podań poszkodowanych do pewnej zakreślonej ilości i powstrzymywanie poszkodowanych od wnoszenia podań nie może mieć miejsca.

Ponadto obowiązkiem Urzędów Gminnych jest ułatwianie poszkodowanym dopełniania formalności, związanych z realizacją pożyczki, jak wypełnianie skryptów dłużnych, zaświadczanie własnoręczności podpisów na skryptach oraz wypełnianie danych o majątku nieruchomym w załączniku Nr. 7 i t. p.

2) Wydać specjalne pismo okólne do Urzędów gminnych, pouczając szczegółowo o zadaniach urzędów gminnych w kierunku ułatwienia poszkodowanym i władzom administracyjnym wykonywania uprawnień wynikających z ustawy o akcji odbudowy.

3) Rozdysponować bezwzględnie wszystkie pozostałe kredyty gotówkowe uchwałami Poż. Kom. Odb. tudzież drzewo sosnowe z daniny lasowej wymierzone w naturze i z partji oddanych do dyspozycji władz na podstawie art. 8 Ustawy o poborze daniny las. uwzględniając warunki komunikacyjne (odległość lasu od okręgów zniszczonych w związku z przewozem drzewa przez poszkodowanych).

Ponadto należy wyczerpać drzewo z dotychczasowych przydziałów w lasach państwowych.

4) Przedstawić mi szczegółowe umotywowane zapotrzebowanie kredytu gotówkowego na dalszą akcję odbudowy oraz wystąpić przed przyszłym sezonem rębnym do odpowiednich Nadleśnictw Państwowych o przydział drzewa tam, gdzie poszkodowani odczuwają brak budulca.

Podstawą do zapotrzebowania akredytywy gotówkowej na akcję odbudowy w chwili obecnej posłużyć winny PP. Starostom podania poszkodowauych, nierozpatrzone dotychczas merytorycznie ze względu na brak kredytów. Stwierdzam jednocześnie, że niektóre Poż. Komisje Odbudowy, wydały odmowne uchwały udzielenia pożyczek, motywując je brakiem kredytu na ten cel. Takie załatwienie podań w sposób jedynie formalny, a nie merytoryczny — nie może być nadal praktykowany, a podania poszkodowanych, dla zaspokojenia których brak kredytów, nie powinny być umieszczane na porządku dziennym Poż. Kom. Odbudowy, a faktyczne załatwienie odłożone być winno do chwili uzyskania przydziału nowej akredytywy. Dlatego też zaznaczam, że o ile uchwały takie zapadły, to podania te, będące przedmiotem tylko formalnych uchwał, należy dołączyć do ogólnej ilości podań nierozpatrzonych i w ten sposób pojęty całokształt nierozpatrzonych podań winien być podstawą do określenia potrzebnej nowej akredytywy na akcję odbudowy.

O wysokości zapotrzebowania kredytu gotówkowego, biorąc pod uwagę zapasy drzewa z daniny lasowej, winni mi PP. Starostowie donieść w terminie do dnia 1 sierpnia br.

5) Zebrać i odesłać bezwłocznie dowody poszkodowanych do P. Banku Rolnego celem spiesznej realizacji pożyczek gotówkowych oraz przesłać Bankowi dowody na pożyczki, pobrane przez poszkodowanych w naturze (w drzewie z daniny lasowej i z lasów państwowych), dopilnowując aby dowody takie były należycie sporządzone.

6) Zarządzić ścisłą kontrolę użycia pożyczek przez poszkodowanych przez zastosowanie zbadania na miejscu przez referenta odbudowy.

7) Zarządzić sprawną wypłatę II-ej i III-ej raty pożyczek natychmiast po zużyciu przez poszkodowanego poprzedniej raty pożyczki.

8) Przedkładać mi we właściwych terminach wszystkie sprawozdania dotyczące akcji odbudowy, a wymagane w niniejszem piśmie okólnem.

9) Uporządkować akta odbudowy, aby w każdej chwili sprawdzenie toku całej akcji nie przedstawiało żadnych trudności.

10) Ująć planowo akcję odbudowy w powierzonych powiatach w sposób dający rękojmię najszybszej likwidacji skutków wojny w zniszczonych budynkach.

Proszę Panów Starostów o dokładne zaznajomienie referentów odbudowy z treścią powyższego pisma okólnego, którego celem jest dokład-

ne wyłożenie zadań ciążących na władzach administracyjnych I-ej instancji w omawianym zakresie, tudzież usprawnienie i nadanie szybszego tempa dotychczasowej akcji odbudowy.

Wojewoda Lubelski

(—) *A. Remiszewski.*

Lublin, dn. 20 czerwca 1927 r.

11 zał.

Załącznik № 5 do L. 4743/I$_I$.

Podania należy wnosić do Starostwa powiatu, w którym znajdują się wzgl. znajdowały się budynki zniszczone w czasie zniszczenia. Wypełnione być muszą jaknajdokładniej wszystkie dotyczące petenta rubryki do podpisu włącznie. Rubryki niedotyczące petenta winien tenże wykreskować.

Wolne od opłatu stemplowej.

Wzór 1. (Do regulaminu Pożyczkowych Komisji Odbudowy). Zmieniony w poniższy sposób reskryptem M. R. P. z dnia 25-1-1925 roku Nr. 132/od.

Do

STAROSTWA

(dla Pożyczkowej Komisji Odbudowy)

w . . . .

Podanie o pomoc finansową w formie państwowego kredytu budowlanego na faktyczną odbudowę budynków, zniszczonych wzgl. uszkodzonych wskutek działań wojennych, na mocy ustawy z dnia 6 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 49 poz. 492).

Miejsce na pieczęć dziennika Starostwa.

1) Nazwisko i imię bezpośrednio poszkodowanego . . . . . .

oraz imię ojca, wzgl. nazwa osoby prawnej . . . .

2) Nazwisko petenta t. j. małżonka (i) lub spadkobiercy w linji prostej, który odbudowę będzie przeprowadzał (z wyłączeniem osób trzecich, nowonabywców zniszczonych budynków) . . .

3) Petent posiada prawo obywatelstwa Państwa . . . . .

4) Miejsce zamieszkania petenta: wieś . . . gmina . . . . powiat . . . . № domu . . . № wyk. hipot. . . . . .

5) Petent jest właścicielem budynków zniszczonych (uszkodzonych) wskutek bezpośrednich działań wojennych przez wojsko . . . . w roku . . . . miesiącu . . . . . (w osadzie powstałej na rozparcelowanym obszarze dworskim . . . .).

6) Petent jest właścicielem budynków zniszczonych (uszkodzonych) w okresie wojennym w roku . . . miesiącu . . . . kiedy pełnił służbę wojskową wzgl. był ewakuowany t. j. w czasie od . . . . do r. . . .

7) Czy w gminie jest przeprowadzana komasacja wzgl. regulacja gruntów . . . .

8) Budynki zniszczone lub uszkodzone	Procent zniszczenia	Długość	Szerokość	Wysokość ścian wzgl. ilość pięter	Materjał ścian	Pokrycie	Co zostało odbudowane

9) Które budynki zamierza petent za udzieloną pożyczkę odbudować, w jakim porządku . . . . i w jakim terminie . . . .

10) Czy była sporządzona rejestracja szkód . . . . . na jaką sumę . . . . .

11) Czy petent żąda z daniny lasowej przydziału drzewa na pniu z lasu . . . . . własności . . . . . wzgl. z innych źródeł . . . . gatunku, rodzaju . . . . w ilości . . . . m^3 na poczet pożyczki?

12) Czy i wiele posiada już petent drzewa na odbudowę . . . . wzgl. innych materjałów . . . . razem wartości . . . . . zł.

13) Stan majątkowy. Petent posiada:

a) ziemi ornej . . . . .*) b) łąk . . .*) c) lasu . . . . .*) d) budynki niezniszczone . . . . e) koni . . . f) bydła . . . . g) świń . . . . h) owiec . . . . . j) wozów . . . . . k) inne wartości majątkowe . . . .

14) Sposób i wysokość zarobkowania, zawód petenta i członków rodziny . . . .

15) Stan rodziny oraz ile osób petent utrzymuje . . . . . .

16) Ilość członków rodziny zdolnych do pracy . . . .

*) Podawać należy obszary w hektarach (1 ha = 1 i $^{3}/_{4}$ morga). Przy obliczeniu powierzchni gruntu należy wliczyć również indywidualny udział we wspólnych łąkach i lasach. Grunt żony i dzieci, żyjących we wspólnem gospodarstwie, dolicza się do gruntu głowy rodziny.

17) Czy petent jest inwalidą i w jakim stopniu . . . .

18) Czy jest zupełnie niezdolny do pracy . . . . . .

19) Kto jest obecnie głową rodziny . . .

20) Spis otrzymanych przez petenta zasiłków na odbudowę tak w gotówce jak i w naturze ze źródeł finansowych Państwa Polskiego, wzgl. państw zaborczych i instytucji samorządowych lub społecznych z podaniem daty i kwoty otrzymanej pomocy w kursującej wówczas walucie ilości i jakości otrzymanych materjałów i ówczesnej ich wartości. Spis należy sporządzić, o ile petent nie otrzymał uchwały i książeczki zapomogowej byłej Powiatowej Komisji Zapomogowej lub je zagubił . . . . . .

21) Czy petent nie otrzymał pozatem żadnej innej pomocy na odbudowę zniszczonych lub uszkodzonych budynków . . . . .

22) Czy petent prosi o asygnowanie mu pożyczki w zwaloryzowanej wysokości całej lub części przyznanej mu przez b. Powiat. Komisję Zapomog. zapomogi według załączonej uchwały i książeczki zapomogowej tejże Komisji, o ile na poczet tejże nie pobrał dotychczas żadnej pomocy ani w materjałach ani w gotówce . . . . .

23) Petent prosi o pożyczkę w wysokości . . . . . zł. w . . . ratach, z których I w wysokości . . % zł. . . ., II w wysokości . . . % zł. . . . ., III w wysokości . . . % zł. . . . .

24) Czy petent zamierza odbudować więcej ogniotrwały budynek aniżeli budynek zniszczony i o ile . . . . . .

25) Inne . . . . . .

26) Forma zabezpieczenia pożyczki . . . .

Urząd Gminy stwierdza po przesłuchaniu petenta prawdziwość zeznania i zaświadcza, że petent należy do poszkodowanych pod . . . . (a, lub b, albo c i t. d. punktu 2 uwagi).

Podpis petenta . . . . .

. . . ., dn. . . . 19 . . r.

Pieczęć.

Podpis Prezesa Rady Gminnej (burmistrza)

. . . .

Uwaga:

Do podania należy dołączyć z niżej wymienionych załączników te, które petenta dotyczą:

1) Oszacowanie szkód przez b. Komisję Szacunkową, jeżeli je petent posiada.

2) Poświadczenie urzędu gminnego, a) że petent należy do najuboższej ludności, wzgl., że nie posiada dostatecznych środków na odbudowę, b) że mieszka w ziemiance, c) że mieszka w prowizorycznie skleconem mieszkaniu, baraku lub komornem, d) że petent jest właścicielem drobnego gospodarstwa rolnego o obszarze niżej 1 ha = 1 i 3/4 morga, e) że petent jest właścicielem drobnego gospodarstwa rolnego o obszarze nie wyżej 15 ha = 26 morgów, f) że petent jest właścicielem domu miejskiego (uszkodzonego lub zniszczonego), obejmującego nie więcej jak 4 ubikacje mieszkalne.

3) O ile chodzi o budynek miejski, wzgl. budynek o charakterze publicznym, jak kościoły, świątynie prawnie uznanych wyznań, szkoły, domy ludowe, ochronki i zakłady sierot, plan i kosztorys odbudować się mającego budynku, potwierdzony przez urząd gminny również w tym kierunku, czy zamierzona odbudowa odpowiada co do jakości i wymiarów budynkowi zniszczonemu, wzgl. o jaki procent lub kwotę co do wartości go przewyższa. Przy budynkach mieszkalnych i gospodarczych wiejskich plan i kosztorys mogą być zastąpione wykazem szkód z uwzględnieniem jakości uszkodzonych budowli (zasadnicze materjały, z jakich budynek był budowany, krycie dachu, wykonanie i rodzaj budowy, ilość ubikacji, wspólność dachu, wiek budynku i t. p. dane charakteryzujące budynek i jego wartość, rozmiary zniszczonych wzgl. uszkodzonych budynków, jaka część materjałów pozostała i może być użyta przy odbudowie i t. p.) sporządzonym przez Urząd gminy. Przy budynkach o charakterze publicznym oraz przy budynkach wiejskich, których właściciele jako chałupnicy nie posiadają więcej jak 1 ha gruntu, kosztorys wzgl. wykaz szkód winien obejmować tylko wartość materjałów budowlanych i fachowej robocizny.

4) Uchwała i książeczka zapomogowa b. Powiatowej Komisji Zapomog. wzgl. posiadane dowody, stwierdzające wiarogodność przedstawionego w p. 20 podania spisu zasiłków i pomocy.

5) Poświadczenie Komisarza ziemskiego o przystąpieniu petenta do scalenia [komasacji].

6) Inne [n. p. do p. 25, 26 i 27 podania).

Odnośne dowody mogą być przedkładane w oryginale lub uwierzytelnionych odpisach. Oryginalne dowody mogą być petentowi zwrócone na jego żądanie po powzięciu przez Pożyczkową Komisję Odbudowy uchwały co do pożyczki petenta.

Stwierdzenie referenta odbudowy i jego wniosek z podpisem:

ODPIS

orzeczenia Pożyczkowej Komisji Odbudowy i decyzji Starosty.

Komisja na podstawie art. 10 ustawy z dnia 6 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 492) przyznała i ustaliła na posiedzeniu dnia . . . . 19 . r. w liczbie porządkowej . . p. . . . . pożyczkę w wysokości . . % sumy potrzebnej na odbudowę (kosztorysowej) wzgl. sumy podanej wykazem szkód a mianowicie w kwocie . . . zł. na odbudowę następujących budynków . . . . w miejscu zamierzonej odbudowy: . . . .
Forma zabezpieczenia pożyczki: . . . .

Na podstawie powyższego orzeczenia Starosta ustalił:

1) Podział pożyczki na raty: . . . . . .

2) Termin odbudowy: . . . .

3) Przydział drzewa na pniu na asygnatę L. . . . . z dnia . . . . . 19 . r. z terminem odbioru do . . . . . 19 . r. z daniny lasowej z lasu . . . . własności p.

. . . . względnie drzewa z innych źródeł . . . . rodzaju i gatunku m³ z . . . . wartości . . . złotych, wobec czego . . . . . rata pożyczki w gotówce wyniesie . . . . . . złotych.

4) Wypłatę zaliczki na podstawie art. 15 ustawy z dnia 6 maja 1924 r. w kwocie . . . złotych.

5) Skrypt dłużny wraz z orzeczeniem Komisji wysłano do Państwowego Banku Rolnego dnia . . . . . . 19 . r.

Dnia . . . . . . 19 . r.

Podpis Starosty:

Gmina . . . .

Załącznik Nr. 6 do L. 4743/II.

L. p.	Nazwisko i imię poszkodowanego przez wojnę	Miejsce zamieszkania wieś, osada	Data orzeczenia Poż. Kom. Odb.	L. bież. orzecz. Poż. Kom. Odb. i liczba kolejna posiedzenia	Pożyczka przyznana na odbudowę budynków (domu mieszk., stodoły, obory)	Wysokość pożyczki w zł. lub m³ drzewa	Podział poż. gotówkowej na raty / N. asygn. na drzewo i nazwa lasu skąd drzewo wydano	Termin odbudowy	Data i L. aktu, za którą wysłano dowody do P. Banku Roln.	Daty realizacji pożyczki przez P. Bank Rolny: I-ej raty w zł.	II-ej raty w zł.	III-ej raty w zł.	UWAGI
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
	Zawada Stanisław	Dąbie	11.8.25	27/III	dom mieszk.	1000 zł. i 25 m³	I r. 400 zł. II r. 300 zł. III r. 300 zł. Nr. 72 z Kocka	1.7.27. r.	11.XI.25r. L. 22849	1.12.25 400 zł.	4.4.26 300 zł.	15.7.26 300 zł.	

Załącznik № 7 do L. 4743/II.

WYKAZ MAJĄTKU NIERUCHOMEGO

Imię i Nazwisko właściciela	Wieś, gmina powiat	Obszar gruntów w hektarach	Zabudowania	Czy majętność posiada założoną hipotekę	Jaką księgą hipoteczną objęta jest majętność i w jakim wydziale hipotecznym księga ta się znajduje	Uwagi

. . Miesce pieczęci Starostwa

Starosta

Załącznik № 8 do L. 4743/II.

L. p. protokułu Komisji . . .

(do regulaminu Pożyczkowych Kom. Odb.)

Wzór III

Orzeczenie Pożyczkowej Komisji Odbudowy

w . . . .

Województwo . . .

Komisja na podstawie art. 10 ustawy z dnia 6 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 49 poz. 492) przyznaje i stala p. . . . . . . , zamieszkałemu we wsi . . . . , gminie (mieście) . . . . , powiecie . . . . Nr. domu . . . . . L. wyk. hipot. . . . . . . poczta . . . , ratalną pożyczkę w wysokości . . % sumy, potrzebnej na odbudowę (kosztorysowej), wzgl. sumy, podanej w wykazie szkód, a mianowicie w kwocie . zł. (słownie) . . . . . . zł. i . . . . . groszy), oraz ustala dla zabezpieczenia pożyczki solidarną porękę następujących osób . . . . zamieszkałych w . . . . .

Pożyczka ta winna być użyta w całości na odbudowę następujących budynków . . . . . w przytoczonym porządku i w miejscu zamierzonej odbudowy t. j. we wsi . . . . . . , gminie (mieście) . . . . . powiecie . . . . . , województwie . . . . .

Pożyczka powyższa będzie wypłacona przez Państwowy Bank Rolny po zadośćuczynieniu

przez pożyczkobiorcę wymogom statutu Banku i regulaminu, wydanego dla tegoż Banku, zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 6-go maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 poz. 492), a będzie spłacana w ciągu lat 10 w równych ratach, z których pierwsza płatna będzie w trzecim roku po dokonaniu odbudowy, względnie po wypłaceniu całej sumy pożyczki.

Użycie pożyczki na inne cele oraz nieprowadzenie odbudowy bez dostatecznych powodów zwłoki będzie karane, o ile czyn ten według obowiązujących ustaw nie podpada karze surowszej, jako przekroczenie aresztem do 6 tygodni i grzywną do 400 złotych lub jedną z tych kar. Grzywna na wypadek niemożności ściągnięcia będzie zamieniona na areszt do 6 tygodni; ponadto prawomocnie przez Sąd pokoju lub powiatowy zasądzony zwróci natychmiast całą pobraną pożyczkę wraz z 1% odsetkami zwłoki miesięcznej od dnia zaliczenia do dnia rzeczywistego zwrotu liczyć się mającemi, oraz uiści na rzecz funduszu odbudowy kwotę, równającą się jednej piątej części pobranej pożyczki. Ściągnięcie pożyczki, odsetek zwłoki, oraz dodatkowej kary nastąpi w drodze administracyjnej.

Od powyższej uchwały niema odwołania. Może być jednak w terminie jednomiesięcznym wniesione ponowne przedstawienie, które Komisja rozpatrzy. Przeciw ponownemu orzeczeniu Komisji niema żadnego środka prawnego.

. . . . dnia . . . . 192 r.

Przewodniczący:

Członek Komisji:

Zał. Nr. 9 do L. 4743/II.

Do Państwowego Banku Rolnego

Fundusz Odbudowy.

Notatka statystyczna.

1) Imię i nazwisko poszkodowanego . .
2) Zawód . . . .
3) Wieś, gmina . . . . . powiat . . . .
4) Obszar gruntów w ha . . . .
5) Zabudowania zniszczone:
(Rodzaj) dom mieszk., stodoła, obora . .
Z jakiego materjału (drewniane, murowane) . . . .
6) Zabudowania przeznaczone do odbudowy
Rodzaj . . . .
Z jakiego materjału . . . . .

Referent Odbudowy:

Załącznik Nr. 10 do L. 4743/II.

Wzór A.

aktu notarjalnego o zapisaniu kaucji hipotecznej na zabezpieczenie pożyczki na odbudowę, będącej w stadjum realizacji.

dnia . . . . przedemną . . . . Notarjuszem przy Wydziale Hipotecznym Sądu . . . . w . . . . kancelarji mojej w . . . . w obecności znanych mi osób, przez prawo wymagane przymioty posiadających obywateli . . . stawił się . . . . znany mi osobiście i do działań prawnych zdolny . . . . zamieszkały i zamieszkanie prawne dla skutków niniejszego aktu obierający w . . . . i oświadczył, że niniejszym na należącej do niego nieruchomości . . . zapisuje na rzecz Skarbu Państwa zastąpionego przez Państwowy Bank Rolny, hipotekę kaucyjną do wysokości zł.*) . . . . na zabezpieczenie pożyczki, udzielonej mu z funduszu odbudowy w myśl Ustawy z dn. 6.V 1924 r. (D. U. R. P. Nr. 49 poz. 492) na zasadzie podpisanego przez niego skryptu dłużnego i na zabezpieczenie procentów i ewentualnych innych ubocznych należności do tej pożyczki.

Powyższa kaucja podlega wpisaniu do wykazu hipotecznego z zaznaczeniem, że na mocy ustępu 3 art. 12 wyżej powołanej Ustawy, pożyczce z tej kaucji przysługuje ustawowe prawo pierwszeństwa przed wszelkiemi wierzytelnościami prywatnemi.

Akt niniejszy w obecności . . . .

Załącznik № 11 do L. 4743/II.

Wzór B.

Aktu notarjalnego o zahipotekowanie (czystym wpisem) sumy otrzymanej (całkowicie) pożyczki na odbudowę.

Dnia . . . . przedemną . . . . Notarjuszem przy Wydziale Hipotecznym Sądu . . . . w . . . . w kancelerji mojej w . . . . . . w obecności znanych mi osób, przez prawo wymagane przymioty posiadających obywateli . . . . stawił się . . . . znany mi osobiście i do działań prawnych zdolny zamieszkały i zamieszkanie prawne dla skutków niniejszego aktu obierający w . . . . i oświadczył, że na zasadzie ustawy z dnia 6.V.1824 r. (D. U. R. P. № 49 poz. 492) z państwowego funduszu odbudowy przyznana mi została pożyczka w sumie zł. . . wypłacona przez Państwowy Bank Rolny na odbudowę . . . .

Pożyczkę tę obowiązuje się zwrócić Skarbowi Państwa na ręce Państwowego Banku Rolnego w 10 równych kolejnych ratach rocznych, płatnych dnia 1 grudnia, poczynając od dnia 1-go grudnia 19 . roku.

Od pożyczki tej obowiązuje się opłacać procenty w stosunku 4 od sta rocznie, płatne z dołu.

Pożyczkę tę zabezpiecza na należącej do niego nieruchomości . . . . . z ustawowem prawem zastawu na całym swoim majątku z pierwszeństwem przed wszelkiemi innemi wierzytelnościami prywatnemi zgodnie z ustępem 3 art. 12 wyżej powołanej ustawy.

Akt niniejszy w obecności . . . .

---

*) Uwaga: Suma kaucji winna odpowiadać sumie pożyczki, powiększonej o 20%.

Załącznik Nr. 12 do L. 4743/II.

Wzór C.

zaświadczenia o zahipotekowaniu pożyczki na odbudowę

Świadectwo.

Pisarz Wydziału Hipotecznego przy Sądzie . . . . niniejszem zaświadcza, że w Dziale IV pod Nr. . . . . . . wykazu hipotecznego księgi wieczystej . . . . powiatu . . . . figuruje wpis treści następującej:

(podać dosłowną treść wpisu i datę decyzji, zatwierdzającej Wydziału Hipotecznego).

Powiat . . . .

Załącznik Nr. 13 do L. 4743/II.

Wykaz

czynności Powiatowej Pożyczkowej Komisji Odbudowy Wojew. Lub. za ____________ 192 r.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Ł. p.	Data posiedzenia Poż. Kom. Odb.	Uchwalono pożyczki						Suma poz. 4 + 6 + 8	W/g przedłożonych zrealizowanych asygn. na drzewo pobrali poszkodowani
		gotówkowe		w mater. drzewnych					
				z daniny lasowej		z lasów państw.			
		Ilość uchwał	w sumie zł.	ilość m³	wartość zł.	ilość m³	wartość zł.		
1									
2									
3									

Powiat . . . .

Załącznik Nr. 14 do L. 4743/II.

Wykaz

budynków odbudowanych w ciągu 192 . . . roku.

1	2	3		4	5	6	7	8	9
Ł. p.	Gmina	Budynki mieszkalne		Budynki gospod.	szkoły	kościoły	budynki użyt. pub.	Razem	Uwagi
		murowane	drewniane						

Powiat . . . .

Załącznik Nr. 15 do L. 4743/II.

Wykaz

budynków pozostałych do odbudowy w dn. 1 stycznia 192 . . roku.

1	2	3		4	5	6	7	8	9
Ł. p.	Gmina	Budynki mieszkalne		Budynki gospod.	szkoły	kościoły	budynki użyt. pub.	Razem	Uwagi
		murowane	drewniane						

204.

RUCH SŁUŻBOWY

do dnia 26 czerwca 1927 r.

a) w Urzędzie Wojewódzkim.

Józef Kornecki urz. VII st. sł. Starosta w Nisku Województwa Lwowskiego przeniesiony do Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego w charakterze referenta w VII st. sł.

Inż. Jan Kuczyński przyjęty w charakterze kontraktowego referenta z uposażeniem VIII st. sł. do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych.

Stanisław Renek przyjęty do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w charakterze kontraktowego technika budowlanego w IX st. sł.

Bolesław Zamościk, Radca Wojewódzki przeniesiony w stan nieczynny.

Inż. Piotr Karpij urz. IX st. sł. w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych zwolniony ze służby na własną prośbę z dn. 31.V b. r.

Zmarli:

Inż. Władysław Łaszkiewicz, Radca budownictwa w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Lublinie—zmarł dnia 21 czerwca b. r.

Alfred Bagieński, urz. VIII st. sł. zmarł dn. 26 czerwca b. r.

Urząd Wojewódzki traci w zmarłych pracowników pod każdym względem wartościowych i pożytecznych.—Cześć Ich pamięci!

b) w Starostwach:

Dr. Henryk Safian, lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Rypinie Województwa Warszawskiego, przeniesiony na takież stanowisko do Starostwa w Biłgoraju w VII st. sł.

Henryk Ryszawa przyjęty do Starostwa w Zamościu w charakterze kontraktowego pracownika XII st. sł.

Bolesław Królikowski, prow. urz. XI st. sł. w Starostwie w Zamościu przeniesiony na takież stanowisko do Starostwa w Węgrowie.

Jerzy Skowroński, prow. urz. XII st. sł. w Starostwie w Węgrowie przeniesiony na takież stanowisko do Starostwa w Zamościu.

Leonja Lisowska prakt. III kategorji w Starostwie w Puławach zwolniona z dn. 31.V b. r. na podstawie art. 63 Ustawy o Państwowej służbie cywilnej.

B.

205.

Kolonje letnie dla dzieci polskich z Niemiec, Gdańska i Górnego Śląska.

Lubelski Komitet przyjęcia dzieci polskich z Niemiec, Gdańska i Kresów Zachodnich w roku bieżącym umieści na terenie Województwa Lubelskiego 1000 dzieci na kolonjach letnich.

Dziatwa ta jako wychowana wśród wrogo dla nas usposobionych, karmiona fałszem o Polsce, podlegająca przez szkołę i otoczenie wpływem germanizacyjnym, w ciągu pobytu wakacyjnego w polskiem środowisku ma oprócz odpoczynku, zabawy, odżywiania się, obudzić w sobie poczucie przynależności do Narodu Polskiego i poznać czem jest Polska.

Muszą dzieci wynieść od nas świadomość o sile kultury naszej oraz najlepsze wspomnienia, które powinny głęboko zakorzenić się i na zawsze pozostać w ich duszach.

Parotygodniowy pobyt w kraju ma być ochroną od zgubnych wpływów, deprawujących duszę dziecka polskiego w szkole niemieckiej.

Akcja kolonji letnich dla dzieci polskich z Niemiec, Gdańska i Górnego Śląska nie jest wyłącznie dobroczynną, lecz akcją ochronną przed zalewem zachłannej germanizacji, a od poparcia jej nikt uchylić się nie powinien i jakkolwiek dziś wymaga się zewsząd od społeczeństwa bardzo wiele i wydaje się nawet czasem, że przekroczona została granica możności świadczeń społecznych, to jednak wobec doniosłości tak ważnej sprawy, mamy nadzieję, że znajdą się wśród prawdziwie patrjotycznego społeczeństwa chętni, którzy tej akcji poparcia swego nie odmówią.

W myśl powyższego Lubelski Komitet przyjęcia dzieci odwołuje się do każdego, komu sprawa kolonji letnich leży na sercu, o zainicjonowanie w miejscowym środowisku składania środków pieniężnych, darów w naturze, książek, któreby budziły w dziecku poczucie przywiązania do Polski.

Zaofiarowane składki, które przyczynią się do przeprowadzenia sprawy przyjęcia dzieci, Lubelski Komitet prosi przesyłać pod adresem Województwo Wydział Gospodarczy — Lublin, Niecała Nr. 14 — dla dzieci z G. Śląska.

Przewodnicząca *Z. Remiszewska.*

Sekretarz *St. Bieniek.*

206.

Pobór daniny lasowej na cele odbudowy na terenie Województwa Lubelskiego.

L. 5827/II.

Sumaryczny przegląd wyników poboru daniny lasowej oraz dotychczasowej akcji odbudowy na terenie Lubelszczyzny przedstawia się jak następuje:

Wyznaczona przez władze administracyjne, danina lasowa ma na celu dostarczyć na odbudowę osiedli zniszczonych przez wojnę pewną ilość drzewa budulcowego w tych okolicach, gdzie drzewo takie znajduje się w pobliżu obszaru zniszczeń oraz środków gotówkowych na odbudowę tych osiedli, które leżą w znacznej odległości od lasów posiadających budulec.

Danina lasowa na terenie Województwa Lubelskiego została wymierzona w wysokości 234.824.83 m^3 drzewa różnych grup, z czego władze administracyjne postanowiły pobrać w naturze i wydały poszkodowanym na odbudowę 30.723.27 m^3 sosny, a resztę t. j. 204.104.56 m^3.

przeliczyły i wymierzyły w gotówce w wysokości 3.157.390.15 zł.

Jednakże pewna ilość właścicieli lasów nie zgodziła się na wysokość wymierzonego równoważnika gotówkowego i korzystając z przysługującego im prawa, oddała jako równoważnik tej kwoty 58.900.66 m³ drzewa w naturze, którego stopniowo pozbywają się władze administracyjne w drodze przetargów. W chwili obecnej pozostało jeszcze do sprzedaży około 30.000 m³, których część będzie ewentualnie wydana na odbudowę, a pozostała ilość, wobec stale poprawiających się konjunktur na rynku drzewnym, sprzedana ze znacznym zyskiem dla skarbu państwa.

Reszta równoważnika pieniężnego odpowiadająca ilości 145.200.90 m.³ drzewa wynosząca sumę 2.273.880.25 zł. pozostała do pobrania w gotówce.

Na rachunek tej sumy wpłynęło dotychczas (w okresie od 1 lutego 1924 r. do 1-go kwietnia 1927 r.) 1.502.365 zł., a więc w zaokrągleniu dwie trzecie wymiaru. Przytem zaznaczyć należy, że w okresie w ciągu dwu i pół lat, a mianowicie w okresie czasu od 1 lutego 1924 r. do 1 października 1926 r. ściągnięto 960.106.52 zł., zaś w IV-ym kwartale 1926 r. 180.672.82 zł. a więc niemal dwa razy tyle co przypada przeciętnie na każdy z poprzednich dziesięciu kwartałów a w I-ym kwartale 1927 r. — 461.585.66 zł., a zatem dwa i pół raza więcej niż w kwartale poprzednim, zaś pięć razy więcej niż w każdym z dziesięciu kwartałów wspomnianych, które pod względem wydatności poboru daniny lasowej należy określić jako okres zastoju. Krótko mówiąc ostatni kwartał dał wpływy z tego źródła równające się niemal połowie (50%) wpływów z dziesięciu kwartałów zastoju (1924—1926) stanowiące zatem w przybliżeniu jedną trzecią ogólnych wynikłości z tego źródła. Stanowi to wynik dodatni ożywionej w ostatnich czasach (od grudnia 1926) działalności władzy wojewódzkiej w zakresie poboru daniny i ściągania zaległości.

W szczególności przystąpiono obecnie do energicznego ściągania na poczet zalegającego podatku daninowego w wysokości 771.515.25 zł. kwoty 161.398.49 zł. na której odroczenie płatnicy nie posiadają zezwolenia Min. Rob. Publicznych, pozostała kwota 610.116.76 zł. będzie wpływać normalnie do dnia 1 maja 1929 roku w ratach kwartalnych, bowiem jest rozłożona płatnikom do tego terminu przez wspomniane Ministerstwo.

W związku z powyżej przedstawionym poborem daniny lasowej akcja odbudowy na terenie Województwa Lubelskiego w stosunku do ilości zniszczonych budynków przez wojnę światową i inwazję bolszewicką przedstawia się w sposób następujący.

Na 146.500 zniszczonych budynków (mieszkalnych i gospodarczych) zostało odbudowanych w okresie od początku 1919 r. do końca 1925 r. — 95.148 budynków. W 1926 roku odbudowano 10.451 budynków. Pozostawało do odbudowy w dn. 1 stycznia 1927 r. — 40.901 budynków.

Jak już wyżej wspomniano w okresie od 1 stycznia 1924 r. do 1 stycznia 1927 r. wydano poszkodowanym na odbudowę 30.725.27 m³ drzewa sosnowego z daniny lasowej w naturze. Nadto akcję odbudowy w tym okresie uzupełniono przez udzielenie pogorzelcom gotówkowych pożyczek w wysokości 1.800.000 zł. z funduszów administrowanych przez P. Bank Rolny, a przydzielonych przez Skarb Państwa z wpływów gotówkowych z daniny lasowej.

Ponieważ zapasy budulca z daniny lasowej w niektórych okolicach powiatu, nie wystarczyły dla obdzielenia pogorzelców, władze administracyjne korzystały dodatkowo także z zapasów drewna budulcowego z najbliższych do rejonów zniszczeń lasów państwowych i rozdysponowały z tego źródła 18.013 m.³ drzewa sosnowego.

Szczególniej wykorzystano zapasy budulca z lasów państwowych w powiatach najbardziej dotkniętych skutkami wojny: Włodawskim, Bialskim i Lubelskim, a pozatem w Radzyńskim i Łukowskim.

Szczególniejszą troską władz administracyjnych w chwili obecnej jest jaknajintensywniejsza pomoc państwowa na odbudowę dla ludności powiatów Włodawskiego, Bialskiego, Hrubieszowskiego, Chełmskiego, Lubelskiego i Puławskiego, jako wykazujących jeszcze znaczny procent nieodbudowanych osiedli.

Wobec tak ożywionej a świadomej celów i środków do nich zmierzających działalności Wojewódzkich władz administracyjnych i wykonujących ich zarządzenia władz administracyjnych pierwszej instancji jest nadzieja, że w najbliższym czasie znikną wreszcie ostatnie ślady zniszczeń wojennych na terenie Lubelszczyzny, jednem słowem, że odbudowa w tej części kraju zostanie ostatecznie ukończoną, co stanowi nieodzowną podstawę gospodarczego odrodzenia i rozkwitu oraz dobrobytu.

207.

PROTOKUŁ

Z konferencji odbytej w dn. 17.V 1927 r. w Gmachu Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego przy ul. Niecałej 14, zwołanej z inicjatywy Pana Wojewody Lubelskiego A. Remiszewskiego w sprawach przemysłu ludowego.

LISTA OBECNYCH:

P. Remiszewski Antoni, Wojewoda Lubelski.

P. Stokłosa Józef, Radca Ministerstwa Przem. i Handlu,

P. Pytlakowski Ignacy, Kurator Okręgu Szk. Lub.

P. Młodzianowski Czesław, Dyrektor Tow. Pop. Przem. Lud. w Warszawie,

P. Schoennett Karol, Dyr. Patronatu Rękodzielniczego we Lwowie,

P. Sasorska Jadwiga, Dyrektorka Państw. Szk. Przemysłowo-Zaw. Żeńskiej w Lublinie,

P. Karasiński Walerjan, Wice-Wojewoda Lubelski,

P. Radzki Adolf, Prezes O. Tow. Rzemieśln. w Lublinie,

P. Pajdowski Mikołaj, Kier. Zw. Kół. Roln. Wojew. Lub.,

P. Markiewicz Teodor, Naczelnik Wydz. Szkół Zaw. Lub. Kur. Szk.

P. Grużewski Bolesław, Nacz. Wydz. Adm. Lub. Urz. Wojew.,

P. Szaynowski Marjan, Nacz. Wydz. Samorz. Lub. Urz. Wojew.

Inż. Kryński Tadeusz, Nacz. Wydz. Przem. Lub. Urz. Wojew.,

P. Teleżyński Konstanty, Instruktor Drobnego Przem. przy Wydz. Przem. Lub. Urz. Wojew.

Protokułował p. Janisławski Kazimierz, ref. Wydz. Bezp. Publ. Urz. Wojew.

Konferencję zagaja P. Wojewoda Lubelski. wskazując na cel tej konferencji, którym jest przedyskutowanie form organizacji przemysłu ludowego na terenie Województwa Lubelskiego. Wskazując na nadmiar rąk roboczych przy równoczesnej słabej zdolności wytwórczej P. Wojewoda stwierdza, iż sprawa likwidacji bezrobocia wysunęła konieczność wstrzymania dotychczasowego nadmiernego napływu ludności wiejskiej, oraz małomiasteczkowej do środowisk wielkomiejskich, gdyż nadzielenie tych elementów napływowych pracą w miastach jest niemożliwe, wobec trudności w wyszukaniu pracy dla miejscowej warstwy robotniczej. W następstwie tego stała się aktualną sprawa dopomożenia ludności wiejskiej i małomiasteczkowej, nie znajdującej pracy na roli, do stworzenia na miejscu, t.j. bez uciekania się do beznadziejnej w obecnych warunkach wędrówki do wielkich miast, warsztatów pracy w miejscach ich stałego pobytu przez podjęcie akcji zmierzającej do ożywienia ludowego przemysłu domowego, oraz podniesienia jego poziomu pod względem techniki, tudzież przez oparcie go na zdrowej kalkulacji kupieckiej, aby wytworzyć z niego podstawę bytu materjalnego ewent. nawet źródło dobrobytu szerokich warstw ludowych.

Ponieważ dziedzina tej pracy społecznej, której podjęcie leży w interesie państwowym, na terenie Lubelszczyzny znajduje się dotąd w zastoju, została zwołana konferencja o charakterze informacyjnym dla ustalenia programu ożywienia akcji w zakresie zorganizowania, oraz popierania rozwoju drobnego rzemiosła i ludowego przemysłu domowego.

Dziękując zebranym za przybycie na konferencję P. Wojewoda odczytuje następujący porządek dzienny zebrania:

1) Zagajenie,
2) Wybór Przewodniczącego,
3) Stan przemysłu ludowego w Wojew. Lub. (ref. p. Teleżyński),
4) Plan organizacyjny przemysłu ludowego,
5) Sprawy kredytów dla przemysłu ludowego,
6) Szkolnictwo zawodowe,

Na wniosek P. Kuratora Pytlakowskiego zebrani na Przewodniczącego zebrania jednomyślnie powołali P. Wojewodę Lubelskiego akceptując odczytany porządek dzienny.

Przechodząc do pkt. 3 porządku dziennego P. Teleżyński wygłosił referat o charakterze informacyjnym pod tyt.: „Stan przemysłu ludowego" w Wojew. Lubelskiem.

Po referacie wywiązała się długotrwała dyskusja, w której zabierali głos:

P. Inż. Kryński

rozgranicza w przemówienin swojem pojęcie rzemiosło, chałupnictwo i przemysł ludowy, wskazując na różnice istniejące między wytwórcami i wykonawcami. Mówca wskazuje na różnorodny charakter pow. województwa lubelskiego pod względem gospodarczym, a w szczególności stanu rolnictwa i przemysłu. Mówca ustala konieczność forsowania rozwoju drobnego przemysłu i rękodzielnictwa zwłaszcza na terenach o słabszej glebie, by ludności dać możność dodatkowego zarobkowania w domu. Jako powiat najbardziej nadający się w tym kierunku mówca wymienia pow. Biłgorajski. Niezmiernie ważne znaczenie posiadają tu również powiaty położone na granicy wschodniej Wojew. Lubelskiego wzdłuż Bugu (za wyj. pow. Hrubieszowskiego posiadającego bogatą glebę) o słabszej glebie. Rozwój rzemiosła i przemysłu ludowego na tych terenach ma również doniosłe znaczenie dla umocnienia żywiołu polskiego.

P. Młodzianowski

ustala pojęcie przemysłu ludowego i rzemiosła, wskazując na znaczenie przemysłu ludowego jako dodatkowego zajęcia rolnika.

P. Kryński

omawia w dalszym ciągu różnice między przemysłem ludowym a rzemiosłem, omawiając poszczególne gałęzie wytwórczości jak szczociniarstwo, stolarstwo, kuśnierstwo.

P. Schoennett

stwierdza, iż przemysł ludowy na terenie Wojew. Lubelskiego posiada wszelkie dane do daleko idącego rozwoju. Przemysłowi temu należy jedynie nadać odpowiednie formy organizacyjne. Mówca w I-szym rzędzie wskazuje na konieczność podniesienia zdolności produkcyjnej poszczególnych wytwórców. Omawiając charakter i organizacje przemysłu ludowego i domowego, mówca zwraca uwagę, by nie pomijać również spraw przemysłu wytwarzającego półfabrykaty.

P. Stokłosa

stwierdza, że Ministerstwo Przemysłu i Handlu jest żywo zainteresowane akcją podjętą przez P. Wojewodę Lubelskiego. Zdaniem mówcy, Województwo Lubelskie przedstawia świetny teren dla udoskonalenia przemysłu ludowego, posiadając licznych wytwórców i liczne gałęzie wytwórczości. Koniecznem jest podjęcie jedynie odpowiednich prac organizacyjnych i propagandowych. W dalszym ciągu mówca ustala analogję i różnicę między przemysłem rzemieślniczym i ludowym stwierdzając, że są to 2 różne zjawiska. Z kolei mówca porównuje przemysł domowy z ludowym wskazując na charakter etniczny tego ostatniego.

P. Kryński

stwierdza, że dane cyfrowe statystyczne podane w referacie p. Teleżyńskiego, nie są zupełnie ścisłe, a więc nie odtwarzają realnego stanu

rzeczy, gdyż były zbierane przez Starostwa wzgl. Urzędy gminne, które nie zawsze dostatecznie się orjentują w samym charakterze zagadnienia przemysłu ludowego. Stąd dane te odnoszą się faktycznie do cechów i fachów, nie ilustrując dostatecznie szczegółowo stanu przemysłu ludowego, który zdaniem mówcy na terenie Województwa Lubelskiego posiada daleko szersze rozmiary, niż to było uwidocznione w referacie.

P. Młodzianowski

ustala podział wytwórczości drobnej, wskazując na konieczność równoczesnego traktowania w czasie dyskusji przemysłu ludowego i domowego.

P. Pytlakowski

ustala pojęcie chałupnictwa oraz ustala przynależność poszczególnych zajęć do poszczególnych gałęzi drobnej wytwórczości.

P. Schoennett

wyjaśnia różnice istniejące między poszczególnemi pojęciami drobnego przemysłu.

P. Radzki

zwraca uwagę na drobny handel wioskowy, który w znacznej mierze może odciążyć bezrobocie. Jako główną bolączkę rzemiosła drobnego przemysłu mówca podaje system podatkowy niezmiernie obciążający rzemiosło i drobny przemysł. System ten jest zaporą dla istniejącego i mającego powstać przemysłu. Mówca wskazuje na konieczność wyszkolenia odpowiednich sił instruktorskich, których dotychczas daje się odczuwać daleko idący brak. Daje się również odczuwać brak odpowiedniego poparcia kredytowego. Niezmiernie ważne dla rozwoju przemysłu ludowego i rzemiosła jest urządzenie odpowiednich wystaw.

P. Teleżyński

uzupełnia swój referat pewnemi danemi starystycznemi i wyjaśnia pozorne sprzeczności w swoim referacie.

P. Wojewoda

wskazując na trudność zbierania danych statystycznych przez urzędy gminne, które nie zawsze dostatecznie orjentują się w sprecyzowanych pojęciach, akcentuje charakter informacyjny odbywanego posiedzenia, jako wstępnego do dalszych analogicznych posiedzeń, mających za zadanie pchnięcie organizacji przemysłu ludowego na szersze tory realnej pracy społecznej.

Uważając pkt. 3 porządku dziennego za wyczerpany P. Wojewoda przechodzi do pkt. 4 co zebrani akceptują.

P. Wojewoda stwierdza, że w dyskusji zostały szeroko uwzględnione zarówno przemysł ludowy, domowy, rzemieślniczy jak i handel wioskowy i chałupnictwo zarówno z pkt. widzenia ogólnego, jak i ściśle terytorjalnego. Zaznaczając, że Urząd Wojewódzki zwraca baczną uwagę na rozwój tych gałęzi wytwórczości P. Wojewoda wskazuje na konieczność wyszukania odpowiednich dróg wyjścia dla podniesienia istniejącego stanu rzeczy na wyższy poziom.

P. Wojewoda proponuje przyjęcie dla dyskusji następującego porządku:

1) przemysł ludowy, domowy i chałupnictwo,
2) przemysł rzemieślniczy,
3) handel wioskowy.

P. Sasorska

omawia rolę kobiety w przemyśle ludowym, oraz poszczególne działy przemysłu zatrudniającego kobietę.

P. Kryński

stwierdza, że charakter, rolę i znaczenie przemysłu ludowego jak również samą organizację przemysłu ludowego omawiają w formie wyczerpującej liczne, specjalne wydawnictwa, które sprawy te dostatecznie precyzują. Przedmiotem dyskusji winna być sprawa jak należy wprowadzać w życie organizację przemysłu ludowego.

P. Schoennett

wyjaśnia, że pierwszym celem organizacji winno być podniesienie wytwórczości pod względem jakościowym. W tym celu służą kursy instruktorów zawodowych wyuczające i udoskonalające. W związku z tem nasuwa się również konieczność wyszkolenia odpowiednich instruktorów dla kursów, którzy byliby równocześnie dobrymi teoretykami i praktykami. Kwestja specjalnych kursów dla instruktorów jest tem więcej palącą, że brak sił wykładających daje się bardzo odczuwać. Środowiska prowincjonalne mogą uzyskać odpowiednie siły wykładające z Warszawy i ze Lwowa. Sprawa kursów instruktorskich w zależności od tego, gdzie je należy otwierać, jest kwestją otwartą, ściśle związaną z miejscowem terytorjum i może być przedmiotem dłuższej dyskusji. W każdym razie przy otwieraniu kursów należy się kierować w pierwszym rzędzie, by zakładać je tam, gdzie są odpowiedni i w odpowiedniej ilości kandydaci, gdzie się znajdują odpowiednie materjały do rozwoju danej gałęzi przemysłu, oraz gdzie koszta tych kursów będą minimalne. Zasadniczo kursy instruktorskie są dwojakie: obejmujące wzgl. małe terytorjum, gdzie są zakładane dla pewnej czysto miejscowej gałęzi przemysłu, oraz kursa w większych centrach obejmujące szerszy teren np. w Lublinie na teren Województwa Lubelskiego. Zorganizowana produkcja o charakterze spółdzielczym winna mieć w pierwszym rzędzie na celu dostarczenie surowca i sprzedaż wytworzonych rzeczy pozostając w bezpośrednim kontakcie z wytwórcami (zorganizowanymi lub niezorganizowanymi). Spółdzielnie wytwórców winny być ujęte w sposób handlowy. Przystępując do organizacji przemysłu ludowego należy postawić na pierwszym planie powołanie do życia specjalnych kursów instruktorskich i zorganizowanie odpowiednich spółdzielni bazarów (handlowych). Kredyty na ten cel wyznaczone przez Rząd były dotychczas bardzo skromne, ostatnio widać w tym kierunku daleko idącą poprawę. Niewątpliwie odpowiednie kredyty na poparcie akcji rozwoju przemysłu ludowego w najbliższej przyszłości się znajdą. Organizując przemysł ludowy na terenie Województwa Lubelskiego należy dążyć do oparcia się o

Stowarzyszenia, które akcję tę prowadzą na innych terenach. (Stow. Pop. Przem. Lud. w Warszawie) a które to stowarzyszenia posiadają daleko idące doświadczenie co do formy i charakteru prac w dziedzinie przemysłu.

P. Młodzianowski

twierdzi, że program organizacyjny na polu przemysłu ludowego na podstawie długoletnich prac w tym kierunku i doświadczenia może być zgóry przewidziany i ustalony. Najżywotniejszem zagadnieniem dla przemysłu ludowego jest sprawa handlu, ściślej biorąc zbytu, który w konsekwencji ogranicza się do zapewnienia producentom odpowiedniej korzyści. Zagadnienie zbytu wysuwa się zawsze na pierwsze miejsce, gdy przystępuje się do organizacji przemysłu ludowego, przyczem najwłaściwszem wyjściem z sytuacji jest nadanie handlowi w tej dziedzinie systemu bazarowego. Organizacja handlu może tu mieć dwojaki charakter: z dołu i od góry. System pierwszy jest bardzo ciężki, wobec niskiej kultury naszej ludności. O wiele łatwiejszą jest druga droga, polegająca na stwarzaniu placówek handlowych przy organizacjach naczelnych. Tego rodzaju placówki handlowe t. zw. „Bazary Przemysłu Ludowego" obejmują szerszy teren np. Bazar Przemysłu Ludowego w Lublinie mógłby objąć teren całego Województwa. Długoletnie doświadczenie wskazuje, że spółki drobne o charakterze lokalnym zazwyczaj upadają, natomiast Bazary jako organizacje centralne mają wszelkie dane do jaknajszerszego rozwoju. Tego typu Bazar winien posiadać specjalnych agentów, którzy z jednej strony skupują po wsiach wytwory przemysłu ludowego, z drugiej strony zaś przeprowadzają umiejętną agitację na rzecz przemysłu ludowego. Przy organizowaniu przemysłu ludowego mówca widzi 2 naczelne zagadnienia:

1) Zorganizowanie zbytu. Powołanie do życia Bazaru, któryby skupował, wzgl. brał w komis (system niedogodny i niezasługujący na szersze uwzględnienie) a następnie rozsprzedawał wytwory przemysłu ludowego.

2) Powołanie do życia kursów uzupełniających dla wytwórców. Mówca uważa, że w pierwszym rzędzie należy tworzyć kursa udoskonalające, a następnie dopiero kursa wyszkalające surowy materjał. W pierwszym rzędzie należy również wykorzystać kursa już istniejące a dopiero później tworzyć nowe. Chwilowo powoływanie do życia kursów dla instruktorów w Lublinie nie jest wskazanem, gdyż jest to zagadnienie dopiero dalszej pracy, a odpowiednie siły można każdej chwili zapotrzebować z Warszawy, skąd będą delegowane.

Organizacja Warszawska popierania Przem. Lud. na terenie Województwa Lubelskiego utrzymuje szerszy kontakt jedynie z pow. Biłgorajskim, gdzie miejscowy Starosta p. Bobek prowadzi ożywioną działalność na polu rozwoju przemysłu ludowego.

Przy wyszukiwaniu sił wykładowczych na kursa należy wybierać z pośród ludności miejscowej w pierwszym rzędzie ludzi poważniejszych i znanych miejscowej ludności.

Przy organizowaniu przemysłu ludowego w pierwszym rzędzie należy się oprzeć na już istniejących gałęziach wytwórczości a dopiero następnie wytwarzać źródła nowe, opierając się przytem na jakości i ilości istniejących surowców. Pierwszym punktem organizacji winno być wykorzystanie istniejących gałęzi, drugim dopiero szczepienie nowych gałęzi. Badając dyzlokacje i warunki rozwojowe przemysłu ludowego, należy zwrócić uwagę na wpływ tradycji i rozwoju danego przemysłu, które w wydatny sposób podnieść mogą stan wytwórczy.

P. Schoennett

zwraca uwagę, że odpowiednie statuty dla organizacji popierania przemysłu ludowego, jak również Bazarów znajdują się w posiadaniu już istniejących instytucji i mogą być wzięte pod uwagę przy zakładaniu instytucji nowych. Mówca przytem zaznacza, że statut organizacji Lwowskiej ma statut lepszy niż analogiczna organizacja Warszawska. Jako terminy kursów instruktorskich mówca podaje okres przeciętny w granicach od 3 do 6 miesięcy. Równocześnie mówca zwraca uwagę że patronat rękodzielniczy we Lwowie posiada odpowiednio wykwalifikowane instruktorki kroju i szycia.

P. Teleżyński

zwraca uwagę na ważność rynków zbytu przy organizowaniu przemysłu ludowego. Z kolei mówca omawia sprawę wystaw jako środka propagandowego na rzecz przemysłu ludowego, oraz konieczność stosowania ulg podatkowych dla przemysłu ludowego, zasadniczą jest zdaniem mówcy sprawa wzmożenia samej wydajności pracy, jak również ulepszenia organizacji pracy.

P. Młodzianowski

wysuwa zapytanie, czy przy organizowaniu lokalnych stowarzyszeń popierania przemysłu ludowego należy tworzyć instytucje samodzielne czy też filje już istniejących jak np. w Warszawskiego Towarzystwa Pop. Przem. Lud. Zdaniem mówcy korzystniejszem jest tworzenie oddziałów, gdyż daje to możność łatwiejszej i szybszej pracy. Usamodzielnienie winno nastąpić później po nabyciu odpowiedniego doświadczenia. Zawiązywanie organizacji o charakterze oddziałów ma jeszcze tę godność, że zmniejsza ryzyko, nie wymaga tak daleko idącego zgrania się ludzi, jak to jest konieczne przy samodzielności, następnie ułatwia wejście w stosunki z odpowiedniemi instytucjami i urzędami. Nadto poszczególne oddziały czerpać będą ze swej centrali znajomość dróg pracy, form organizacyjnych, terenu i tp.

Pan Wojewoda zarządza półtoragodzinną przerwę,

I-sze posiedzenie trwało od godz. 13.30 do godz. 16.30.

O godz. 18-ej rozpoczęło się II-e posiedzenie. Głos zabierali

P. Schoennett

zastanawia się nad zagadnieniem, czy w Lublinie należy tworzyć odrębne stowarzyszenie czy też o charakterze filjalnym. Mówca wypo-

wiada się za powołaniem do życia stowarzyszenia samodzielnego, co da możność szerszego zainteresowania się sprawami przemysłu ludowego, miejscowego zarówno przez ludność jak i lokalne władze. Mówca jako zwolennik decentralizmu jest zdania, że założenie własnego towarzystwa jest dla stosunków lokalnych korzystniejszem.

P. Stokłosa

nawiązując do przemówień PP. Schoennetta i Młodzianowskiego zwraca uwagę na sposób przeprowadzenia samego szkolenia. Mówca rozróżnia 3 typy prowadzenia pracy szkolnej:

1) dokształcanie ludzi pracujących, system polegający na udoskonalaniu praktyki.

2) kursa praktyczne o charakterze nie tyle ludowym ile domowym ważne ze względu na bezrobocie, mające za zadanie zajęcie w przemyśle ludowym wzgl. domowym swieżych sił.

3) typ wprowadzony przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Ośw. Publ. a polegający na objazdach instruktorskich z pokazem maszyn i wytworów przemysłu ludowego na prowincji.

Wskazując w pierwszym rzędzie na konieczność udoskonalenia wytwórczości osób zatrudnionych już w przemyśle ludowym, mówca analizuje poszczególne wartości wyżej podanych sposobów szkolenia. W sprawie formy organizacji lokalnego Towarzystwa Pop. Przem. Lud. mówca jest zdania, że miejscowe społeczeństwo winno w pierwszym rzędzie zabrać głos i stwierdzić czy stowarzyszenie ma mieć charakter samodzielny, czy też filjalny.

Mówca zwraca przytem uwagę, że samodzielność wymaga odnalezienia odpowiedniej siły kierowniczej, co nie zawsze jest łatwe.

Reasumując swe przemówienie mówca wypowiada się za samodzielnością.

Kontakt, mającego powstać Stowarzyszenia, winien być utrzymany za pośrednictwem Reprezentacji Towarzystw Przem. Ludow. w Warszawie z innemi analogicznemi organizacjami, przez co samodzielne Stowarzyszenie Lubelskie nie pozostanie na uboczu, a zostanie wciągniętem do łącznej współpracy na niwie przemysłu ludowego. Mówca twierdzi, że Ministerstwo Przem. i Handlu gotowe jest poprzeć akcję Pana Wojewody finansowo w ramach ustawy o popieraniu przemysłu ludowego i gotowe jest udzielić w miarę możności kredytów z pozostających do dyspozycji Ministerstwa na cele przemysłu ludowego 50,000 zł. z ogólnej sumy 250,000 zł. preliminowanej budżetem.

P. Kryński

roztrząsając zagadnienie samodzielności, twierdzi, że forma organizacyjna chwilowo jest rzeczą obojętną. Wskaźnikami przy organizowaniu Stowarzyszenia winny być realne korzyści, łatwość uzyskania odpowiednich kredytów, sprężystość i t. p., które dałyby maximum efektu realnego. Mówca zwraca się do p. Młodzianowskiego o wskazanie korzyści jakie dałoby zorganizowanie Stowarzyszenia w formie oddziału.

P. Wojewoda

stwierdzając, że pierwszym krokiem pracy nad zorganizowaniem przemysłu ludowego winno być powołanie specjalnego w tym celu stowarzyszenia wysuwa pytanie, jaka forma stowarzyszenia będzie życiowo najodpowiedniejszą. Pan Wojewoda przytem stwierdza, że na terenie Lublina i Województwa Lubelskiego może się znaleźć brak odpowiednio doświadczonych sił jak również i sił kierowniczych. Przedmiotem dyskusji chwilowo winno być co stowarzyszenie zyskuje, a co traci przez zależność.

P. Młodzianowski

zastanawia się nad tem, jakie są najwłaściwsze formy pracy na terenie przemysłu ludowego. Zakładane przez Towarzystwo Pop. Przem. Lud. w Warszawie oddziały posiadają charakter nie ekspozytur, a są autonomiczne. W skład zarządu oddziałów wchodzą przedstawiciele miejscowego społeczeństwa, Stowarzyszenie Warszawskie daje jedynie odpowiedni aparat techniczny, a więc siły instruktorskie i częściowo kierownicze. Zależność organizacyjna Oddziału od Centrali jest minimalna i wyraża się raczej we współudziale pracy, niż w charakterze podporządkowania w formie niższej instancji. Co do życia budżetowego to fundusze jakiemi dysponuje oddział składają się z funduszy własnych i uzyskanych z góry, więc za pośrednictwem centrali. Oddział funduszy własnych nie przelewa do centrali. Warszawska centrala w ramach ogólnego swojego budżetu pomieszcza obok budżetu własnego również budżety poszczególnych oddziałów, nie posiada to jednak szerszego znaczenia praktycznego a raczej statystyczny lub naukowy. Dalszymi argumentami przemawiającemi za charakterem filjalnym stowarzyszenia są trudności w pracy przy samodzielnym kształtowaniu się w formie stowarzyszenia i nawiązania przytem kontaktu należytego z władzami państwowemi i instytucjami społecznemi. Centrala zastępuje oddział wobec władz, oraz występuje w roli pośrednika. Centrala posiada w pierwszym rzędzie charakter reprezentacyjny wykonując wszystkie te czynności związane z reprezentacją, o które się do niej zwrócą poszczególne oddziały. Centrala więc ma za zadanie odciążenia pracy poszczególnych oddziałów. Mówca stawia wniosek, by sprawę samodzielności przesłać reprezentacji towarzystw Pop. Przem. Lud. w Warszawie do wypowiedzenia się i odpowiedniego zaopinjowania.

P. Schoennett

stojąc na stanowisku decentralizacji w sprawach gospodarczych wysuwa zapytania, czy czynniki miejscowe czują się na siłach samodzielnego podjęcia zamierzanych prac.

P. Wojewoda

zaznacza, że niniejsza konferencja ma jedynie charakter wstępny. W najbliższym czasie winny się odbyć dalsze konferencje mające za zadanie powołanie do życia Towarzystwo Pop. Przem. Ludowego. Zdaniem Pana Wojewody dopiero dalsze zebrania władne będą zdecydować ostatecznie formę organizacyjne Stowarzyszenia. Pan Wojewoda widzi 2 stadja organizacyjne, którymi winno się kierować:

1) Zorganizowanie Towarzystwa Pop. Przem. Ludowego. Powołanie do życia Komitetu organizacyjnego, a następnie Zarządu Komisji rewizyjnej i innych władz Stowarzyszenia. Do tego stadjum należy też dobór ludzi właściwych temu rodzajowi pracy społecznej. W pierwszem stadjum należy też zainteresować się sprawą statutów organizacyjnych, literaturą specjalną oraz zarezerwować w Ministerstwie Przemysłu i Handlu zgóry pewne kredyty. Pan Wojewoda wyraża gotowość bezzwłocznego wystąpienia o subwencją dla mającego powstać stowarzyszenia do Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

2) Powołanie do życia **Bazaru Przemysłu Ludowego.** Bezzwłocznie należy wejść w stosunki z innymi Bazarami i prywatnemi instytucjami o charakterze pokrewnym oraz przystąpić do dokładnego zbadania terenu.

P. Młodzianowski

wyjaśnia stosunek Bazaru do Towarzystwa Pop. Przemysłu Ludowego. Zdaniem mówcy Bazar musi być prawnie niezależny od Towarzystwa Pop. Przem. Lud. przyczem część zysku z Bazaru winna być oddawana temu stowarzyszeniu. Bazar powinien posiadać charakter instytucji nie tylko handlowej, lecz również i społecznej. Winien móc się wykazać co zrobił w poszczególnych gałęziach przemysłu ludow. W pierwszym rzędzie Bazar nie powinien sprzedawać tandety, a kłaść nacisk na dobroć towarów. Zadaniem Bazaru jest torowanie dróg naszemu przemysłowi ludowemu. Ze względu na swą pracę społeczną ścisłe zespolenie Bazaru z Towarzystwem Pop. Przem. Lud. jest koniecznem. Bazary łącznie z Tow. Pop. Przem. Lud. winny oddziaływując na jakość produkcji, podnosić wymogi odbiorcy przez stosowanie należytej selekcji wytwarzanych przedmiotów. Będąc strażnikiem kultury (strona artystyczna). Bazar zasadniczo jest przeznaczony dla wytwórcy, a nie dla odbiorcy.

P. Schoennett

rozważając stosunek Bazaru do Tow. Pop. Przem. Lud. twierdzi, że zdaniem jego na czele Bazaru winno stać 2-ch dyrektorów: handlowiec i znawca przemysłu ludowego. Mówca zwraca uwagę na sprawne współdziałanie Bazaru z Tow. Pop. Przem. Lud.

P. Stokłosa

zwraca uwagę, że warunki rozwoju dla Bazaru w Lublinie są inne niż w Warszawie. Zdaniem mówcy Bazar poza korzyściami materjalnemi winien mieć na widoku: pilnowanie form i wyrobów charakteru etnicznego, zatrudnienie bezrobotnych, zaopiekowanie się poszczególnymi gałęziami drobnego przemysłu i utorowanie im rynków zbytu. Bazar winien mieć na uwadze wytwórczość zdobniczą i użytkową.

P. Młodzianowski

omawiając formy pracy stwierdza, że formy te są w znacznej ilości zależne od lokalnych warunków. Mówca charakteryzuje rolę i metody pracy kierownika instytucji. Uważa, że po wyrobieniu się odpowiednich sił kierowniczych formy pracy same się wypracują i znajdą, zgodnie z wymogami życia.

P. Wojewoda

stawia pytanie, czy jest możliwość znalezienia kierownika Bazaru na terenie Województwa Lubelskiego.

Zebrani odpowiadają afirmatywnie zaznaczając, że odpowiedni człowiek znajdzie się nawet w Lublinie.

P. Kryński

stwierdza, że każda instytucja o charakterze handlowym, jaką jest w pierwszym rzędzie Bazar winna posiadać dla możności egzystencji należyte: kierownictwo, kapitał zakładowy, kapitał obrotowy. Kapitały powstać mogą dwiema drogami: przez udziały i dotacje Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Sprawy kapitałów potrzebne do uruchomienia instytucji nie należy bagatelizować, by w konsekwencji nie skompromitować instytucji, co by zabagniło sprawę przemysłu ludowego na długi okres czasu. Zapytuje jaka minimalna suma niezbędna jest, by rozpocząć organizację i pracę handlową Bazaru.

P. Schoennett

ustala, że do uruchomienia Bazaru potrzebnych jest najmniej dwadzieścia kilka tysięcy zł. Wskazanem jest stworzenie udziału w wysokości 100 zł. z maximalną dziesięciokrotną gwarancją. Udziały mogą być niższe w zależności od stosunków gospodarczych, które należy szeroko uwzględnić przystępując do organizacji Bazaru.

P. Młodzianowski

ustala, że kwota pieniężna potrzebna do odpowiedniego uruchomienia Bazaru winna wynosić 30 do 40.000 zł. przyczem kapitał niekoniecznie musi być własny, a można operować kredytem. Na udziałowców należy w pierwszym rzędzie powołać samorządy powiatowe, kółka rolnicze i organizacje społeczne. Oprzeć się należy również o kasy spółdzielcze. Sprawa udziałów jest kwestją otwartą mogą one być niskie w wysokości 25 zł. lub też większe i płatne ratami. Co do wysokości odpowiedzialności istnieje kilka poglądów. Spółdzielnie z nieograniczoną odpowiedzialnością nie są wskazane. Natomiast wskazanemi są spółdzielnie z ograniczoną odpowiedzialnością, dziesięciokrotną jako maximum, przyczem w stosunku do zwiększenia się udziału winna być mniejsza odpowiedzialność.

P. Pytlakowski

rozważa sprawę szkolnictwa w przemyśle ludowym. Mówca zwraca uwagę na brak odpowiednich kredytów dla szkolenia w zakładach szkolnych uczniów w zakresie przemysłu ludowego. Mówca twierdzi, że posiada odpowiednie siły personalne, natomiast brak jest warsztatów pracy koniecznych dla szkolenia. Jako udziałowców Bazaru wymienia również cechy.

P. Młodzianowski

w sprawie udziałów jest zdania, że specjalną opieką należy otoczyć ośroki niezamożne, które nie są w możności kupienia udziałów. Zdaniem

mówcy udziały mogą być wpłacane towarami, jakkolwiek dla instytucji jest to nader uciążliwe.

P. Pajdowski

omawia trudności z jakiemi Bazar spotka się na początku swej egzystencji, stwierdzając zarazem, że znajdzie się szereg instytucyj, które będą mu torowały drogę. Koniecznem jest bezzwłoczne podjęcie szerokich prac propagandowych i opracowanie planu pracy, dalej wynalezienie na miejscu sił instruktorskich, fachowo technicznych, objazdowych i lokalnych. Mówca charakteryzuje kółka rolnicze jako udziałowców i agitatorów na rzecz Bazaru. W zakończeniu mówca wypowiada się za powołaniem do życia Tow. Pop. Przem. Lud. w charakterze oddziału.

P. Wojewoda

reasumuje wyniki dotychczasowej dyskusji. W sprawie podjęcia należytej akcji propagandowej należy uzyskać odpowiednie materjały w formie książek do kolportażu (3,000 egz). Nadto w Dzienniku Urzędowym Woj. Lubelskiego winna się ukazać informacja o akcji jaka ma być podjęta na terenie Województwa Lub. Za pierwszych udziałowców Bazaru chce Pan Wojewoda uważać samorząd powiatowy i gminny, kasy spółdzielcze i kółka rolnicze powiatowe i okręgowe.

P. Młodzianowski

zwraca uwagę, że pociągani do współudziału w pracach w Bazarze szerszych mas na początek jest niedobre. Wypowiada się za wysokością udziałów w sumie 25 zł. Składka roczna Tow. Pop. Przem. Lud. w Warszawie wynosi 12 zł. rocznie. Zdaniem mówcy składka ta jest zbyt niską. Obok sum płynących ze składek Tow. Pop. Przem. Lud. w Warszawie korzysta z subwencji rządowych i samorządowych.

P. Wojewoda

zwraca uwagę na formę prowadzenia propagandy. Koniecznem jest rozsprzestrzenienie przystępnie opracowanych wydawnictw ujmujących w formie katechizmu zagadnienia Bazaru. W zakończeniu Pan Wojewoda stawia pytanie, czy do organizacji należy przystąpić bezzwłocznie, czy też przesunąć sprawę do jesieni.

Obecni wypowiadają się za bezzwłocznem podjęciem akcji organizacyjnej.

Na wniosek Pana Wojewody postanowiono powołać do życia Komitet Organizacyjny Tow. Pop. Przem. Lud. w Lublinie w osobach:

P.P. inż. Tadeusza Kryńskiego,
„ Konstantego Teleżyńskiego,
„ Teodora Markiewicza,

nadto w skład Komitetu Organizacyjnego mają wejść Naczelnik Wydziału Samorządowego Wojew. Lubelskiego, Przewodniczący Zw. Kółek Rolniczych.

P. Szaynowski

stwierdza, że w bieżącym roku budżetowym samorząd nie będzie dysponował większemi sumami. Odpowiednie większe sumy na rzecz przemysłu ludowego mogą być wstawione do budżetów poszczególnych instytucji samorządowych dopiero po 1.IV.1928 r.

P. Młodzianowski

wyjaśnia stosunek Tow. Pop. Przem. Lud. do Bazaru, oraz cele i zadania Tow. Pop. Przem. Ludowego.

P. Shoennett

wskazuje na konieczność bezzwłocznego przystąpienia do zbierania odpowiednich danych, statystycznych.

P. Wojewoda

otwiera dyskusję nad przemysłem rzemieślniczym.

P. Teleżyński

wskazuje na trudności otrzymania subwencji rządowych na rzecz rzemiosła, oraz omawia sprawę kursów dokształcających.

P. Radzki

stwierdza różnorodny charakter istniejących u nas rzemiosł. Za pierwszy cel Bazaru Przem. Lud. mówca uważa wyszukanie dla przemysłu ludowego i rzemiosła odpowiednich rynków zbytu, oraz zakup surowców. Mówca wskazuje na wartośc zagadnienia samej organizacji pracy jako punktu wyjścia do dalszej działalności. Jako bolączkę rzemiosła mówca uważa podatek obrotowy, który jego zdaniem podcina egzystencję rzemiosła.

P. Schoennett

omawia trudności z jakiemi Bazar może się napotkać, w pierwszym rzędzie brak odpowiednich wykwalifikowanych sił instruktorskich, oraz konkurencję prywatną (żydowską).

P. Kryński

omawia sprawę kredytów na rzecz Bazaru, stwierdzając, że sprawa w tym względzie przedstawia się źle, gdyż kredytów prywatnych wogóle niema, a jednym źródłem kredytowym w tym względzie jest P. K. O. i to na b. ciężkich warunkach. Zdaniem mówcy na pomoc rządową w najbliższym czasie na szerszą skalę liczyć nie można.

P. Młodzianowski

twierdzi, że warunki w jakich się przemysł obecnie znajduje nie sprzyjają wykorzystaniu kredytu, jeśli nawet jest takowy. Zdaniem mówcy rząd stworzył tego rodzaju warunki kredytowe, że przemysł ludowy nie będzie ich w stanie wykorzystać. W zakończeniu mówca charakteryzuje stosunek instytucji przemysłu ludowego do Kółek Rolniczych.

P. Pajdowski

ustala współpracę i stosunek Kółek Rolniczych do Stow. Przem. Lud.

P. Wojewoda

otwiera dyskusję nad pkt. 6 porządku dziennego.

P. Teleżyński

stwierdza, że lokale na odpowiednie szkoły są, brak jedynie sił instruktorskich. Mówca narzeka na ciężkie warunki kredytowe mimo życzliwego stosunku samorządów do spraw szkolnictwa zawodowego.

P. Kryński
rozgranicza szkoły zawodowe rzemieślnicze i dokształcające kursa fachowe.

P. Wojewoda
zwraca uwagę na konieczność organizowania przez samorząd szkół zawodowych rzemieślniczych. Wskazując na linję Konstantynów-Biała-Chełm-Hrubieszów-Tomaszów jako na linję specjalnej polskiej obsady rzemieślniczej p. Wojewoda prosi o wskazówki i uwagi odnośnie organizacji odpowiednich szkół i kursów zawodowych.

P. Markiewicz
zwraca uwagę na poszczególne działy prac szkół zawodowych, stwierdzając nadmiar kandydatów na ślusarstwo.

P. Schoennett
stwierdza, że przemysł ludowy nie wymaga chwilowo szkół a jedynie kursów dokształcających. Mówca radzi być b. ostrożnym przy otwieraniu szkół zwłaszcza w małych miejscowościach.

P. Młodzianowski
zaznacza, że w sprawach szkół zawodowych winny w pierwszym rzędzie posiadać głos samorządy powiatowe. Rzeczą dalszych władz państwowych jest odpowiednie ujmowanie i unormowanie postanowień samorządów. Mówca wyjaśnia charakter i cele lotnych kursów uzupełniających.

P. Wojewoda
zamyka konferencję, dziękując zebranym za współudział.

208.

Ostrzeżenie.

Podaje się do publicznej wiadomości, że według odezw Wojewodów Kieleckiego, Krakowskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego i Wileńskiego włóczą się po kraju i wyłudzają od instytucji jak państwowych, tak i samorządowych wsparcia następujące osoby:

1) Józef Sapieja syn Jakóba lat 24 ze wsi Nieświń gm. Gowarczów, pow. Koneckiego.

2) Józef Bałazy syn Jana i Marjanny ur. w 1895 r. mieszkaniec gm. Rzeruśnia pow. Miechowskiego.

3) Marjanna Sluza ur. w 1902 r. we wsi Wola Żydowska gm. Chmielnik, pow. Kieleckiego,

4) Franciszek Kozłowski syn Wincentego ur. w 1853 r. z Sandomierza.

5) Stanisław Zganiacz syn Antoniego i Franciszki ur. w 1893 r. stały mieszkaniec wsi Wola Szkucka, gm. Ruda Maleniecka, pow. Koneckiego.

6) Roman Dziura z Zawiercia.

7) Stanisław Tryt syn Adama i Zofji ur. w 1904 roku przynależny do gm. Żelichów, pow. Dąbrowa.

8) Mieczysław Wojtalewicz — przynależny do gm. Wojtowa, pow. Gorlice.

9) Jan Duda syn Tomasza i Katarzyny, ur. w 1895 r. przynależny do gm. Dąbrowica, pow. Dąbrowa.

10) Anna Jurkiewicz, córka Jana i Katarzyny lat 20 z gm. Myślatycz, pow. Mościckiego.

11) Antoni Suczek, syn Michała i Katrzyny, ur. w r. 1904 z Zołyni, pow. Łańcuckiego.

12) Stanisław Strigel, syn Gustawa i Marji z Sanoka.

13) Filip Roth v. Ringel, syn Mozesa i Racheli z Sanoka.

14) Jan Szydłak, syn Michała i Anny ur. w 1874 r. z Radotycz, pow. Gródek Jagielloński.

15) Katarzyna Słuka, lat 37, córka Pańka i Marji z gm. Bojaniec, pow. Żółkiewskiego.

16) Roman Malinowski, syn Jana i Wiktorji, ur. w 1895 r. ze Stepetówki, pow. Przemyskiego.

17) Marjan Staniszewski, syn Franciszka i Ludwiki ur. 14.VIII 1905 r. rzekomo student uniwersytetu powszechnego w Łodzi.

18) Wincenty Kobylański, syn Szczepana i Anny, ur. w 1869 r. z m. Łodzi.

19) Michał Pogonowicz syn Tomasza i Magdaleny, ur. w 1874 r. z m. Łodzi.

20) Kazimierz Czajkowski, syn Józefa i Marjanny lat 21, stały mieszkaniec wsi Lubliny, gm. Dąbroszyn, pow. Koninskiego.

21) Władysław Grabarczyk, syn Franciszka i Anny ur. w 1875 r. z m. Łodzi.

22) Jan Marcinkowski, syn Józefa i Anny ur. w 1900 r. z m. Łodzi.

23) Jan Kubak, syn Jana i Marjanny ur. 11.VII 1904 r. i żona Józefa, córka N. N. i Barbary ur. w 1904 r. z m. Łodzi.

24) Jan Wlekły ur. 26.V 1894 r. w Wolkowie pow. Smigielskiego, mieszkaniec gm. Czacz. pow. Smigielskiego.

25) Aleksander Dręgacz syn, Józefa i Antoniny ur. w 1901 r. w Stanisławowie.

26) Róża Rozenkranz, także Marjem zwana, córka Lejzora i Sary z Horodeńki, lat 36.

27) Jan Baracz ur. w 1898 r. i przynależny do Broszniowa pow. Dolina.

28) Teodor Jakibiuk syn Iwana i Justyny ur. w 1905 r. w Brusturach, pow. Kosów.

29) Andrzej Palijczuk syn Kościa ur. w 1909 r. w Brusturach pow. Kosów.

30) Józef Gregoryszczuk syn Antoniego i Katarzyny ur. w 1901 r. w Dąbrowie, pow. Wieliczka, zamieszkały w Pistyniu, pow. Kosów.

31) Wolf Ber Margules false Gutman—syn Mozesa i Sary ur. w 1878 r. z gm. Bzowicy, pow. Zborowskiego.

32) Marja Szulżycka córka Ignacego i Klementyny lat 26 stała mieszkanka wsi Nieścinięta, gm. Solskiej pow. Oszmińskiego.

Wobec tego, że wyżej wymienione osoby czują wstręt do pracy i wyłudzają pod rozmaitymi pozorami datki pieniężne od zarządów gminnych chwilowego miejsca pobytu, a w podanych gminach przynależności prawo do opieki trwałej już utracili Urząd Wojewódzki Lubelski podając powyższe do wiadomości zwraca uwagę, że ewentualne udzielone wsparcie nie będą zwracane.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
(—) *Szaynowski*

209.

Uruchomienie Agencji Pocztowej w Karczmiskach powiatu Puławskiego, Trawnikach pow. Lubelskiego i Adamowie pow. Łukowskiego.

W agencji pocztowej Karczmiska pow. Puławskiego uruchomiono Centralę Telefoniczną dla wymiany telegramów i rozmów międzymiastowych.

W dniu 26.V 1927 r. uruchomiono urząd pocztowo-telegraficzny Adamów, pow. Łukowski z pełnym zakresem działania w dziale nadawczym i oddawczym.

W agencji pocztowej Trawniki pow. Lubelskieho zaprowadzono służbę telegraficzną zapomocą wymiany telegramów aparatem Morse'ego.

C.

OGŁOSZENIA:

1) Sprostowanie.

W Dz. Nr. 10 z dn. 7.VI 1927 str. 223 zamiast „Starosta Konstantynowski ogłasza" ma być „Starosta Krasnostawski ogłasza".

W Dz. Ur. № 10 str. 222 w 3-im ustępie lewej kolumny od góry zamiast „do godz. 12-ej dnia 15 czerwca" ma być „do godz. 12-ej dnia 14 czerwca".

2) Licytacje i postępowania spadkowe.

Wydział Hipoteczny w Hrubieszowie obwieszcza, iż otwarto postępowania spadkowe po zmarłych:

Pawle Chomiku, właścicielu połowy nieruchomości we wsi Hostynnem Nr. hipotecny 1;

Nusymie Wagenfeldzie, właścicielu części nieruchomości w mieście Dubience Nr. hipot. 30;

Hipolicie Raczyńskim, wierzycielu rubli 2000, z odsetkami, ewikcją, zaintabulowanych hipotecznie na nieruchomości w Wolicy Podchoreckiej Nr. hipoteczny 13.

Termin zamknięcia postępowań spadkowych i regulacji powyższych spadków wyznaczony na 5-go stycznia 1928 roku, w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje do tych spadków w kancelarji hipotecznej w Hrubieszowie, pod skutkami prekluzji.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Białej-Podlaskiej J, Gałach, mający kancelarję w tymże mieście, niniejszym obwieszcza, że w dniu 3 października 1927 r. o godz. 10 rano w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podlaskiej, na żądanie należności wierzyteli hipotecznych Bolesława Mężeńskiego i in. odbędzie się sprzedaż majątku nieruchomego hipotecznego części dóbr Sarnaki litera „C", położonej w gminie Sarnaki, powiatu Konstantynowskiego, należącej do Klemensa Szewczuka, składającej się z gruntu ornego przestrzeni około 16 morgów bez zabudowań i bez inwentarza z zasiewem żyta.

Księga wieczysta nieruchomości dóbr ziemskich Sarnyki litera „C" przechowywa się w Wydziale Hipotecznym przy Siedleckim Sądzie Okręgowym.

Część dłużnika Szewczuka w zastawie, dzierzawie, lub we wspólnym z kim innym posiadaniu nie jest, obciążona zgodnie z działem IV Wydziału Hipotecznego długami i kaucjami a mianowicie. 1) pod № 8 kaucją 400 rubli na rzecz Stowarzyszenia Pożyczkowo-Oszczędnościowego w Sarnakach, 2) pod Nr. 15 i 16 dwoma kaucjami na rzecz Oddziału Siedleckiego Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie 240000 i 120000 mk, 3) pod Nr. 18 długiem 3200 złotych z proc. i kosztami, 4) pod Nr. 19 długiem 3800 złotych z proc. i kosztami i 5) pod Nr. 20 długiem 1000 złotych z proc. i kosztami.

Licytacja powyższej nieruchomości na podstawie opisu, dokonanego w dniu 15 marca 1927 roku, rozpocznie się od sumy sześciu tysięcy (6000) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji przed rozpoczęciem takowej, winni złożyć Komornikowi kaucję (wadjum) w kwocie sześćset (600) złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego i u obwieszczającego Komornika w godzinach biurowych.

m. Biała-Podlaska, dnia 19 maja 1927 r.

Komornik Sądowy (—) *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133—1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Zofji Korkosz i Katarzyny Szymańskiej sumy 3000 złotych, dnia 18 października 1927 roku, o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się Publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Stanisława Farfusa.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Skierbieszów-Zawody, gminy Skierbieszów, pow. Zamojskiego, wojew. Lubelskiego i składa się z osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod Nr. 162-156-166, 168, o przestrzeni 8 morgów 175 pr. ziemi ornej i łąki w tem łąki około 1 morga w sześciu oddzielnych działkach, mając przywiązane ku sobie prawa do serwitutu leśnego.

Na osadzie tej znajdują się następujące zabudowania:

a) należące do osady: dom mieszkalny, drewniany, kryty słomą i tej samej budowy stodoła, poddasze i obora ze stajnią pod jednym dachem,

b) obce: dom mieszkalny, drewniany, kryty słomą i takaż obora.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną spłatą, wykazanemi podatkami w sumie 27 zł. 82 gr., dożywotniem użytkowaniem w jednej siódmej (1-7) części, oraz prawem posiadania 12 pr. ziemi na rzecz osoby trzeciej na przeciąg 36 lat od 1925 roku.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 10000 złotych, według aktu spisu czyniącego Komornika z dnia 22 marca 1927 roku.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości 1000 złotych.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Komornika Sądowego w Zamościu w dniach przyjęć (poniedziałki), a na tydzień przed licytacją w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 21 maja 1927 r.

Komornik Sądowy (—) *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art, 1133—1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Hurtowni Współdzielczej w Biłgoraju sumy 696 złotych z procentami i kosztami, dnia 13-go września 1927 roku, o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się Publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Fajwla Sznajdermessera.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest w osadzie Józefów gminy Aleksandrów, pow. Biłgorajskiego, woj. Lubelskiego i składa się z placu o powierzchni 1154 · 225 metrów kwadratowych.

Na placu tym znajduje się dom mieszkalny, piętrowy, drewniany, kryty słomą, o 5 ubikacjach.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną sumą i podatkami w sumie 110 zł. 57 gr. z procentami.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 1000 (jeden tysiąc) złotych, według aktu opisu sporządzonego przez Komornika Sądowego w Biłgoraju w dniu 2 lipca 1926 r.

W licytacji przyjmować mogą udział wszyscy obywatele Państwa Polskiego, przy złożeniu rękojmi w wysokości 100 złotych.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Komornika Sądowego w Zamościu w dniach przyjęć (poniedziałki), a do tygodnia przed licytacją — w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 23 maja 1927 r.

Komornik Sądowy (—) *Wiktor Klaude.*

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Zamościu Wiktor Klaude, w Zamościu zamieszkały, na zasadzie art. 1133 — 1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że na żądanie Lejzora Zylbercwajga, dla wyegzekwowania na rzecz jego sumy 1857 zł. 25 gr. z kosztami, dnia 18 października 1927 roku, w godzinie 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego Jerzego Gniewosza.

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Bukowinie, gm. Biszcza, pow. Biłgorajskiego, wojew. Lubelskiego i składa się z połowy osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod № 60, o przestrzeni 6 morgów 116 i pół pręta ziemi ornej w jednej działce, mającej przywiązane ku sobie prawa serwitutowe w lasach Ordynacji Zamojskiej.

Na osadzie tej znajdują się następujące zabudowania: 1) dom mieszkalny, drewniany, o jednej izbie, kryty słomą w stanie złym i 2) trzy chlewy drewniane pod jednym dachem, krytym słomą, w stanie średnim.

Opisana nieruchomość w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną sumą i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, według aktu opisu, sporządzonego przez Komornika Sądowego w Biłgoraju.

Sprzedaż z licytacji rozpocznie się od sumy szacunkowej 3000 złotych.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w wysokości jednej dziesiątej części sumy szacunkowej t. j. 300 złotych.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Komornika Sądowego w Zamościu w dniach przyjęć (poniedziałki), a w dniu sprzedaży na miejsce licytacji.

Zamość, dnia 27 kwietnia 1927 r.

Komornik Sądowy *Wiktor Klaude.*

Po raz drugi:

Wydział hipoteczny w Hrubieszowie obwieszcza, iż otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

Antonim Stepaniuku, właścicielu nieruchomości, we wsi Raciborowicach № hipoteczny 8;

Piotrze Dąbrowskim, właścicielu nieruchomości we wsi Obrowcu Nr. hipoteczny 4 i

Grzegorzu Maciuku, właścicielu nieruchomości we wsi Nieledwi pod hipotecznym Nr. 3.

Termin zamknięcia postępowań spadkowych i regulacji powyższych spadków wyznaczony został na dzień 17 października 1927 roku, w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje do tych spadków w kancelarji hipotecznej w Hrubieszowie, pod skutkami prekluzji.

Po raz drugi:

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Sokołowie Podlaskim, obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłym Gustawie Turobińskim, wierzycielu sumy 600 rubli z ewikcją 60 rub., zabezpieczonej na nieruchomości miejskiej w Sokołowie, oznaczonej hipotecznym Nr. 95.

Termin zamknięcia tego postępowania wyznaczony został na dzień 22 października 1927 r. i w tym terminie osoby zainteresowane winny zgłosić swoje prawa do kancelarji hipotecznej w Sokołowie, pod skutkami prekluzji.

Pisarz Wydziału Hipotecznego
przy Sądzie Pokoju w Sokołowie
J. Bieliński.

Po raz drugi:

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Garwolinie obwieszcza, że po zmarłych Franciszku i Helenie z Piesiewiczów, małż. Rękawkach, właścicielach nieruchomości w m. Garwolinie, oznaczonej hipot. Nr. 79, otwarte zostało postępowanie spadkowe.

Termin zamknięcia tego postępowania wyznaczony został na dzień 15 października 1927 roku w kancelarji hipotecznej w Garwolinie, w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje pod skutkami prekluzji.

Pisarz Hipoteczny pow. Garwolińskiego
Wł. Śluskowski.

Po raz pierwszy:

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Tomaszowie Lubelskim obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłym dnia 15 stycznia 1927 r. Moszku Szlafroku współwłaścicielu nieruchomości w osadzie Tyszowce № hip. 89 i sumy hipotecznej 400.000 mk. z kaucją w kwocie 160.000 mk. na tej że nieruchomości zabezpieczonej.

Termin zamknięcia postępowania spadkowego wyznaczony został na 19 stycznia 1828 r., w którym to dniu interesowani winni zgłosić prawa swoje w Wydziale Hipotecznym pod skutkami prekluzji.

3) Konkusy.

Wydział Powiatowy Sejmiku Hrubieszowskiego ogłasza

KONKURS

na posadę Inspektora Samorządu Gminnego.

Wymagane warunki:

1) Obywatelstwo polskie.

2) Wyższe studja prawnicze, zakończone przepisanemi egzaminami.

3) Kilkuletnia praktyka samorządowa lub administracyjna,

4) Nieprzekroczony 40 rok życia.

5) Nieskazitelna przeszłość.

Do posady powyższej przywiązane są pobory VII st. sł. urzędników państwowych, podwyższone o 15 proc. dodatku komunalnego.

Posada do objęcia natychmiast.

Należycie udokumentowane podania wraz z własnoręcznie napisanym życiorysem i świadectwem zdrowia, wystawionem przez lekarza urzędowego należy wnosić do Wydziału Powiatowego w Hrubieszowie do dnia 10 lipca roku bież.

W podaniu powołać się na referencje 2-ch wiarogodnych osób.

Przewodniczący Wydziału Sej. Pow.
Starosta:
(—) *Dr. M. Łach.*

Wydział Powiatowy Sejmiku w Janowie Lubelskim niniejszym ogłasza

KONKURS

na posadę drogomistrza dróg wojewódzkich i powiatowych.

Od kandydatów wymaga się:

1) Obywatelstwo Polskie.

2) Ukończony 24 i nieprzekroczony 40 rok życia.

3) Ukończenie szkoły średniej technicznej Kowelskiej, Warszawskiej lub Lwowskiej przy Wydziale Krajowym (dawna szkoła konduktorów).

4) Przynajmniej 3 letnia praktyka przy budowie i konserwacji drogów i mostów.

5) Znajomość robót meljoracyjnych.

Do powyższej posady przywiązane są pobory X stopnia płacy urzędników państwowych z 15% dodatkiem komunalnem i ryczałtem na rozjazdy 50% stałych djet X stopnia płacy.

Posada do objęcia zaraz ewentualnie od 1/VII 1927 r.

4) Regulacje hipotek nieruchomości.

Wydział Hipoteczny powiatu Sokołowskiego obwieszcza, że na dzień 10 września 1927 r. wyznaczony został termin do pierwiastkowej regulacji hipoteki dla placu z ogrodem w mieście Sokołowie przy ulicy Węgrowskiej, należącego do Władysława i Marjanny małżonków Sułkowskich, nabytego przez nich od Edwarda i Natalji małżonków Paczóskich i odziedziczonego w spadku po Stanisławie Turosie.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa w kancelarji hipotecznej w Sokołowie pod skutkami prekluzji.

Pisarz Wydziału Hipotecznego
przy Sądzie Pokoju w Sokołowie
J. Bieliński.

5) Przetarg.

Komitet remontu gmachu Policji Państwowej w Zamościu, ogłasza niniejszym przetarg na wykonanie robót budowlanych we wspomnianem gmachu w zakresie przyznanego kredytu 5,000 zł. Termin wnoszenia ofert na ręce Komendanta Policji wyznacza się na dzień 15.VII 1927 r. do godziny 12 w południe. Do oferty należy dołączyć kwit Kasy Skarbowej ze złożenia wadjum w wysokości 5% sumy oferty.

Blankiety ofertowe otrzymać można w Komendzie. Wyjaśnień udziela architekt Powiatowy w Starostwie.

6) Postępowania scaleniowe gruntów:

Okręgowy Urząd Ziemski w Lublinie zawiadamia: Szreibman Chaję Itę, Czyż Władysława, Frydmana Szmula, Lance Chaima Nutę, ss. Soroki Dawida Abrama, Józefa Szterna, ss. Zółtka Szula, ss. Millera Chaima, Rozenbauma Judkę, ss. Szura Szlomy Nuty, ss. Szefmana Chaima, Teitelbauma Peisacha, ss. Weintrauba Chaima, ss. Goldszmula Szmerla Mordkę, ss. Weintraüba Peisacha, ss. Morgenstermana Arona Wolfa, Frydmana Cyrlę, ss. Miltsteina Szejwę, Piotra Kasprzyckiego nieznanych z miejsca pobytu, że w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów os. Wisznice, pow. Włodawskiego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dn. 30.III1927 r. postanowiono: 1) Wniosek Filipa Makarewicza, Pawła Zienczuka, Jana Gabrylewicza i innych gospodarzy osady Wisznice gm. Horodyszcze pow. Włodawskiego o wdrożenie postępowania scaleniowego gruntów tej osady, zgłoszony do Powiatowego Urzędu Ziemskiego we Włodawie w d. 20 maja 1924 r. zatwierdzić.

II. Do obszaru scaleniowego włączyć:

1) wszystkie grunty ukazowe „miasteczka Wisznice i folwarku Wygoda" obsz. 835.55 ha,

2) wszystkie grunty zaserwitutowe „miasteczka Wisznice i folwarku Wygoda obsz. 216.81 ha,

3) wszystkie grunty ukazowe, zapisane w akcie nadawczym „części miasta Wisznice", powstałej z dóbr parafji rzymsko-katolickiej obsz. 111.83 ha,

4) wszystkie grunty zapisane w akcie nadawczym „skarbowo-poduchownej części osady Wisznice" obsz. 12.09 ha,

5) wszystkie grunty uregulowane w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „folwark Wisznice" obszar 363.77 ha,

6) wszystkie grunty, uregulowane w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Wisznice" obsz. 58.58 ha.

7) wszystkie grunty uregulowane w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Realność ziemska w os. Wisznice" obsz. 38·97 ha,

8) wszystkie grunty b. parafji prawosławnej Wisznice 111.97,

9) z gruntów uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Curyn" 51.53 ha uregulowanych w tej księdze na imię Juljana Frankowskiego,

10) z gruntów uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Curyn B" 51.48 ha, uregulowanych w tej księdze na imię Juljana Frankowskiego,

11) z gruntów uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „folwark Curyn D" — 56. 75 ha uregulowanych w tej księdze na imię Juljana Frankowskiego,

12) z gruntów, uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Curyn C" — 11.46 ha, uregulowanych w tej księdze na imię Sylwestra Semeniuka (5,66 ha), Antoniego Wiczuka, (2.90 ha) i Szymona Wiczuka (2.90 ha),

13) z gruntów, uregulowanych w księdze wieczystej dóbr ziemskich p. n. „Curyn E" — 10.10 ha, uregulowanych w tej księdze na imię Juljana Frankowskiego,

14) wszystkie grunta zaserwitutowe „części miasta Wisznice", powstałej z dóbr parafji rzym-katolickiej" obsz. 15.86 ha otrzymane na skutek dobrowolnych układów z roku 1879, 1881 i 1884 wzamian za zrzeczenie się praw serwitutowych,

15) grunty, które stosownie do postanowień art. p. a Ustawy z d. 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów, zostaną wydzielone w toku postępowania scaleniowego osadom tabelowym „części miasta Wisznice powstałej z dóbr parafji rzym. kat." z dóbr ziemskich „Zacisze" i „Zacisze A" wzamian na zlikwidowane serwituty.

Orzeczenie niniejsze doręczyć stronom z wyjaśnieniem, że to orzeczenie może być zaskarżone przez osoby zainteresowane do Głównej Komisji Ziemskiej za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Lublinie w ciągu dni trzydziestu, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia stronom odpisów motywowanego orzeczenia.

Odpis wspomnianego orzeczenia wyżej wymienieni otrzymać mogą w Urzędzie gminy Horodyszcze powiatu Włodawskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa p. Piotra Prystupę, Borysa Zielińskiego, ss. Józefy Lewczuk, Semena Zduniuka, Adama Zduniuka, Justynę Tymoszczuk. Stefana Szulaka i ss. Szymona Kraszkiewicza, nieznanych z miejsea pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krak.-Przedmieście 57) na dzień 30 czerwca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowanie scaleniowego gruntów wsi Piesia Wola gm. Turno, pow. Włodawskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa pp. Jana Kaźmiruka, Pawła Kaźmiruka, Pawła Ignatiuka, Jana Uryniuka i sukc. Daniela Sieniawskiego, nieznanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57) na dzień 30 czerwca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Dańce, gm. Sławatycze, pow. Włodawskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa p. Józefa Pawlaka, nieznanego z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-przedmieście 57) na dzień 1-go lipca 1927 r. o godz. 10 rano w charakterze interesowanego w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Janisze, gm. Ryki, pow. Garwolińskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa p. Józefa i Katarzynę Orłowskich, nieznanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57) na dzień 1-go lipca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Holowienki, gm. Sabnie, pow. Sokołowskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie wzywa pod skutkami prawa pp. Jana Krukowskiego, Stanisława Krukowskiego, Antoniego Kucharskiego, Józefa Kucharskiego, Władysława Macieja Kucharskiego, Marjannę Kucharską, Pawła Polaka, Józefa Jeziorskiego i Pawła Krukowskiego, nieznanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57) na dzień 30 czerwca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Zakłodzie, Sułów, pow. Zamojskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa ss. Marjanny Dyczkowskiej, nieznanej z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57) na dzień 1-go lipca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Przewłoka, gm. Milanów, pow. Radzyńskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa pp. Zofję Bohuta, Katarzynę Złodziomyj, Stefanję Bekasow, Marję Tkaczuk, Łucję Mamełko, Paulinę Pękała, Bronisława Wepa, Józefa Wepa, Aleksandra Prymasa, Juljana Prymasa, Ewę Poczmańską, Darję Ku-

chta-Przyczyna, Marję Pietrasiuk, Ksenię Kuryluk i Konstantego Kuryluka, nieznanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57) na dzień 30 czerwca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Okszów, gminy Krzywiczki, powiatu Chełmskiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie wzywa pod skutkami prawa p. Jakóba Jastrzębskiego, Piotra Salamończyka, Franciszka Celińskiego, nieznanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie-Przedmieście 57) na dzień 1 lipca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w prawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Okniny, Radomyśl, Januszówka-Koziestany i części Zabłocia, gm. Zbuczyn, pow. Siedleckiego.

Okręgowa Komisja Ziemska w Lublinie, wzywa pod skutkami prawa pp. Juljannę Kosiorek i Kazimierza Sasim, nieznanych z miejsca pobytu do lokalu Komisji (Lublin, Krakowskie Przedmieście 57) na dzień 30 czerwca 1927 r. o godz. 10-ej rano w charakterze interesowanych w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego gruntów wsi Podsusze Dworskie, Podsusze Włościańskie i Grębków, pow. Węgrowskiego.

7) Komisyjne dochodzenia wodno-prawne.

Lubelski Urząd Wojewódzki na zasadzie art. art. 45, 186, 195 i 196 Ust. Wodnej z dnia 19.IX 1922 r. (Dz. Ust. № 102, poz. 936) niniejszym podaje do wiadomości osób zainteresowanych, że w dniu 11.VIII 1927 r. przy młynie na rzece Czarna Łada we wsi Dereźnia gminy Sól pow. Biłgoraj należącym do Jana Pawłoska i S-ka odbędzie się komisyjne dochodzenie wodno-prawne w sprawie ustalenia wysokości dozwolonego spiętrzenia wody przy pomienionym młynie.

Projekt techniczny (plany) oraz odnośne wyjaśnienia wymienionego przedsiębiorstwa wyłożone są do przejrzenia w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie, oraz w Urzędzie gminnym Sól.

Wszelkie podania lub protokularne oświadczenia przeciwko udzieleniu zezwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania zabezpieczających urządzeń i żądania wypłaty odszkodowań winny być wznoszone do Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie przed upływem wyżej wskazanego terminu komisyjnego dochodzenia, a najpóźniej w trakcie samego dochodzenia.

Osoby zainteresowane, które w oznaczonym wyżej terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciwko udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do tego prawo.

Będą one mogły w przyszłości przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa przez przedsiębiorcę żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

W tym samym terminie przeprowadzone zostanie dochodzenie na skutek innych podań, (gdyby takie zgłoszone zostały) a ewentualne udzielenie pozwolenie na prawo użytkowania wody, które mogłoby ograniczyć użytkowanie wody, zamierzone przez właściciela powołanego wyżej młyna. Podania tego rodzaju, złożone po upływie oznaczonego wyżej terminu, będą stanowiły przedmiot nowej rozprawy wodno-prawnej.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Dr. B. Grużewski.

Lublin, dnia 25 czerwca 1927 r.

Lubelski Urząd Wojewódzkl na zasadzie art. art. 45, 186, 195 i 196 Ust. Wodnej z dnia 19.IX.1922 r. (Dz. Ust. Nr. 102, poz. 936) niniejszym podaje do wiadomości osób interesowanych, że w dniu 13.VIII 1927 r. przy młynie . . . . we wsi Rokitno, gminy Łucka, pow. Lubartów, należącym do Józefa Puchacza, odbędzie się komisyjne dochodzenie wodno-prawne w sprawie zezwolenia na budowę urządzeń wodnych, używanie wody wraz z określeniem wysokości . . . . . spiętrzenia wody przy pomienionym młynie.

Projekt techniczny (plany) oraz odnośne wyjaśnienia wymienionego przedsiębiorstwa wyłożone są do przejrzenia w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie, oraz w Urzędzie gminnym Łucka.

Wszelkie podania lub protokularne oświadczenia przeciwko udzieleniu zezwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania zabezpieczających urządzeń i żądania wypłaty odszkodowań winny być wnoszone do Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie przed upływem wyżej wskazanego terminu komisyjnego dochodzenia, a najpóźniej w trakcie samego dochodzenia.

Osoby zainteresowane, które w oznaczonym wyżej terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciwko udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów tracą do tego prawo.

Będą one mogły w przyszłości przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa przez przedsiębiorcę żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

W tym samym terminie przeprowadzone zostanie dochodzenie na skutek innych podań (gdyby takie zgłoszone zostały), a ewentualne udzielenie pozwolenia na prawo użytkowania wody, które mogłoby ograniczyć użytkowanie wody, zamierzone przez właściciela powołanego wyżej młyna. Podania tego rodzaju, złożone po upływie oznaczonego wyżej terminu, będą stanowiły przedmiot nowej rozprawy wodno-prawnej.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Dr. B. Grużewski.

Lublin, dnia 23.VI 1927 r.

Lubelski Urząd Wojewódzki na zasadzie art. art. 45, 229 i 254, 186, 195 i 196 Ust. Wodnej z dnia 19.IX.1922 r. (Dz. Ust. Nr. 102, poz. 936) niniejszym podaje do wiadomości osób zainteresowanych, że w dniu 10.VIII.1927 r. przy młynie na rzece Urzędówka w Urzędowie gminy Urzędów pow. Janów Lubelski należącym do Adolfa Pomykalskiego odbędzie się komisyjne dochodzenie wodno-prawne w sprawie ustalenia istnienia i rozmiaru prawa wodnego w związku z wpisem do księgi wodnej oraz wydania zezwolenia na istotną zmianę urządzeń t. j. ustawienie turbiny przy pomienionym młynie.

Projekt techniczny (Plany), oraz odnośne wyjaśnienia wymienionego przedsiębiorstwa wyłożone są do przejrzenia w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie, oraz w Urzędzie Gminnym w Urzędowie.

Wszelkie podania lub protokularne oświadczenia przeciwko udzieleniu zezwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania zabezpieczających urządzeń i żądania wypłaty odszkodowań winny być wnoszone do Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie przed upływem wyżej wskazanego terminu komisyjnego dochodzenia, a najpóźniej w trakcie samego dochodzenia.

Osoby zainteresowane, które w oznaczonym wyżej terminio lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciwko udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do tego prawo.

Będą one mogły w przyszłości przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa przez przedsiębiorcę żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

W tym samym terminie przeprowadzone zostanie dochodzenie na skutek innych podań, (gdyby takie zgłoszone zostały), a ewentualne udzielenie pozwolenia na prawo użytkowania wody, które mogłyby ograniczyć użytkowanie wody, zamierzone przez właściciela powołanego wyżej młyna. Podania tego rodzaju, złożone po upływie oznaczonego wyżej terminu, będą stanowiły przedmiot nowej rozprawy wodno-prawnej.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Dr. B. Grużewski.

Lublin, dn. 25.VII.1927 r.

Lubelski Urząd Wojewódzki na zasadzie art. art. 45, 229 i 254, 186, 195 i 196 Ust. Wodnej z dnia 19.IX 22 r. (Dz. Ust. № 102, poz. 936) niniejszym podaje do wiadomości osób zainteresowanych, że w dniu 16.VIII 1927 r. przy młynie w Radawczyku gminy Niedzwica Duża pow. Lubelski należącym do Feliksy Kamińskiej odbędzie się komisyjne dochodzenie wodno-prawne w sprawie wpisu uprawnień wodnych do księgi wodnej oraz zezwolenie na istotną zmianę urządzeń wodnych przez wstawienie turbiny przy pomienionym młynie.

Projekt techniczny (Plany), oraz odnośne wyjaśnienia wymienionego przedsiębiorstwa wyłożone są do przejrzenia w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie, oraz w Urzędzie Gminnym w Niedzwicy Dużej.

Wszelkie podania lub protokularne oświadczenia przeciwko udzielaniu zezwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania zabezpieczających urządzeń i żądania wypłaty odszkodowań winny być wnoszone do Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie przed upływem wyżej wskazanego terminu komisyjnego dochodzenia, a najpóźniej w trakcie samego dochodzenia.

Osoby zainteresowane, które w oznaczonym wyżej terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciwko udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, pracą do tego prawa.

Będą one mogły w przyszłości przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa przez przedsiębiorcę żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń, zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

W tym samym terminie przeprowadzone zostanie dochodzenie na skutek innych podań, gdyby takie zgłoszone zostały) a ewentualne udzielenie pozwolenia na prawo użytkowania wody, które mogłyby ograniczyć użytkowanie wody, zamierzone przez właściciela powołanego wyżej młyna. Podania tego rodzaju, złożone po upływie oznaczonego wyżej terminu, będą stanowiły przedmiot nowej rozprawy wodno-prawnej.

Za Wojewodę Lubelskiego
Naczelnik Wydziału
Dr. B. Grużewski.

Lublin, dnia 24 czerwca 1927 r.

8) Założenie gminnych Kasy pożyczkowo-oszczędnościowych.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U.R.P. Nr. 118/24 r., poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo-oszczędnościowych (Dz. U.R.P. Nr. 35/25 r., poz. 239) została założona gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa z siedzibą w osadzie Uchanie pow. Hrubieszowskiego.

Kapitał zakładowy kasy ustalono 2000 zł.

Kasa może zaciągać zobowiązania do dwudziestokrotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego kasy.

9) Zezwolenia na uruchomienie komunikacji samochodowej.

Lubelski Urząd Wojewódzki Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych, Oddział Drogowy w Lublinie, udzielił pozwolenia Gołdzie Szolzon i Chanie Rozenblat zam. w Lublinie, ul. Lubartowska 18 na uruchomienie i utrzymywanie osobowej komunikacji samochodowej na linji Lublin — Piaski na przeciąg jednego roku do dnia 30.V 1928 r.

Rozkład jazdy:

Wyjazd z Piask godz. 7 Przyjazd do Lublina godz. 8.
„ z Lublina „ 17 „ do Piask „ 18.

Opłaty za przejazd:

z Lublina do Piask lub odwrotnie:

1) osoby cywilne zł. 2,40.

2) wojskowi i urzędn. państwowi za okazan. legit. zł. 1,90.

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Dopuszczalne obciążenie autobusu 16 osób włącznie z kierowcą i do 160 kg. bagażu ręcznego.

Lubelski Urząd Wojewódzki Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych, Oddział Drogowy w Lublinie, udzielił pozwolenia Jakubowi Guji, zamieszkałemu w Lublinie, ulica Skibińska Nr. 8 na uruchomienie i utrzymywanie osobowej komunikacji samochodowej na linji Lublin — Kraśnik — Annopol na przeciąg jednego roku do dnia 30.V.1928 r.

Rozkład jazdy:

Wyjazd z Annopola g. 5.30 Przyjazd do Kraśnika g. 7
„ z Kraśnika „ 7.15 „ „ Lublina „ 9.15
„ z Lublina „ 17.00 „ „ Kraśnika „ 19
„ z Kraśnika „ 19.15 „ „ Annopola „ 20.45

Opłata za przejazd:

z Annopola do Kraśnika i odwrotnie:
1) osoby cywilne zł. 2,80,
2) wojsk. i urzędn. państw. za okaz. legitym. 2,20,

z Kraśnika do Lublina lub odwrotnie:
1) osoby cywilne zł. 4,80,
2) wojsk. i urzędn. państw. za okaz. legitym. zł. 3,80

z Annopola do Lublina lub odwrotnie:
1) osoby cywilne zł. 7,60,
2) wojsk. i urzędn. państw. 6,10.

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych) udzielił pozwolenia Aleksandrowi Lebiodzkiemu zamieszkałemu w Przybysławicach, gminie Garbów, powiatu Puławskiego na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej na linji Kurów—Lublin na przeciąg jednego roku licząc od dnia 1 marca b. r. do dnia 28 lutego 1928 r., ustanawiając następującą taksę i rozkład jazdy:

Za przejazd:

Z Kurowa do Lublina lub odwrotnie osoby cywilne po 3.20 zł., Wojskowi i urzędnicy państwowi za okazaniem legitymacji 2,50 zł., bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie za każde dalsze 5 kg. po zł. 0,64.

Uwaga: Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu na całej linji bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

Wyjazd z Kurowa godz. 8 przyjazd do Lublina godz. 9.30.

Wyjazd z Lublina godz. 16 przyjazd do Kurowa godz. 17.30.

Postój autobusu w Lublinie na placu za Magistratem.

Lubelski Urząd Wojewódzki, Okręgoya Dyrekcja Robót Publicznych w Lublinie udzielił pozwolenia Wacławowi Mazurkiewiczowi, zamieszkałemu w osadzie Kurowie, powiecie Puławskim, pozwolenia na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej pomiędzy Kurowem i Lublinem na przeciąg jednego roku, licząc od dnia 1 maja 1927 roku do dnia 30 kwietnia 1928 roku, na warunkach następujących:

Za przejazd:

Z Kurowa do Lublina lub odwrotnie osoby cywilne po 3,20 zł., wojskowi i urzędnicy państwowi za okazaniem legitymacji 2,50 zł., bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie, za każde dalsze 5 kg. 0,64 zł. Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Rozkład jazdy:

Wyjazd z Kurowa godz. 7 Przyjazd do Lublina g. 8.30
„ z Lublina „ 16 „ do Kurowa „ 17.30

Postój autobusu w Lublinie na placu za Magistratem.

Urysz Wagier zam. w Siedlcach ul. Sienkiewicza № 27 otrzymał pozwolenie № 21 Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Lublinie 2-go Czerwca 1927 roku L. 8889.IX.4 na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowo-osobowego na przestrzeni Siedlce — Sokołów i Siedlce — Łosice.

Urzędnicy i funkcjonarjusze państwowi oraz osoby wojskowe podróżujący w sprawach służbowych przy

jazdach za opłatą mają pierwszeństwo przed innymi pasażerami.

Rozkład jazdy codziennie:

wyjazd z Siedlec	g. 8	przyjazd do	Sokołowa	g. 9
„ „ Sokołowa	„ 14	„	„ Siedlec	„ 15
„ „ Siedlec	„ 20	„	„ Łosic	„ 21.30
„ „ Łosic	„ 5.30	„	„ Siedlec	„ 7

Opłaty za przejazd:

z Siedlec do Sokołowa lub odwrotnie osoby cywilne zł. 3, wojskowi i urzędnicy państwowi za okazaniem legitymacji 2.40.

z Siedlec do Łosic lub odwrotnie: osoby cywilne zł. 3.20, wojskowi i urzędnicy państwowi za okazaniem legitymacji 2.55

Bagaż ręczny do 10 klg. bezpłatnie.

10) Ogłoszenia Sądu Okręgowego w Siedlcach o wciągnięciu Firm do rejestru handlowego.

Do rejestru handlowego, dział A. tom VII, Sądu Okręgowego w Siedlcach wciągnięto następujące firmy:

dnia 10 maja 1927 r. pod №№

1053. „Wiktorja Elgas". Sprzedaż artykułów spożywczych, galanterji i wyrobów tytoniowych. Węgrów, ulica Trzeciego-Maja Nr. 43. Istnieje od 1 stycznia 1926 r. Właścicielka Wiktorja Elgas tamże zamieszkała.

1054. „Władysław Artymiak". Sprzedaż maszyn i narzędzi rolniczych, oraz materjałów budowlanych. Siedlce ul. Świętojańska Nr. 16. Istnieje od 6 maja 1926 r. Właściciel Władysław Artymiak, zamieszkały w Siedlcach, ul. Warszawska 63.

1055. „Froim Perelmuter". Sprzedaż artykułów spożywczych i manufaktury. Węgrów, ulica Rynek 25. Istnieje od 1915 r. Właściciel Froim Perelmuter tamże zamieszkały.

1056. „Bejla Finkielsztejn". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Rynek 14. Istnieje od 1920 r. Właścicielka Bejla Finkielsztejn tamże zamieszkała.

1057. „Szmul Goldsztejn". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul Garbarska 28. Istnieje od 1922 r., właściciel Szmul Goldsztejn, zamieszkały w Węgrowie.

1058. „Frymet Bonda". Sprzedaż obuwia, Węgrów, ul. Rynek 23. Istnieje od 1926 r., właścicielka Frymet Bonda tamże zamieszkała.

1059. „Szejndla Grynberg". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Rynek 29. Istnieje od 1918 r., właścicielka Szejndla Grynberg zamieszkała w Węgrowie.

1060. „Estera Tchórz". Sprzedaż obuwia. Węgrów, ul. Rynek 19. Istnieje od 1918 r. Właścicielka Estera Tchórz, tamże zamieszkała.

1061. „Estera Mazur". Sprzedaż artykułów spożywczych, Węgrów, ul. Garbarska 2. Istnieje od 1924 roku. Właścicielka Estera Mazur tamże zamieszkała.

1062. „Icko Szpilman". Sprzedaż towarów włóknistych. Węgrów, ul. Rynek 2. Istnieje od 1926 r.; właściciel Icko Szpilman, zamieszkały w Węgrowie, ul. Szpitalna 10.

1063. „Hinda Szafirsztejn". Sprzedaż galanterji i kozyków. Węgrów, ul. Rynek 1; właścicielka Hinda Szafirsztejn, zamieszkała w Węgrowie, ul. Rynek 4.

1064. „Moszko Różowykwiat". Sprzedaż artykułów kolonjalno-spożywczych. Węgrów, ul. Ruchenska 14. Istnieje od 1925 r.; właściciel Moszko Różowykwiat, tamże zamieszkały.

1065. „Jankiel Flam". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Rynek, 7; właściciel Jankiel Flam, tamże zamieszkały.

1066. „Zakłady Przemysłowe Edwarda Szatejnsztejna". Przedmiotem przedsiębiorstwa jest prowadzenie: 1) elektrowni w celu dostarczania miastu siły i oświetlenia elektrycznego, 2) tartaku w celu przecierania drzewa jak swego tak i powierzonego dla sprzedaży, budowy i eksportu i 3) młyna w celu przemiału zboża swego i powierzonego. Siedzibą powiatowe miasto Węgrów, ul. Błonie. Istnieje od 1925 r.; właściciel Edward Szatejnsztejn zam. w Węgrowie, ul. Błonie.

1067. „Icko Akierman". Sprzedaż pieczywa. Węgrów, ulica Berka Joselewicza 7. Istnieje od 1918 r., właściciel Icko Akierman, zam. w Węgrowie.

Dnia 14 maja 1927 r. pod N. N.

1068. „Gołda Bronrot". Sprzedaż galanterji. Węgrów, ulica Rynek 2. Istnieje od 1 stycznia 1927 r., właścicielka Gołda Bronrot tamże zamieszkała.

1069. „Mejer-Uszer Kozłowski". Sprzedaż manufaktury· Węgrów, ul. Rynek 2b. Istnieje od 1894 roku, właściciel Mejer-Uszer Kozłowski, zam. w Węgrowie, ul. Rynek 12.

1070. „Pejsach Rozenbaum. Sprzedaż galanterji. Węgrów, ulica Rynek 2. Istnieje od 1895 r.; właściciel Pejsach Rozenbaum, tamże zamieszkały.

1071. „Estera Szlezyngier". Sprzedaż galanterji i wyrobów tytoniowych. Węgrów, ulica Rynek 14. Istnieje od 1926 r.; właścicielka Estera Szlezyngier, zamieszkała tamże.

1072. „Icko Klencarz". Sprzedaż maszyn do szycia i rowerów. Węgrów ulica Trzeciego Maja 3. Istnieje od 1925 roku. Właściciel Icko Klencarz tamże zamieszkały.

1073. „Chaim Goldsztejn", Sprzedaż manufaktury. Węgrów, ulica Rynek 6. Istnieje od 1907 roku., właściciel Chaim Goldsztejn, zam. w Węgrowie ul. Rynek 13.

1074. „Leja Brucha Markusfeld". Sprzedaż oraz wyszynk piwa, wina i miodu. Węgrów, ulica Rynek 7. Istnieje od 1926 r., właścicielka Leja-Brucha Markusfeld, tamże zamieszkała.

1075. „Dawid Najfeld". Sprzedaż skór i przyborów szewckich. Węgrów ulica Rynek 11. Istnieje od 1907 r., właściciel Dawid Najfeld, tamże zamieszkały.

1076. „Rojza Brand". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Berka Joselewicza 26. Istnieje od 1924 r., właścicielka Rojza Brand, zam. w Węgrowie, ul. Berka Joselewicza 26.

1077. „Aron Fajertag". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrow, ulica Jatkowa 9. Istnieje od 1.I.1927 r.; właściciel Aron Fajertag, tamże zamieszkały.

1078. „Ruchla Chmielarz". Sprzedaż artykułów spożywczych. Węgrów, ul. Berka Joselewicza 31. Istnieje od 1925 r.; właścicielka Ruchla Chmielarz, tamże zamieszk

11) Zagubione dokumenty.

Starosta Bialski ogłasza:

Kugler Marja Zofja zam. w Styrzyńcu zagubiła dowód osobisty Nr. 946669 wydany przez Starostwo Bialskie.

Po raz drugi:

Jan Supronowicz z osady Kodeń powiatu Bialskiego zagubił świadectwo obywatelstwa polskiego wydane przez Starostwo Bialskie z dn. 4.XI.1926 r. L. 25644.

Starosta Biłgorajski ogłasza:

Wajnman Icek zamieszkały w Biłgoraju zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Biłgorajskie z dnia 6.XI 1926 r. № 30752/421 serja 713980.

Starosta Garwoliński ogłasza:

Strzeżesz Piotr roczn. 1894 ze wsi i gminy Wola Rębkowska pow. Garwoliński zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Puławy.

Ochnio Józef z gm. Podłęż roczn. 1903 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Puławy.

Starosta Hrubieszowski ogłasza:

Jurweksel Benjamin r. 1901 zam. w osadzie i gminie Grabowiec zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Hrubieszów.

Wurmanowi Izraelowi zamieszkałemu w Hrubieszowie skradziono rewolwer systemu „Mauzer", kal. 6.35.

Starosta Krasnostawski ogłasza:

Kuśmierz Michał zam. w Giełczwi gm Wysokie zgubił w roku 1924 książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U Zamość.

Skrzypek Marceli zam. w Tarnawce gm. Zakrzew zgubił książeczkę wojskową i kartę mob.

Starosta Lubartowski ogłasza:

Maruszak Jan, syn Antoniego, rezerwista b. rojskiej armji rocznika 1897 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Chełm.

Iwanek Bolesław, zamieszkały w Łęcznej, powiatu Lubartowskiego, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. w Chełmie w sierpniu 1926 r.

Po raz drugi.

Lechowi Janowi 1893 zamieszkałemu w Kurowie powiatu Lubartowskiego skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Chełm.

Po raz trzeci:

Karpiński Michał ze Spiczyna zgubił pozwolenie na broń wydane Mu przez Starostę Lubartowskiego w 1926 r.

Starosta Lubelski ogłasza:

Jałtuszewski Jan zagubił zezwolenie na rewolwer Mauzer Nr. 21087 wydane na rok 1926.

Z kwesty urządzonej w Lublinie dn. 2 maja b. r. na rzecz Stow. Bikur Chojlim osiągnięto czystego zysku 88 zł. 70 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dniu 10 kwietnia 1927 r. na rzecz T-wa Św. Wincentego a Paulo w Lublinie osiągnięto zysku 1.100 zł. 03 gr. Zarząd.

Zbiórka urządzona w Lublinie dnia 14 maja 1927 r. na rzecz Patronatu Więziennego dała czystego zysku 157 zł. 48 gr. Zarząd

Z kwesty urządzonej w dniu 1 maja br. na rzecz T-wa Uniwersytetu Robotniczego w Lublinie osiągnięto czystego zysku 456 zł. 72 gr. Zarząd.

Z kwesty urządzonej w dn. 19 marca na maskaradzie w Corso na rzecz T-wa Ochrony Zdrowia Żydowskiego „Tor" w Lublinie osiągnięto zysku 148 zł. 30 gr. Zarząd.

Ze zbiórki urządzonej dn. 23 maja b. r. na rzecz Patronatu Szkoły Specjalnej osiągnięto czystego zysku 341 zł. 45 gr. Zarząd.

Kupersztejn Boruch Jakób z Lublina zagubił dowód osobisty, wydany przez Starostwo Lubelskie z 1924 roku Nr. 79487/I.

Starosta Łukowski ogłasza:

Prengler Szloma w Łukowie zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Łukowskie.

Stępniewskiemu Wojciechowi zam. w Dąbiu gm. Dąbie skradziono bilet na dubeltówkę wydany przez Starostwo w Łukowie.

Starosta Puławski ogłasza:

Kotole Aleksandrowi z Wąwolnicy został skradziony dowód osobisty Nr. 49 wydany przez Starostwo Puławskie 1926 roku.

Kwiatkowski Zygmunt z Puław zgubił rewolwer browning Nr. 205014, na który posiadał pozwolenie wydane przez Starostwo Puławskie w 1927 r. Nr. 381.

Lisowski Wojciech z Puław zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Puławskie dnia 18.VIII 1923 roku Nr. 1471.

Matusiakowi Kazimierzowi-Józefowi, zamieszkałemu w os. i gminie Kazimierz, powiatu Puławskiego w dniu 25.IV 1927 r. został skradziony portfel wraz z dokumentami, a mianowicie: dowód osobisty wydany przez Starostwo Puławskie dnia 25 lutego 1926 roku Nr. rej. 70, pozwolenie na prawo prowadzenia pojazdów mechanicznych wydane przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych w Lublinie i inne.

Siwiec Jan zamieszkały w Bartłomiejowicach, gm. Celejów, powiatu Puławskiego zgubił rewolwer brauning cal. 6. 35 Nr. 274379.

Starosta Radzyński ogłasza:

Biba Abram, urodzony w r. 1910, syn Szmula Lejby i Dyny zam. w Międzyrzecu zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo w Radzyniu dn. 15.XI 1926 r. Nr. 396 Serji Nr. 896223.

Walczyna Stanisław zgubił świadectwo na klacz kasztanowatą wydane przez Magistrat m. Radzynia № 295 dnia 15 lipca 1924 r.

Starosta Sokołowski ogłasza:

Kurowski Piotr zam. na kolonji Jabłonna, gm. Jabłonna zgubił książeczkę wojskową wydaną przez Pow. Kom. Uzup. Biała Podl.

Lipiński Hipolit zamieszkały w Szydłowinie gminy Kowiesy powiatu Sokołowskiego rezerwista 1901 r. zagubił książeczkę wojskową wydaną mu przez P. K. U. w Ostrowiu.

Olesiejuk Franciszek, zamieszkały w Szkopach gm. Repki, pow. Sokołowskiego, zagubił książeczkę wojskową roczn. 1888, wydaną przez P.K.U. Biała-Podlaska.

Po raz trzeci:

Kitliński Wojciech zam. w Dybowie, gm. Olszew, powiatu Sokołowskiego zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P.K.U. Ostrów Łomżyński rocznika 1891.

Pałuba Chaim, zam. w Kosowie, gminy Kosów powiatu Sokołowskiego, zgubił książeczkę wojskową 1891 r. wydaną przez P. K. U. Ostrów Łomżyński.

Starosta Tomaszowski ogłasza:

Po raz drugi:

Piatniczce Dyonizemu zam. w Podlodowie gminy Łaszczów skradziono książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Hrubieszów.

Starosta Zamojski ogłasza:

Człowiekowska Wanda naucz. zamiesz. w Blizowie gm. Suchowola zgubiła legitymację nauczycielską, wydaną przez Kuratorjum Lubelskie Okręgu w r. 1923.

Ogłoszenia.

Krupnicka Józefa nauczycielka w Łysowie powiatu Konstantynowskiego zagubiła legitymację nauczycielską, wydaną przez Kuratorjum Lubelskie 1927 r.

Kołodziejski Antoni ze Struży gm. Brzozówka pow. Janowskiego, roczn. 1885 zagubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Bilgoraj.

Po raz drugi:

Jasik Andrzej mieszkaniec gm. Zakrzew powiatu Krasnostawskiego zagubił książeczkę wojskową i kartę mobilizacyjną wydaną przez P.K.U. w Zamościu.

Od Administracji.

Administracja uprasza P. P. Abonentów o wpłacenie zaliczki na prenumeratę Dz. Urz. za II półrocze b. r. w kwocie 6 zł.

Redakcję zakończono 25 czerwca 1927 r.

Drukarnia M. Kossakowska w Lublinie.

Wpływy z daniny lasowej zestawione z kwartalnych sprawozdań Starostw

